

R. J. MCGREGOR

A KIS DETEKTÍVEK

Antikvarium.hu

R. J. MCGREGOR

A KIS DETEKTÍVEK

REGÉNY

**MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST 1968**

DELFIN KÖNYVEK
Szerkeszti RÓNASZEGI MIKLÓS

A mű eredeti címe

R. J. MCGREGOR: THE YOUNG DETECTIVES

Penguin Books Ltd. Harmondsworth, Middlesex, England

Fordította

LÉNÁRT EDNA

SZECSKÓ TAMÁS

Rajzaival

© R. J. McGregor, 1934

1. FEJEZET

A MACKIE GYEREKEK KALANDOT SZIMATOLNAK

– Családi kupaktanács lesz, gyerekek – mondta Mrs. Mackie a nyári vakáció reggelén.

– Mikor? – kérdezte a legidősebb Mackie.

– Reggeli után.

A családi kupaktanács fontos esemény volt Mackie-éknél, általában egyet vagy kettőt tartottak minden vakációban, s az volt a legnagyobb büntetés, ha valamelyik gyereket kizárták a megbeszélésből. Apu sohasem vett részt a tanácskozásokon; ez Anyu és a gyerekek magánügye volt. De a gyerekek egész biztosak voltak abban, hogy Anyu később mindig beszámolt róla Apunak, hacsaknem éppen az ő születésnapjára ajándékáról vagy valami hasonlóról volt szó.

Öt gyerek volt a Mackie családban. Mindig Mackie-éknak hívták őket, mert ez rövidebb volt, mint Mac-kenzie, a valóságos nevük. Alan majdnem tizenhárom, Elizabeth pedig hétéves volt. Jean, David és Michael sorakozott kettejük között.

Ezen a reggelen ünnepélyesen alakult meg a kupaktanács. Mrs. Mackie elnökölt a gyerekszoba hosszú asztalának egyik végén. Alan, mint legidősebb, a jobbján ült, Jean pedig vele szemben. David és Elizabeth Alan oldalán, Michael Jean mellett foglalt helyet.

– Nos, drágáim – kezdte Mrs. Mackie –, óriási dolgot kell veletek közölnöm.

– Azt, hogy Apu Amerikába megy? – szólt közbe Michael.

– Csend! – kiáltotta Alan. – Nem tudjátok, tilos a beszéd, ha az elnök szól a gyűléshez?

– Akkor te minek beszélsz? – kérdezte David.

– Csend legyen már! – zengte kórusban a két kislány. – Légy szíves, folytasd, Anyu.

– Akkor hát ne szóljatok közbe! Kérdezni a végén lehet. Apu, mint tudjátok, néhány hónapra Amerikába megy hivatalos ügyben. Ez a megbízatás végeredményben nekünk se rossz, hiszen remekül megfizetik érte...

Michael éppen közbe akart vágni, de még idejében elkapta Alan tekintetét, és sikerült magán erőt vennie.

– Apu csodálatos ajándékkal lepett meg bennünket, és reméli, hogy boldogok leszünk vele, amíg ő távol van.

Mrs. Mackie szünetet tartott, a többi Mackie pedig csak nézett rá, holott majd szétfeszítette őket a kíváncsiság: mi az? Mondd meg most rögtön, gyorsan, gyorsan! De ha türelmetlenek voltak is, nem szóltak semmit.

– Egy szép régi házat vett nekünk Devonban. Csodálatos vidéken van, közel a tengerhez, a parkját pedig egy patak szeli át. Olyan ház, amelyben minden van, ami csak kell a boldogsághoz.

– Kísértet van benne? – kérdezte David, aki nem tudott már a szájának parancsolni.

– Ne légy már olyan ostoba! – mondta Jean. – Kísértetek csak a mesében vannak.

– Pedig én láttam már kísértetet – jelentette ki Michael –, de kiderült, hogy csak a függöny volt, a szél befújta a szobám közepéig. Tehát világos, hogy nem képzelődés volt.

– De kísértet se – mondta Alan.

– A ház részben még VII. Henrik idejében épült – folytatta Mrs. Mackie.

– 1485 körül – mormolta Alan, de senki sem figyelt rá. Az, hogy valaki évszámokat dobjon be ilyen izgalmas családi megbeszélésen, olyan képtelen dolog, hogy inkább észre sem vették.

– Újabb tulajdonosai persze imitt-amott megtoldották, kibővítették, úgyhogy ma már inkább csak régiség, amelyet vagy fél tucat stílus tarkít. Ennek ellenére cseppet sem csúnya, sőt azt hiszem, nagyon is előkelő és szép épület.

– Akkor hát jó nagy lehet – mondta Jean.

– Igen, óriási. Ezért tudta Apu megvenni. Nagyon olcsó volt. Felét se fogjuk tudni kihasználni.

– Van sok üres szoba, ahol játszhatunk? – kérdezte David.

– Van, és persze lesz elég hely kint a szabadban is.

A következő félórában Mrs. Mackie-t a gyerekek kérdések özönével árasztották el, és még a kupaktanács után is egymás között tovább tárgyalták a dolgokat.

Mindig is sokat beszéltek kalandokról, de Michael volt az egyetlen, aki hitt abban, hogy manapság gyerekekkel is megeshet ilyesmi.

A többiek, még Elizabeth is, kételkedtek benne. Sok kalandos történetet olvastak ugyan, de mint mondták, legtöbbször vagy már nagyon régen, vagy nagyon távoli helyen történt.

– A magunkfajta gyerekeknek – mondta David, akiben egy csöpp romantika sem volt – hogy is volnának igazi kalandjaik. Iskolába kell járunk, aztán játszadozunk, elmegyünk az Állatkertbe, meg ilyesmi, de ezt azért nem nevezném kalandnak.

– Ugyan már! – válaszolt Michael. – Apu azt mondta, hogy rengeteg kalandja lehet az embernek, csak bátorság kell hozzá.

– Meg keresni is kell – tette hozzá Jean. – Megmondom, mire gondolok: most, hogy elmegyünk ebbe a remek öreg házba, akadhat még igazi nagy kalandunk is.

– Anyu azt mondja, hogy borzasztóan öreg – mondta Elizabeth.

– Igen, és remélem, patkányok is vannak benne! – kiáltott David.

– Ugyan, ne csacsiskodj – tiltakozott Jean –, miért volnának benne patkányok?

– Csak ugrat – mondta Alan. – Hamarosan megtudunk mindent. Jövő kedden utazunk, hat hétig leszünk ott, és az iskola még csak eszünkbe sem fog jutni.

– Hát igen, és nekem lesz valami jó kalandom is – jelentette ki Michael.

– Majd meglátjátok.

– Jól van, öregem – nevetett Jean –, rajta leszek én is.

– De a lányokkal baj lesz, kalandjuk sosem akad – mondta David –, csak elrontják a többiekét.

Erre Jean és Elizabeth néhány párnát vágott hozzá, ő pedig nevetve elszaladt.

– Vicc nélkül – mondta Jean, miután a lárma elcsendesedett –, csuda jó volna valami igazi kaland abban az új házban. Ha kincset találnánk vagy, tudod, ilyesmit.

– Hát igen, ha találnánk – mondta Alan. – De erre az esély egy a százmillióhoz. Valami pompás dologra azonban számítok, mert – szóval tudok egy titkot.

– Hogy lehet az titok, amit te is tudsz? – kérdezte Elizabeth. – Hacsak nem te találtad ki.

– Valakinek tudnia kell! – kiáltott Michael. – Mondd el, s akkor már nem is lesz titok.

– Azt már nem, de annyit azért elárulhatok, hogy bizony egy lóval van kapcsolatban.

Mindenki nevetett.

– Hát ebből aztán igazán sokat megtudtunk – mondta Michael. – Bár alig hiszem, hogy a vén udvarházzal meg ezzel a lóval kalandjaink lesznek...

– Te folyton csak a kalandra gondolsz. Remélem, öcskös, nem ér majd nagy csalódás – vetette oda Alan.

– Azt már nem. Figyeld csak meg!

És így is történt.

Az elkövetkező napokban a kaland szinte ott lógott a levegőben, beszéltek róla, álmodtak róla, és valamennyien titkos terveket kovácsoltak. Mackie-ék képzelete – nagynénjük szerint – úgy csatangolt, akár a hétvégi kirándulók. S ha az előkészületek izgalma különféleképpen hatott is rájuk, egyikük sem tudott játszani, enni és aludni.

Végre elérkezett a nagy nap. Annyi bőrrönd gyűlt össze a hallban, hogy Michael csaknem sírva méregette:

– Ha ezt a sok vacakot mind benyomjuk az autóba – jelentette ki –, nekünk már nem is jut hely.

Gondjai azonban rövidesen eloszlottak, mert kiderült, hogy egy másik kocsit béreltek a csomagok számára. Hosszas zűrzavar után mégis sikerült megpakolni a két autót. A saját kocsijukat Mrs. Mackie vezette, mellette az első ülésen ott szorongott Elizabeth és Michael. A másik három gyerek a különféle kisebb dobozok és csomagok halmaza között, a hátsó ülésen préselődött.

A bérelt kocsit a szomszédos garázs embere vezette, oda szorult a szakácsnő és a poggyász többi része. David kijelentette, örül, hogy a szakácsnő a másik kocsin utazik.

Jean megkérdezte, hogy miért.

– Azért, mert olyan nehéz, hogy biztosan szétmegy alatta a gumi útközben – felelte David.

A két szobalány, Nora és Edna majd vonattal jönnek, mihelyt a házat rendben lezárták.

Az út öt óra hosszat tartott, az ebédet is beleszámítva, és Michael egész idő alatt előre-hátra hintázott az ülésen, mintha nagyobb sebességre akarná buzdítani az autót. Elizabeth a „Boney vitéz harcos volt” kezdetű dalt dúdolgatta, és ezt a sort annyiszor ismételte, hogy egészen gépiessé vált, észre sem vette, hogy énekel.

David két teljes megyén át ásítózott. Könnyen elunta magát, s még az sem lelkesítette, hogy a hosszan tartó autózás Anglia legszebb útjain és faszorain vezetett végig.

Anyu nem sokat szólt útközben. Biztos kezű, gondos vezető volt, és az országúton kívül se nem látott, se nem hallott, különösen, ha szeretett családját fuvarozta. Alan és Jean viszont valamennyiük helyett is épp eleget fecsegett.

Hirtelen, mintegy varázsütésre, eloszlott David unottsága.

– Nézzétek! A tenger! – kiáltotta. – Nézzétek csak, ott a szakadék mélyén látni, hogy csillog rajta a nap!

– Az ám – felelte Jean –, és nézzétek azt a gyönyörű házat a szakadék fölött!

Egy másodpercre Mrs. Mackie is felpillantott az útról.

– Tetszik nektek? – kérdezte halkán. Volt valami a hangjában, amitől Jean, mindannyiuk életét veszélyeztetve, anyja nyaka köré fonta a karját, és a fülébe súgta:

– Anyu... csak nem?...

Mrs. Mackie bólintott. Jean csatakiáltása teljesen váratlanul érte.

– Nem érünk oda élve, kislányom, ha még egyszer ilyesmit csinálsz – mondta.

Egy szempillantás alatt valamennyi gyerek a nyakát kezdte nyújtogatni, hogy egy pillantást vehessen a csodás környezetben fekvő házra, de addig már letértek az országútról, és magasan burjánzó sövény között haladtak, amely elzárta előlük a kilátást.

– Messze van még? – tudakolták.

– Vagy húszpercnyre, drágáim; itt nem hajthatok nagyon gyorsan.

Ez volt életük leghosszabb húsz perce, de végül megálltak egy hatalmas, fehér kapu előtt. A kapu melletti kis házikóból egy Alan korabeli fiú szaladt ki a dudálásra. Rábámult a gyerekekre, azok pedig válaszképpen őt méregették, ahogy Anyu Apunak írt legközelebbi levelében kifejezte: „mint amikor egy kínai először találja szembe magát zulukaffer törzsszel”.

– Nos, John! – kiáltotta oda Mrs. Mackie. – Nem akarsz nekünk kaput nyitni?

A fiú, még mindig tágra meredt szemmel, kinyitotta a kaput, és beengedte őket. Egyetlen szót sem szólt.

– Ki ez? – kérdezte Elizabeth.

– A kertész fia – válaszolta Anyu.

– A mi kertészünké?

– Azé.

– Saját külön kertészünk van ideleenn?

– Bizony, drágám, és nagyon sok a dolga.

Az eléjük táruló látvány olyan csodálatos volt, hogy egyszeriben elvágta a további kérdéseket. A ház még sokkal gyönyörűbb volt, mint ahogyan messziről hitték, a bejárat felől pazar kilátás nyílt a tengerre, a szirtekre, a parti fővényre, nagy öblökre és apró beszögellésekre. A gyerekek kimásztak a kocsiból, és csak álltak, bámultak, szinte magukba itták a látnivaló-

kat. David mozdult elsőnek. Egyszeriben berohant a házba, szobáról szobára futott, lépcsőn föl, lépcsőn le; a tekintete gyorsabban falta az újdonságokat, mint ahogy a lába vitte.

A többiek lassabban követték, és segítettek becipelni a csomagok egy részét. Mrs. Stallard, a kertész felesége valódi finom devonshire-i teával és uzsonnával várta a fáradt utasokat.

Mire a másik kocsi is megérkezett, és kirakták a bőröndöket, mire a gyerekek megmosdottak, és Anyu is átöltözött, farkasétvággal estek neki az uzsonnának. Éppen asztalhoz ültek, mikor valaki megkérdezte:

– Hol van David?

Csak akkor döbbsentek rá, hogy mióta beszaladt a házba, senki sem látta.

– Szokása szerint késik – jegyezte meg Alan.

– Persze, máris felfedező útra indult – tette hozzá Jean.

– Remélem, nem barangol el túl messzire – mosolygott Anyu. – Nem várunk rá; majd csak megjelenik, az éhség biztosan idehajtja.

Az uzsonna vége felé jártak, amikor végre felbukkant. Berobbant a szobába.

– Anyucikám, bocs', hogy elkéstem – mondta.

– Hol voltál, és mit csináltál?

– Tyű, a mindenit! – lelkendezett David. – A ház mögött, a réten túl van egy tó, tele mindenféle élő micsodával.

– Csak bízzátok rá – nevetett Alan –, megérjük, hogy bogarászásból fogod magad eltartani.

– Nem is bánám; szívesen mennék az Amazonas folyóhoz, ahol ritka páfrányokat meg ilyesmit gyűjtenék.

– A páfrány, ugye, nem bogár? – kérdezte Michael.

– Nem, Micky öcsém, nem bogár, hanem pillangó – oktatta ki Jean.

– Ne butáskodj, tudod jól, hogy nem pillangó – mondta Elizabeth.

– Tudom, fűszer.

Ezen már mindannyian jót nevettek.

– Még egy kis ilyen természetrajz, és megverünk! – kiáltott Alan.

Amint meguzsonnáztak, Mrs. Mackie szólalt meg:

– Most sok dolgom van a kicsomagolással. Hétfig felfedező körútra mentek. Ne csináljatok semmi butaságot, és legyetek itt pontosan.

– Lemegyek a partra – közölte Jean –, ismeri valaki az utat?

– Ismerem – felelt David. – Saját utunk van a partra, magánösvény és lépcső.

– Honnan a csodából tudod ezt?

– Láttam.

– Helyes, akkor te leszel a vezető! – kurjantott Alan. – Úgy látszik, sok mindent felfedeztél ennyi idő alatt.

A gyepen át a ház mögé szaladtak, maguk mögött hagyva a rózsakertet, majd egy kiskapun át egy másik kertbe jutottak, magas fal vette körül.

– Ide süssetek – rikkantott Michael –, micsoda gyümölcsök!

– Füttyülök a gyümölcsre – mondta Elizabeth –, a partra akarunk lejutni.

A gyümölcsösből újabb kapu nyílt egy sor mohos lépcsőre, mely sziklák között vezetett, majd egy kis alagútba torkollott, amelynek a túlsó végén ismét kapu volt. Amikor kinyitották és kiléptek, a parti szirten találták magukat. A homokpart vagy százlábnnyira alattuk húzódott.

Kanyargós ösvény vezetett lefelé, legmeredekebb részein falépcsőkkel és kapaszkodásra való kötelekkel.

Türelmetlenül másztak le, és hanyatt-homlok rohantak a víz felé. Hatalmas, fehér tarajú hullámok rontottak a partnak, és magasan fölcsapódtak a fövényre. A gyerekek sziklától szikláig futottak, egyik öblöcskéből a másikba. Nem tudtak elég gyorsan mindent megcsodálni.

Először Alan szólalt meg.

– Látjátok? – mondta. – Csak a mi magánösvényünkön át lehet erre a partrészre lejutni.

– Azt akarod mondani, hogy csak mi magunk leszünk itt, senki más? – kérdezte David.

Egyikük sem fárasztotta magát azzal, hogy válaszoljon, úgyhogy folytatta:

– Mert ha így van, akkor nekem az egész nem tetszik.

– Mi volna, ha nem jajgatnál? – kérdezte Jean. – Nem lehetnél kivételesen egyszer hálás is?

– Én értem, hogy mit akar mondani – vágott közbe Elizabeth –, úgy gondolja, hogy mindig jobban szórakozunk, ha rajtunk kívül más gyerekek is vannak velünk.

– Majd lesz valahogy – felelte Michael. – Ha megismerkedünk más gyerekekkel, meghívhatjuk őket, hogy játsszanak velünk. Anyunak nem lesz ellene kifogása.

David oda sem hallgatott; merően bámult a strand túlsó vége felé.

– Mit bámulsz, David?

– Nyissátok ki jól a szemeteket; amikor a hullámok visszavonulnak, ott valami sötét tárgy mered ki a vízből. Szeretném tudni, mi lehet.

– Ha mindenáron tudni akarod, megmondom! – kiáltott Alan, és már futott is abba az irányba. – Egy hajóroncs. Azt hiszem, apálykor elérhetjük.

Végigrohantak a homokparton, amíg egy sziklatorlaszhoz nem értek, mely a szirt lehullott darabjaiból halmozódott fel. Csúszva-mászva felvergődtek a tetejére, onnan már világosan láthatták a hajóroncsot. Valamikor régen a vihar egy kisebbfajta gőzhajót sodort a parthoz, most is ott feküdt, félig a homokba temetve, oldaláról hínárfüzérek csüngtek alá. A hullámok átcsaptak fölötte, és a gyerekek nyomban látták, hogy dagály idején nem juthatnak oda.

– Ha majd apálykor a víz egészen visszavonul – szölt Alan –, kimegyek a roncsához.

– Talán még arany is lesz benne, mint az *Egypten* – mondta Micky. – Oda kellene menni a hajóra, és elemelni az aranyat.

– Talán inkább kiemelni – nevetett David. – Nem mondom, remek lenne, bár alig hiszem, hogy ilyen partra vetett roncsban aranyat lelhetünk.

– Neked aztán nincs valami élénk fantáziád – felelt Micky.

– Mindenesetre kalózosdít játszhatunk rajta – vetette fel Jean.

– Először oda kell jutnunk – mondta Alan. – Az pedig bajos lesz. Nem akarjuk, hogy bármelyikünket is elkapja a hullám, és belesodorja a tengerbe. Nem, varrnunk kell, és figyelni fogjuk az apályt.

– Amikor legmagasabb a dagály, akkor a legalacsonyabb az apály – magyarázta Elizabeth. – Így tanultuk.

– Hogy ez sose tudja semmiből kihagyni az iskolát! – morogta David.

– Miért hagynám, én szeretem.

– Én is, de ez a hely olyan isteni... – Még akart volna valamit mondani, Alan indiánüvöltése azonban elébe vágott.

– Ide gyertek, gyorsan! Nézzétek ezt a kis öblöt a sziklák között.

A többiek lélekszakadva rohantak, hogy lássák, mit fedezett fel Alan.

– Eltűnt, ott a szikla alatt.

– Mi tűnt el?

– Egy olyan nagy.

– Nagy micsoda?

– Hal, ti buták. Nézzétek, ott úszik! Na, most már biztos vagyok, hogy unatkozni nem fogunk.

Olyan sokáig figyelték a sziklák közti medencék halait, hogy észre sem vették az idő rohamos múlását. Hirtelen Jean az órájára nézett.

– Gyerünk! – kiáltotta. – Sietni kell, vagy elkésünk.

– Nem akarok még hazamenni – nyafogott Micky.

– Azt hiszem, egyikünk sem – felelt Alan –, de minthogy rátaláltunk erre a fantasztikusan csodálatos helyre, ami csak a miénk és minthogy el is jöhetünk ide a következő hét minden napján, nincs semmi értelme, hogy már a legelső estén Anyut felbosszantsuk.

Nyomban felkapaszkodtak hát ismét a kertbe, amelyen gyorsan csak tudtak. Mrs. Mackie éppen a lányokkal tárgyalt, akik akkor érkeztek meg, hosszú és fárasztó vonatkozás után. Kíváncsi mosollyal fogadta a gyerekeket.

– Na, drágáim? – szólt a kurta kérdés.

– Ó, Anyu – kiabálták szinte egyszerre, aztán kórusban kitört az üvöltés, teljes zavarossággal és a legnagyobb hangerővel dicsérték a látottakat.

A hajóroncs említésekor Anyu aggódva nézett rájuk.

– Drágáim – mondta –, egy dolgot meg kell ígérnetek. Sose kísérletezzetek olyasmivel, amiről tudjátok, hogy túl kockázatos, vagy hogy ostobaság.

– Hm – morogta David –, Apu azt mondja...

Anyu közbeszólt:

– Én tudom, hogy Apu mit mond. Azt nem akarja, hogy gyávák legyetek, olyanok, akik nem vállalnak kockázatot, akikben nincs semmi merészség. De nagy különbség van a bátorság és a meggondolatlan vakmerőség között.

– Csak azt akartam mondani – makacszkodott David –, hogy Apu szerint a felfedezők a világ legnagyobb emberei, mert van bátorságuk oda is elmenni, ahol még nem járt senki.

– Nem is mint a jámbor birkák, mindig egymás nyomában – tette hozzá Elizabeth alig hallhatóan.

– Igen – felelte Anyu, és nevetett a gyerekek komolyságán –, de mindannyiuknak van elég esze, hogy tudja, mikor bátor és mikor vakmerő.

– De Anyu – ugratta Jean –, csak a minap hallottam, amikor azt mondtad Apunak, hogy gyerekektől nem lehet belátást várni.

– Mi az a belátás? – érdeklődött Michael.

Mrs. Mackie válasza a lényegre tért.

– Ideje, hogy megfürödj, fiam, és ágyba bújj.

2. FEJEZET

IZGALMAS FELFEDEZÉSEK

Éjszaka az ágyban Alan három fel-felvillanó fényt látott. Megpróbálta a villanások közötti szüneteket időzíteni, de ez a próbálkozás elálmosította, és még hamarabb aludt el, mint máskor. Azt álmodta, hogy mind egy hajóroncs foglyai, és a hullámok átcsapnak a fejük felett. Hallotta a szél süvöltését és a haragos hullámok harsogó zaját, aztán felébredt és rájött, hogy a hangok valódiak.

Látta, hogy eső veri az ablaktáblákat, és a vihar dühétől az egész épület remegett.

– Baljós kezdet! Esős nap – morgott magában. – Ez a vakáció is elég rohadtul indul.

Kiugrott az ágyból, és az ablakhoz szaladt, ömlött az eső; a vihar ereje a fákat is könnyedén hajlítgatta, a tenger sárszínű volt, és a távolban fehér tarajos sisakot viseltek a hullámok. A kert mocsárra emlékeztetett, nehéz fellegek vonultak a földnyelv fölött, és elzárták a kilátást.

Bement két öccséhez a szomszédos hálószobába, hogy megnézzze, ébren vannak-e már. Ők is undorral szemlélték az időjárását.

– Hány óra, Alan? – kérdezte David.

– Háromnegyed hét.

– Akkor nincs semmi baj – mondta Michael. – „Eső hét előtt, kiderül délelőtt.” Ez a közmondás igaz, már ellenőriztem.

– Reméljük, igazad lesz; most visszafekszem, és olvasok egy kicsit.

– Én nem – felelte David. – Felkelek, és folytatom a felfedező körutamat.

– Ilyen időben nem mehetsz ki felfedezni.

– Azt nem, de a házban körüljárhatok. Ott van az a régi szárny a túloldalon; azt még nem láttuk.

– Ez igaz – felelte Alan –, de a magam részéről csak reggeli után vagyok hajlandó felfedezni. Ilyesmivel szívesebben foglalkozom, ha tele a bendőm.

– Pedig – szólt közbe Micky – az igazi felfedezők gyakran éheznek, és mégis tovább küzdenek, ezt olvastam róluk.

– Nem vitás, öregem. De egy éhező felfedező, amikor készül a finom reggeli... azt hiszem, már a szagát is érezni lehet... kétséget kizáróan nem normális.

Alan visszafeküdt az ágyba, de magával vitte a Pajtás újság egy kötetét is, melyet szobájában talált. Ennek eredményeképpen elkésett a reggelitől. Még Mrs. Mackie-nél is későbben érkezett: ez volt ugyanis az egyetlen családi esemény, amelyről ő szokott késni.

Ám David és Michael szólt a lányoknak, és amint felöltöztek, elindultak átkutatni a házat. A ház régi szárnyába vezető bejáratot zárva találták, de rövidesen leltek egy hatalmas kulcsot a konyhában, úgy vélték, hogy ez éppen beleillik majd a zárba. Beleillett ugyan, de rettenetes nehézségek árán lehetett csak megforgatni. Végül kénytelenek voltak Edna segítségét kérni.

Amikor sikerült végre kinyitniuk, hosszú köves folyosón találták magukat, amely számos dohszagú szoba között vezetett.

– Micsoda szörnyű szag van itt! – jegyezte meg Elizabeth.

– Szerintem nem is olyan rossz – válaszolt Michael.

– Lehet, de mégis olyan, mintha szörnyű szag volna – folytatta a kislány.

Ki-be jártak a szobákban, de semmi izgalmasat nem találtak. A folyosó végén egy lépcsőre bukkantak, furcsa csavaros korláttal. Felrohantak a lépcsőn, és az emeleti folyosóra értek. Elsőnek Jean érkezett fel, az ő lába volt a leghosszabb; három lépcsőt is egyszerre tudott venni. Amikor a lépcsőfordulóhoz ért odafönt, hirtelen megállt. A többiek rohantak utána.

David észrevette rajta az ijedséget.

– Mi baj? – kérdezte.

Jean egy percnyi szünet után válaszolt:

– Semmi. Úgy tűnt, mintha a folyosó végén egy férfi lépett volna be azon az ajtón.

– Talán Mrs. Dyke, a kertész felesége – mondta David.

– Azt mondtam, hogy férfi, te tökfej! Mrs. Dyke különben is tegnap este hazament.

– Na jó, akkor talán a férje volt. Gyerünk, nézzük meg.

David bátran a csoport élére állt, a többiek szorosan a nyomában. Amikor az említett ajtóhoz értek, egy pillanatig haboztak.

– Talán kopognunk kéne – javasolta Michael.

Jean hangosan kopogtatott, aztán felrántották az ajtót. Összesimulva álltak a küszöbön, és bekukucskáltak.

– Ugyan, hiszen üres! – kiáltott David. – Hol az a férfi? Vizionálsz, fiacskám.

Jean dühösen ráripakodott.

– Azt hiszed, vak vagyok? – kérdezte. – Különben is, a szagon érzem, hogy járt itt valaki.

– Olyan szimatod van, mint a vadászkutyának – ugratta ismét David.

Jean komolyan megharagudott:

– Dohányszag, te hülye! Átható dohányszag van, nemrég járt itt valaki, aki dohányzott.

David továbbra is bosszantani akarta a testvérét.

– Tudom már, mi történt. A te embered füstbe ment.

– Jól van, bizonyítani nem tudom, mert nincs itt egy lélek sem. De annyit tudok, hogy igazam van.

– Ugyan! – kiáltotta Michael. – Ez jellemző a lányokra.

Már-már veszekedni kezdtek, de Jean közbeszólt:

– Legyen a kedvetek szerint, szóval itt nincs semmi, kutassuk át a többi szobát.

Egyik szobából a másikba rohangásztak, de mindenütt csak üresség hönalt. Végül az utolsó kipróbálatlan ajtót is kinyitották. Az ajtó rövid, keskeny folyosóra nyílt, és egy további ajtót láttak a végén. Odaszaladtak és kinyitották. Hatalmas teremben találták magukat, olyan volt, mint egy pajta padlása, utóbb rájöttek, hogy az is.

– Micsoda remek játszóhely! – szinte egyszerre kiáltottak mindannyian.

Elég sötét volt, következő felfedezésük előtt hozzá kellett szokniuk a félhomályhoz. A padlást, úgy látszik, valaha színielőadásokra használták, mert a tulsó végén jó állapotban levő színpadra bukkantak.

A gyerekek visítottak örömben.

– Végre – kiáltott Jean –, most már kedvező körülmények között adhatjuk elő a darabjainkat!

– Anyu azt mondja, hogy az otthoniak is mindig jók voltak – vetette közbe Elizabeth.

– Anyu elfogult – felelte Michael.

– Csak ne legyen akkora szád, Micky öcsém! – szólt rá Jean. – Hiszen azt se tudod, mi az: elfogultság.

– Nem-e? Nos, amikor legutóbbi előadásunkat rendeztük, és Anyu annyira megdicsért minket, hallottam, hogy a szakácsnő megjegyzi: „Elfogult.” Szóval innen tudom.

– Igaz – hagyta rá David. – A szakácsnő azt képzei, hogy amiért minden szombat este eljár a színházba, ért is hozzá.

– Tudom – mondta Jean. – Anyu szerint ezért is olyan hebehurgya meg feledékeny vasárnap reggelenként.

– Mindig felizgatja magát – fűzte hozzá Michael, de megjegyzése inkább csak saját magának szólt.

– Felőlem – közölte David – ti is izgulhattok a színelőadásotok miatt, én a magam részéről viszont teljesen megvadulok az éhségtől. Ha nem kapok hamarosan reggelit, üvölni fogok, mint a veszett kutya.

Ettől aztán valamennyien rájöttek, hogy éhesek, és visszaszaladtak a ház tulsó szárnyába. Alan is éppen akkor jelent meg, és izgalmukban mind egyszerre kezdtek mesélni a pajta padlásáról meg a színpadról. A Mackie-ek közül Alan volt az, aki leginkább érdeklődött az előadások és a jelmezek iránt; még a reggelit sem tudta kívárni, máris követelte, hogy mutassák be legújabb felfedezésüket.

– Micsoda remek szórakozás lesz ilyen esős napokon! – rikkantotta lelkesen. – Nyomban szerkesztünk egy darabot, és reggeli után máris próbálunk. Anya talán adhat nekünk egy-két függönyt, vagy ha nincs, megvarrja nekünk. Megfelelő világításra is szükségünk lesz. Az előadásra a környékbelieket is meghívhatnánk. Hát ez pompás!

Mind egyszerre karattyoltak, mindnek volt valami ötlete a színdarabra vonatkozóan, mind főszerepet akart kapni, mind jelmezben akart díszelni. Ismét David volt az, aki lerángatta őket a földre, és reggelit kért.

Visszamentek újra. Amikor Anyu látta, hogy milyen izgatottak, boldog mosollyal üdvözölte őket. Most ő is meghallgatta, milyen nagyszerű dologra bukkantak.

– Igen – mondta –, tudtam, hogy van ott színpad, bár még nem láttam. A ház egyik régebbi tulajdonosa híres drámaíró volt, és mindig színészeket meg színésznőket hívott magához, akik vele töltötték a nyári szünetet. Vendégszeretetéért cserébe a színészek eljátszották a darabjait.

– Ha felnövök, én is színdarabot fogok írni – közölte Jean.

– Szívből remélem – felelte Mrs. Mackie –, de ne felejtsd el, hogy egész más dolog színdarabot írni, mint színdarabot előadatni.

– Az én véleményem szerint – vetette közbe Alan – a darabok megírása is igen jó szórakozás, még akkor is, ha nem adják őket elő.

A reggelivel nem sok időt töltöttek, és mivel az eső továbbra is csillapíthatatlanul zuhogott, visszamentek a színházba, ahogy a padlást nyomban elnevezték.

Eleinte mind egyszerre beszéltek, és ezzel sok idő telt el, végül megállapodtak, hogy Alan és Jean állítja össze a megfelelő darabot, és nyomban nekiláttak, hogy a szerepeket leírják. Jean annyi papírt hozott, hogy hosszú-hosszú színdarabra készülhettek.

A másik három gyerek közben ide-oda mászkált újabb felfedezések nyomában, találtak is egy hatalmas ládát, tele a legpompásabb kosztümökkel. David hason csúszott be a színpad alá, ott találta, és a három legkisebbnek ugyancsak sok küzdelmébe került, míg kiráncigálták onnan. Amikor kinyitották és meglátták a láda tartalmát, az elragadtatástól indiánüvöltésben törtek ki.

Alan és Jean otthagyták a darabírást, és odarohantak, hogy lássák, mi az izgalom oka. Az öt gyerek vadul nekiesett a ládának, és hamarosan kirármolták az utolsó szögig, a holmit pedig szétszórták a padlón. A levegő kiáltásokkal telt meg.

– Hű, ez éppen jó lesz nekem!

– Ugyan, számár, ez túl nagy neked, én veszem fel.

– Dehogy, ez sokkal jobb lesz.

– Olyan leszél benne, mint egy szörnyeteg. Nekem sötétebb a hajam, nekem jobban áll.

– Nem érdekel, ez az enyém lesz.

– Szó se róla, én akarom, különben is én találtam meg a ládát, úgyhogy enyém az első választás joga.

Amikor a láda alján egy spanyol torreádorkosztümöt találtak, majdnem komoly összeveszésre került sor, mert mind azt akarták, holott mindegyiküknek túlságosan nagy volt. Húzkodták, kitepték egymás kezéből, éles, visító hangok hallatszottak, amikor Anyu jelent meg a színen. Hamarosan helyreállította a békét és egyetértést, és külön örömeikre bejelentette, hogy ő is segíteni fog a darabban.

– Úgy látom – mondta –, annyira belemerültetek a játékba, hogy észre sem vettétek az időjárás változását. Az eső elállt, és a nap is kezd áttörni a felhők között.

– Hány az óra? – kérdezte Micky.

– Majdnem tizenegy.

– No tessék, ugye, megmondtam? „Kiderül délelőtt.”

– Igen – mondta Anyu –, ez gyakran beválik. Gyerünk, mind kimegyünk. Le akarok menni a faluba, mert szeretném látni, milyenek az üzletek.

Nemsokára valamennyien ott ballagtak a dűlőúton, mely Oxmouthba vezetett. A felhők eloszlottak, és a nap olyan melegen sütött, hogy a sövény meg az út is gőzölgött. A dűlőút végén már láthatták a falut, mélyen maguk alatt. A házak és kunyhók egy csacsogó, csobogó patak partján bújtak meg, a patak egy kiugró sziklapadról zuhogott alá, aztán beleveszett a parti fövénybe.

– Ez a patak folyik át a mi kertünkön is – mondta Anyu.

– Valóban? – szólta David. – Ez furcsa; a patakot még nem találtam meg.

– Azt elhiszem – nevetett Alan –, mert ha megtalálod, rögtön bele is esel.

Anyu és Elizabeth szorosán összekapaszkodva másztak le a sziklás ösvényen, amelyik a faluba vezetett.

– Ez az egyetlen út vezet Oxmouthba? – kérdezte Jean, aki ide-oda csúszkált.

– Nem, drágám, csakhogy az országút körbe visz, és olyan hosszú az út, hogy jobbnak láttam, ha itt ereszkedünk le a faluba.

– Az ám – kiáltott David –, csakhogy a leereszkedésben az a baj, hogy vissza is kell kapaszkodni!

– Nem kell – vetette közbe Anyu –, az országúton is visszamehetsz.

– Az milyen messze van tőlünk?

– Csak öt mérföldre.

– Csak... Kösz. Akkor inkább visszamászom. Amikor leértek a faluba, rájöttek, hogy korántsem olyan festői közletről, mint a domb tetejéről. Az igazság az, hogy a falu nemcsak mocskos volt, hanem igen kellemetlen szag is terjengett benne.

Elizabeth elhúzta a száját:

– Nem bírom ezt a bűdösséget – közölte.

– Hallgass! – szólta rá Jean. – Még megsérted a helybelieket, ha ilyen hangosan beszélsz. Tiltakoznának, ha hazai illataikat valaki bűdösségnek nevezné.

– Különb is – szólta Micky –, nem is olyan rossz. Kátrány, kötél, hal és hínár szagának a keveréke.

Hogy bebizonyítsa tetszését, hatalmasat szippantott.

– Pfuj, ennek még tetszik is! – mondta Elizabeth, és befogta az orrát.

Amíg Anyu és a lányok valami boltfélét kerestek, addig a fiúk leszaladtak a tengerhez, látták, hogy néhány nagy bárkát a partra húztak, a csónakok mellett kék trikós halászok terpeszkedtek.

– Furcsa – mondta Alan –, valahány tengerparti helyen voltam, mindig találkoztam ilyen testes tengeri medvékkel, akiknek, úgy látszik, soha sincs más dolguk, mint hogy hátukkal hajóikat támogassák nagy kényelmesen. Gondolom, néha ugyan kimennek a tengerre is, de úgy tűnik, külön tehetőségük van arra, hogy a semmiből is jól éljenek.

– Azt hiszem, ez a tengeri levegőtől van – magyarázta Michael.

– Vagy a szagtól – tette hozzá David. Mászkáltak a bárkák között, és néhány halással is szóba elegyedtek; meg is hívták őket egy kis hajózásra, „fél dollárért elviszem hármukat is”; megálltak egy festő háta mögött, aki „valami gyönyörűt” festett Micky szerint. Végül legnagyobb örömkre azt is felfedezték, hogy Oxmouthnak mentőcsónakja van. A csónakház nyitva állt, néhány kíváncsiskodó körüljárta a csónakot, felmászott a létrán, hogy belekukkantson, és ostoba kérdéseket tett fel egy öreg, féllábú tengerésznek, aki türelmesen meghallgatta őket, és úgy látszik, abban lelte örömét, hogy egy vödörből vizet locsoljon szét.

Amikor elhagyták a mentőcsónak-házat, Alan vadul felkiáltott, mert szinte belefutott Jerry Waltonba, egyik iskolatársába.

Kérdések kölesönös áradata után kiderült, hogy Jerry egy Oxmouth közelében levő tanyán tartózkodik, és egy hónapig lesz ott.

– Akkor átjöhetsz majd hozzánk, itt jön éppen a mamám, biztos meg fog hívni.

Mrs. Mackie nagyon örült Alan barátjának, és még aznap délután meghívta uzsonnára. A fiú elrohant, hogy a meghívást anyjával is közölje. Alan utána ordított:

– Hozz magaddal fürdőruhát is!

Alan izgatottan sugdosott valamit Mrs. Mackie fülébe, mire az a legmegbízhatóbb külsejű tengerészhez lépett, és megállapodott vele, hogy egy héten kétszer átjön a csónakjával, ha szép az idő, hogy a gyerekek biztonságban csónakázhassanak. Megállapodtak, hogy mindjárt másnap reggel átevez az ő strandjukra. A csónakos nagyon örült, mikor megtudta, hogy a „nagy ház” lakóival tárgyalt.

– Örülök, hogy megint lakják azt a házat – mondta. – Régóta üresen állt, már attól tartottunk, nem is lesz többé lakója.

A hír, hogy a régi udvarháznak gazdája van, titokzatos módon úgy terjedt, mint a tűz, mert amikor a falun át visszaindultak, észrevették, hogy kíváncsi szemek lesik őket, függönyök és résnyire nyitott ajtók mögött.

Anyu nem sokat szólt hazafelé. Alan ment mellette, a többiek szétszórtak, lepkéket kergettek, vagy virágot téptek a sövényről.

– Mi baj. Anyu? – kérdezte végül Alan.

– Baj, fiam? Semmi.

– De olyan szótlan vagy.

– Csak elgondolkodtam.

– Apuról?

– Igen, meg másról is.

– Bár velünk lehetne.

– Magam is szeretném. Erre a sok gyönyörűségre is azért telt, mert Apu Amerikába ment; és most nem lehet velünk, hogy élvezze is.

– Azért visszajön?

– Hát hogyne, drágám; egész máson tűnődtem.

– Csak nem aggaszt valami, mamikám?

– Nem kifejezetten, de nem vettél észre valamit ezeken a falusiakon?

– Hát nem valami barátságosak, az biztos.

– Szóval észrevetted? Akkor nem képzelődtem. Nem értem, mit jelenthet ez.

– Szerintem nem egyéb, mint hogy félnek az idegenektől, ami természetes is.

– Nem hinném, hiszen nagyrészt abból élnek, hogy a nyári hónapok idején nyaralók jönnek ide.

– Csak nem... – Alan szünetet tartott.

– Mi?

– Á, butaság.

Anyu szeretettel megszorította a kezét:

– Sőt, nagyon valószínű, hogy nem az. Csak mondd bátran.

– Nos, talán neheztelnek ránk... vagy valakire... amiért ott vagyunk az öreg házban. Idegenek vagyunk nekik. Talán nagyon ragaszkodtak egy régi családdhoz, amelyik itt élt.

– Lehet. De én arra gyanakszom, hogy valami más van mögötte. Ki tudja, hogy mire használták az épületet a falusiak, amíg üresen állt.

– A halásznak kedvére volt, hogy most itt vagyunk.

– Ez igaz. De még valamit észrevettem. A neve Maclean, és nem az idevalósi tájszólással beszél, s talán ezért néz ránk más szemmel, mint a többiek.

Fáradtan, kimelegedve és éhesen értek vissza a házhoz.

Megebédeltek, aztán Anyu kívánságára pihenni tértek, amíg Jerry megérkezik, és fürödni indulnak.

A délutáni pihenő alatt Alan és Jean folytatták a színdarabírást, a többiek olvastak. Anyu néhány ötlettel segítette ki az írókat, és javasolta, hogy Jerryt is vegyék be a szereplők közé.

– A kertész fiát is – kotnyeleskedett Elizabeth.

– Nincs ellene kifogásom – mondta Anyu –, de azt hiszem, nagyon félnék. Máskülönben is alig lehet szóra bírni.

– Küldönc is lehet – mondta Michael.

– Villanyszerelőre is szükségünk lesz – tette hozzá Alan.

– Forgószínpadot ne építtesek? – kiáltott Anyu.

– Az ötlet nem rossz – nevetett Alan. – De Anyu, vicc nélkül, biztonságosabb volna, ha lámpák, gyertyák vagy hasonlók helyett átvezettetnénk a villanyt a házból.

– Majd meglátjuk, mibe kerül. Csak arra kérlek benneteket, ne képzeljétek, hogy milliomosok vagyunk.

Jerry akkor érkezett, amikor már mind türelmetlenül várták. Megmagyarázta, hogy már előbb is megjött volna, de eltévedt.

Nyomban készülődni kezdtek a fürdőhöz. Anyu is velük ment, és büszkén mutogatták Jerrynek csodálatos birodalmukat.

– Pompás hely ez! – rikoltott Jerry.

Éppen apály volt, s így elindultak a roncs felé. Finom fövény volt a víz alatt, de a hullámok olyan hevesen csapkodtak, hogy Mrs. Mackie nem engedte őket messzire.

– Várjátok meg, míg csöndesebb az idő, és a tenger jobban visszahúzódik.

Így ezzel is meg kellett elégedniük. Nagyot úsztak, néhány deszkát is hoztak magukkal a hullámlovagláshoz, és a délután nagyszerűen sikerült.

3. FEJEZET

A RONCS FOGLEI

Aznap este, miután a három ifjabb Mackie aludni ment, Alan és Jean elkísérte Jerryt a földeken át, hogy a legrövidebb úton jusson haza. Visszafelé sok mindentről beszélgettek, a szünidőről, a házról, a színdarabról, majd odaértek a kis hídhoz, mely a ház háta mögött vezetett át a patakon. Alan megállt:

– Nézd csak – mutatott előre –, a pajta arrafelé lehet, menjünk, nézzük meg.

Nekiiramodtak a régi szárny felé, ahol a pajtát látták, de Jean hirtelen megtorpant.

Várj – mondta. – Látod azt az embert, aki a tanya felé megy?

– Mi van vele? – kérdezte Alan.

– Egész biztos, hogy ő az az ember, akit ma reggel is láttam.

– Ember? Miféle ember? Miről beszélsz?

– Ja, el is felejtettem, nem voltál ott. Amikor ma reggel átmentünk a régi szárnyba, én értem fel elsőnek az emeletre. Abban a pillanatban láttam, hogy egy ember tűnik el a folyosó végi ajtó mögött. David gúnyolódni kezdett, és azt mondta, hogy csak képzelődtem.

– Hát ha nem volt ott, akkor biztosan képzelődtél.

– De nem, értsd meg. S most ott megy át a földéken, holtbiztos vagyok benne. Nem sokat beszéltem róla a kölyköknek ma reggel, mert nem akartam, hogy megjedjenek.

– Anyunak szóltál róla?

– Nem. A sok izgalom miatt el is felejtettem az egészet.

– Helyes. Akkor ne is szólj semmit. Majd titokban végzünk egy kis magánymozást ez ügyben. Ha ez a fickó jogtalanul szentelenkedik be a házukba, akkor jó lesz szemmel tartanunk. Mulatságos lesz egy kicsit detektíveskedni.

Anyuval vacsoráztak, megengedte nekik, hogy vacsora után fönnmaradhassanak, elbeszélgessenek, és dolgozzanak a színdarabon. Amikor Mrs. Mackie a lefekvés idejére emlékeztette őket, Alannek hirtelen eszébe jutott valami.

– Anyu! – mondta. – Mielőtt elutaztunk, említettél valamit egy hátszlóról is.

Mrs. Mackie nevetett:

– Egész nap erre a kérdésre vártam. Nagyon csodálkoztam, hogy eddig nem jutott eszedbe.

– Node alig egy napja érkeztünk, és annyi minden történt máris, hogy nem is volt rá időm.

Alan anyja székének karfáján üldögélt, s most átölelte őt.

– Mikor nézhetem meg a lovat? – kérdezte.

– Ha holnap szép idő van, reggel áthozza egy ember a tanyáról. Reggeli előtt lovagolhatsz is egyet.

– Én nem mehetek? – kérdezte Jean.

– Holnap nem. Felváltva fogtok tanulni, amíg meg nem győződöm, elég biztosan ültök-e a nyeregben ahhoz, hogy egyedül is lovagolhassatok. Majd megállapodunk, ki mikor lovagol.

A gyerekek elbúcsúztak Anyutól, és felmentek lefeküdni.

A szakácsnő szerint valamennyi gyerek „a kakasokkal” kelt fel, különösképpen mikor kitódultak a konyhába, és kínozni kezdték, hogy adjon valamit enni, mielőtt kimennek a kertbe. Jean és a három kicsi a strandra készülődtek, mert tudták, hogy fél kilenckor tetőzik a dagály, ezt még a faluban nézték meg a dagály táblázaton.

Alan türelmetlenül várta a lovászt. Nemsokára látta, hogy jön; nagy, fekete lovon lovagolt, és egy kisebb barnát kötőféken vezetett.

Jean izgatottan rántotta meg Alan ruhaujját:

– Ez az az ember. Tudod, akit tegnap este láttunk.

Alan nem felelt; teljesen lenyűgözve bámulta a szép hátaslovat, és izgatottan várta, hogy felülhessen.

A lovász leszállt a nyeregből, és ujjával megbökte a sapkáját Alan felé.

– reggelt, uram – mondta barátságosan.

A gyerekek kórusban dicsérték a lovat, szerették volna megsimogatni, becézgetni, de az ember figyelmeztette őket, hogy a lovak még egy kicsit vadak, mert hosszú idő óta senki sem lovagolta őket. Fölsegítette Alant a nyeregbe, megigazgatta a kengyelt, és a család üdvivalgása közepette elindultak.

Jean és a többiek megfordultak, és elszaladtak a sziklához, ahol aztán hosszan bámulták a hatalmas hullámok csapódását, és élvezték a rájuk hulló permetet.

Mire a reggeli elkészült, farkaséhesen estek neki, és Anyu is örült, hogy milyen jó az étvágyuk. Alan alig várta, hogy elmondhassa lovaglólélményeit.

– A lovászt Stidsonnak hívják, és nagyon rendes fickónak látszik. Az országút túloldalán levő fenyérré vezetett, s ott megengedte, hogy galoppozzak.

– Nem estél le? – kérdezte Elizabeth.

Alan csak dühös megvetéssel mérte végig, de nem szólt.

– Dehogy – mondta David –, átölelte a póni nyakát.

– No megállj! – mondta Alan.

– Ha majd én lovagolok a pónin, felveszem a cowboy ruhát, amit a ládában találtunk – mondta Michael.

Michael kijelentése akkora gúnyos nevetésbe fulladt, hogy a fiú belevörösödött. Már majdnem megharagudott, amikor Anyu közbeszólt, hogy békét teremtsen:

– Nagyszerűen festenél a kosztümben, drágám, de nem gondolod, hogy egy egész picit nagy volna neked?

- Az nem számít.
- Sőt – nevetett David –, még előnyös is. Mert a nadrágszár elég hosszú ahhoz, hogy a póni hasa alatt megcsomózzuk, s így Micky fiú le nem eshet.
- Csak nevessetek – szólta Michael. – De azért a tavalyi szünetben Apu lovaglónadrágját te viselted.
- Bizony, még sírt is, mert a nénikénk nem akarta benne elengedni az Állatkertbe.
- Úgy? Szóval sírtam? – kérdezte David. – Hát nagyon tévedsz.
- Anyu úgy vélte, hogy ismét közbe kell lépnie.
- Azt hiszem, legjobb lesz, ha úgy csináljuk, mint ahogy az újságokban szokás: „a vitát bezárjuk”. Egy tervet szeretnék előterjeszteni.
- Egyhangúlag elfogadva! – rikkantott Alan.
- Várj, míg megtudod, miről van szó.
- Hiszen mind tudjuk, hogy ha így mondd, csak valami jó dologról lehet szó, ezért ne is fáradj azzal, hogy szavazásra bocsátod a kérdést.
- Beszélj csak a magad nevében – szólta közbe David. – Halljuk, miről van szó!
- Ne pimaszkodj! – kiáltott rá Jean. – Nagyon jól tudod, hogy Anyunak mindig remek ötletei vannak.
- Tudom, de volt valami a szemében, ami azt is jelentheti, hogy csak ugrat minket.
- Mrs. Mackie nevetett.
- Nem, ezúttal nincs ugratás.
- Akkor mondd meg, gyorsan – könyörgött Elizabeth.
- Nos, csak ennyi: úgy gondoltam, hogy egész napra elmegyünk, mint-hogy szép az idő. Magunkkal visszük az ebédet. Két óra körül teljes az apály, a tenger visszahúzódik, és megnézhetnénk a roncsot. Aztán megfigyelhetnénk, hogy érkezik a dagály, ma este a legmagasabb.
- Elfogadva, „vétó”-nak nincs helye – mondta Jean. – Nem tudom, mit jelent, de hallottam, hogy Apu is mondta már.
- Ne használj olyan szavakat, amelyeknek nem ismered a jelentését – figyelmeztette Michael. – Az nagyon mű... ve...
- Várták, hogy kinyöggje a szót.
- Nagyon műveletlen.
- Helyes! – szólta Alan. – Nagyon!
- És hogy érted, hogy műveletlen?
- Tudod, olyan, mint Jean.
- Anyu előre látta, hogy hosszabb gúnyolódás következne, azért úgy gondolta, leghelyesebb, ha az előkészületi munkálatokkal bízta meg őket. Rö-

videsen mindannyian serénykedtek; összeszedték a fürdőholmikat, előkészítették a házilag előállított horgászfelszerelést, csalétket tettek egy kosárba, ütőt és labdát kerítettek a strandkriketthez, és sokkal több poggyászt hordtak össze, mint amennyit vinni tudtak.

Mrs. Mackie szükségletei sokkal szerényebbek voltak: egy gyékény, amire leülhet, olvasnivaló, távcső és a fényképezőgép.

– Nem fürdesz, Anyu? – kérdezte Elizabeth.

– Nem – felelt Anyu –, inkább csak lustálkodom; napozni szeretnék, és figyelni fogom a gyerekeim szórakozását.

Vég nélküli szaladgálással telt az idő, míg minden készen nem állt, aztán, mint valami felvonulás, meneteltek le a partra. Üzenetet hagytak, hogy ha Jerry jönne, keresse őket ott.

– Remélem, jön – mondta Alan. – Meg kellett volna mondanom, hogy mindig jöhet, ha kedve tartja. Ugye, nem bánod. Anyu?

– Erre is gondoltam már helyetted, és remélem, rövideSEN megjelenik.

Alighogy elindultak, kiáltást hallottak maguk mögött, s Jerry ügetett utánuk.

A délelőtt megmaradt részét azzal töltötték, hogy izgatott és zajos kísérletet tegyenek a horgászásra a sziklás öblökben. Michael saját, különbejáratú halastavat tervezett, egy sziklával körülrakott medencében. Alan megmagyarázta neki, hogy e célra egy hadsereg kubikosra, két vagy három exkavátorra és vagy háromezer tonna cemente volna szükség.

– A homokot ingyen kapnánk, mindenesetre – jegyezte meg Elizabeth.

A tengert közben szüntelenül kémlelték, tudni akarták, mennyire húzódik vissza az apály, és mennyire áll ki a hajóroncs a vízből. Úgy izgultak miatta, hogy Mrs. Mackie jóval idő előtt megebédeltette a kompániát, hadd pihenjenek vízbe menésig.

Végül elindulhattak. Nekiiramodtak, amúgy fürdőruhában, Alannel és Jerryvel az élen, Jean volt a hátvéd. Végigszáguldottak a finom, s mint Jean megjegyezte, „gyönyörűen kiloknizott” nedves fövényen, aztán belegázoltak az apró, fodrozódó vízbe. A roncs körül még Elizabethnek is csak a derekáig ért a víz, ezért hát teljes biztonságban érezték magukat.

Hirtelen David felüvöltött. Felé fordultak, és látták, hogy a nagy kavardás azért támadt, mert Michael váratlanul egy mély, víz alatti „kút”-ba esett.

Kihalászták, de még tíz másodperc sem telt el, máris egy újabb mélyedésbe pottyant. Ezúttal Alan meg Jerry, akik utánakaptak, maguk is mély vízben találták magukat. Sok kiabálás, izgalom és kapkodás után végre mindannyian szilárd talajt éreztek a talpuk alatt.

– Ez így nem lesz jó – mondta Alan. – Úgy látom, hogy a roncs körül az örvénylő dagály mély csatornát vájt ki. Át kellene másznunk ezen a nagy sziklán, és megkerülni a hajót.

Óvatosan, láncban összekapaszkodva, Alannel az élen, és Jerryvel hátdékként, a hajóroncs túloldalához gázoltak, ahol az orrával fennakadt a sziklán; Akkor látták csak, hogy lehetetlen a fedélzetre felmászni, mert a hajó oldala körös-körül síkos a rátapadt hínártól.

– Szép nagy gőzös – mondta Jerry –, úgy látom, *Carolina* a neve. Vajon hogy futhatott zátonyra éppen itt?

Mint mindig, most is Dávid fedezte fel, hogy a hajó oldalába valamikor lyukat vágtak.

– Tessék – kiáltotta –, ezen a lyukon át bejuthatunk!

Egymás után szépen bemásztak a lyukon, aztán hirtelen megálltak. A hajótestben vaksötét volt, mindenütt homok, víz meg hínár állta az útjukat. Nem volt valami hívogató a hely, és távolról sem olyan izgalmas, mint amilyennek ígérkezett.

– Nem mászhatnánk ki a fedélzetre? – kérdezte Jean, aki kissé merészebben szaglászott körül, mint a fiúk. – Én ki akarok jutni, akkor birtokunkba vehetjük a hajót, s ezentúl csak a miénk lesz.

– Azt hiszem – mondta Alan –, hogy teljesen leszerelték. Eltűnt a gépház berendezése; egyáltalán nincs itt semmi, csak az üres váz.

– Nem vetted észre, hogy a lyukat, amelyen keresztül bejöttünk, mestersegesen vágták ki? – válaszolt neki Jerry. – A borítólemezek egy részét kiemelték. A lék, amely miatt a hajó elsüllyedt, nem itt van. Nem vitás, hogy minden használható alkatrészt elvittek. Mindig ezt csinálják, ha hozzáférnek, még akkor is, ha magát a hajót nem tudják hasznosítani.

– Gyertek csak! – kiáltott David. – Megtaláltam a fedélzetre vezető vaslétrát.

Szemük lassan hozzászokott a sötétséghez, és látták, hogy Davidnek igaza van, sebesen kapaszkodni kezdtek hát fölfelé. Amikor már mindannyian útban voltak, valaki megszólalt: – Úgy látszik, elég biztos.

Elizabeth erősen megfagózkodott mászás közben, félt is egy kicsit, de nemsokára baj nélkül mind fölérték. A fedélzet síkos volt, alig tudtak a lábukon megállni, futásról szó sem lehetett. Óvatosan, meg-megkapaszkodva jártak körül. Alan felmászott a parancsnoki híd megmaradt roncsára, és vadul integetett Mrs. Mackie-nek, mert meglátta, hogy – a hajó felé sétál.

Mrs. Mackie, mihelyt észrevette, intett, hogy jöjjenek vissza. Alan tölcserít formált a tenyeréből, és odakiáltott, hogy nincs semmi baj. Mrs. Mackie nem hallotta, hogy mit mond, de ismét visszaintette őket.

Egy kicsit játszottak még, majd Alan lejött a hídról:

– Anyu hív, hogy menjünk vissza; azt hiszem, egy kicsit idegeskedik miattunk.

– Lehet, hogy azt hiszi, a dagály hirtelen érkezik, és foglyul ejt minket – mondta Micky.

– Ez a veszély nem fenyeget – felelt Jerry. – Legalábbis ha jól nyitva tartjuk a szemünket.

– Én mindenesetre visszamegyek, és Libbyt is magammal viszem – szólalt meg Jean.

– Ne nevezd Libbynek – förmedt rá Elizabeth.

– Nevezd Pléh Lizinek helyette – javasolta Michael vigyorogva.

Jean ment le a létrán elsőnek, és fokról fokra segített a kis hűgának, mind a ketten nagyon megkönnyebbültek, amikor végre leértek. Mire a lyukhoz értek, egy hatalmas hullám csapott be a hajó belsejébe, és elöntötte a két lányt.

– Hé, fiúk! – kiáltott fel Jean a fedélzetre. – Jön a dagály. Jó lesz igyekezni, mert nem tudunk visszajutni, ha a víz betör.

Amikor a hullám visszavonult, a két lány kiszaladt, de újabb hullám érkezett, és majdnem lesodorta őket a lábukról. Mindketten nagyon megrémültek, és teli torokból kezdtek a fiúknak kiáltozni, azok kíváncsian hajoltak át a korláton.

– Elvágja a víz az utat, ha nem sietünk! – kiabálta Jean,

– Egy fenét! – feleselt David. – Órákig tart, míg a dagály beér.

– Rendben van, mi megyünk, gyere, Jean – válaszolta Elizabeth. – Mind megfulladtok, de úgy kell nektek.

– No nézd csak, a kis angyal! – kiáltott Micky.

A két lány igyekezett minél előbb biztonságba kerülni. Átmásztak a sziklán, és amikor a túloldalra értek, komolyan megrémültek. A víz dühös csapkodással áramlott körülöttük.

– Gondolod, hogy átjutunk, ha jó szorosan összekapaszkodunk? – kérdezte Jean.

– Nem – válaszolta reszketős hangon Elizabeth. – Bárcsak jönnének a fiúk is.

– Maradj itt, én majd visszamegyek, és hívom őket.

– Siess. Nézd, újabb óriás hullám készülődik.

– Helyes! Maradj nyugton. Két perc múlva itt leszek. – Jean tettetett vídamsággal beszélt, szorongva fordult vissza, hogy a fiúkat figyelmeztesse. A szikla tetejére állt, és torkaszakadtából ordítani kezdett. Volt a hangjában valami, ami nyugtalanította Alant, és azonnal hívta a többieket.

– Jövünk! – ordított ő is, és leterelte Davidet meg Michaelt a létrán. Néhány pillanat múlva leértek, és Jerry is követte őket. A létra alján David észrevett valamit, ami felkeltette a figyelmét.

– Mi ez?

– Gyere, nem vesztegethetjük az időt! – kiáltott rá Jerry.

– De nézzetek csak ide, csak egy pillanatra. Ez aztán nem régen lehet itt a hajón, egész újnak látszik.

– Mi az? – kérdezte Alan, aki sietsége ellenére kíváncsi lett.

– Valami ládaféle, komoly zár van rajta. Valamennyien körülállták, hogy jobban láthassák.

Abban egyetértettek, hogy nem régen állhatott a vízben. Ekkor David újabb felfedezést tett.

– Nézzétek csak! – mondta. – Kődarabokat kötöztek rá, hogy lehúzzák. A láda fogantyúin át kötelet húztak, és a végét a sziklához kötötték.

– Fura – mondta Jerry. – Jó volna tudni, hogy mi van benne.

Megpróbálták felemelni a fedelét, de meg se tudták mozdítani.

– Hát ezt aztán jól bezárták – jegyezte meg Alan. – Nem értem, hogy ez a láda mit keres itt.

Annyi időt elvesztegettek a láda körül, hogy egészen meglepedtek a veszélyről, míg egyszerre csak egy hatalmas hullám vágott be a hajóba, csak úgy dübörgött és sistergett.

– Hú, ez nem lesz jó! Siessünk! – Alan vezette a csapatot, mély vízen kellett átgázolniuk, hogy elérjék a sziklát, amelyen Jean állt, izgalmában már-már sírva fakadva. Amikor felértek a szikla tetejére, egyetlen pillantás a mélybe elegendő volt arra, hogy lássák: elkéstek.

– Ha a víz eddig még nem vágta el az utat, akkor hamarosan el fogja vágni – jegyezte meg Alan.

– Jó úszó vagyok, hadd próbáljak átúszni a túloldalra – mondta Jerry.

– Ha te tudsz is, azért még nem biztos, hogy mi is tudunk.

Jerry, Jean tiltakozása ellenére, leereszkedett a vízbe, és gázolt benne egy darabig. Egy erős hullám azonnal elkapta, lesodorta a lábáról, és amikor visszavonult, olyan erővel szívta a fiút magával, hogy a fiatalabbak felsikoltottak rémületükben. Jerry azonban nem hengegett, amikor azt állította, hogy jól úszik, és rövid küzdelem után ismét ott volt mellettük a sziklán.

– Nem – mondta –, lehet, hogy lesz, akinek sikerül, de a többinek túl kockázatos. Legjobb, ha visszamászunk a roncsra, s onnan integetünk a mamátoknak, hogy bajba kerültünk. Az a legbiztosabb.

– Szegény Anyu – szólta Elizabeth –, nagyon megijedt.

– Azt hiszem, inkább mi vagyunk szegények – vetette közbe Michael –, ki a csoda gondolta, hogy ez a piszok dagály ilyen gyorsan tér vissza.

– Magam is azt hiszem, előbb kellett volna elindulnunk – felelte Jean. – De hiába vitatkozunk, most már itt a baj, igyekeznünk kell tehát, hogy biztonságban legyünk, amíg kimentenek.

Jean nagyon bátran beszélt, holott valójában ő is nagyon megijedt.

– Legjobb lesz – javasolta Alan –, ha visszamegyünk a roncsra és olyan magasra mászunk, amilyen magasra csak tudunk. A dagály sem borítja el teljesen.

– Nem, de azért a hullámok jól átcsaptak rajta ma reggel, amikor leértünk a partra.

– Ne légy pesszimista, David – szólta rá Jean, és kézen fogva Elizabethet, a csapat élére állt.

– Anyu rövidesen rájön, ha nem tudja máris, hogy meg kell menteni minket. Majd küld valami csónakot.

– Jó lenne, ha az oxmouthi mentőcsónakot küldenék – mondta Michael.

– Igen, és akkor az újságba is belekerülne a képünk. Valami ilyesféle szöveggel, hogy: „Oxmouthi mentőcsónak megmentett egy csapat gyereket a déli parton.” Mindannyiunkat meginterjúvolnának.

– örülhetsz, David fiam, ha egy rossz szagú halászbárka jön a megmen-tésedre, tele csalétekkal és halászfelszereléssel. A csónakos még így is bor-sos árat kér majd – mondta Alan.

Rövidesen mindannyian visszaértek a Carolina fedélzetére, összetömö-rültek a parancsnoki hídon, és teljes erejükből hadonászva integettek Mrs. Mackie-nek, aki a víz szélén távcsövével az elhaladó hajókat figyelte.

– Vajon mit néz Anyu? – kérdezte Michael. – Nem is errefelé fordul. Próbáljunk üvölni.

– Hajótörött tengerészek – szólta közbe David – rendszerint azzal próbál-ják felhívni magukra a figyelmet, hogy egy inget kötöznek az árbocrúd végére, de minthogy ingünk nincs, és természetesen árbocot sem tudunk állítani...

– Nem csinálhatnánk tutajt? – szólta közbe Michael.

– De igen – felelte Alan –, ha maradt volna faanyag a hajón, és ha volna szerszámunk.

Ebben a pillanatban egy, a szokottnál is hatalmasabb hullám csapta oldalba a *Carolínát*, és az egész roncs megremegett.

– Úristen – mondta Jerry –, még egy ilyen támadás, s akkor végünk van!

– Tizenegy éve ostromolják a téli viharok is, öregem – mondta Alan. – Elmozdításához sokkal nagyobb erő kell.

Ismét kiáltozni kezdtek Anyunak, de legnagyobb meglepetésükre nem mozdult, nem nézett az ő irányukba, hanem távcsövét merően jobb felé szegezte.

– Jó kis kutyaszorítóba kerültünk – mondta David. Erre aztán mindannyian igencsak elcsöndesedtek, míg Elizabeth fel nem sikoltott.

– Nézzétek – kiáltotta –, ott van, amit Anyu egész idő alatt figyelt!

4. FEJEZET

ÉLETMENTÉS

Mintha óraműre járna, egyszerre valamennyiük feje egy irányba fordult. Néhány pillanat hallgatás után kórusban kiáltották:

– Egy csónak!

Vadul hadonásztak, mintha magukra kellett volna vonniuk a csónakos figyelmét, holott nyilvánvaló volt, hogy a csónak éppen feléjük közeledik. Vidáman kurjongattak, és örömteli megkönnyebbülésükben vad ugrándozásba kezdtek. Most, hogy a veszély múltóban volt, valamennyien a rendíthetetlen hős szerepét játszották, mert tudták, hogy mindenképpen megmenekülnek.

– Hajótörött matrózok vagyunk – mondta Michael, dagadva a büszkeségtől.

– Bárcsak a mentőcsónak jött volna – tette hozzá David. – Az lett volna az igazi.

– Mindenesetre – szólt közbe Jerry – így is elég igazi volt. Ha nem jön ez a csónak, bizony csúnya kutyaszorítóba kerülünk.

– Ugyan, hagyjuk már azt a sok „ha”-t – felelte Jean. – Apu szerint az olyan ember, aki mindig „ha”-val kezdi a mondókáját, sosem megy semmire.

– De hiszen magad is mindig „ha”-val kezded! – felelt David.

– No de nem is vagyok még ember, igaz?

– Fogjátok már be a szátokat! – kiáltott rájuk Alan. – Azt hiszem, a saját bérelt csónakunk érkezik, megismertem a tegnapi embert, aki Anyuval megalkudott.

Bizony elég hosszú időbe tellett, hosszabba, mint gondolták, míg a csónak elég közel került a roncsához, és az ember odakiálthatott.

– Hahó! Jól elcsatangoltatok, igaz?

– Jöjjön, és vegyen fel bennünket! – kiabált vissza Alan. – Fázunk már. Elég régóta itt vagyunk.

– Várnotok kell – felelte a csónakos. – Nem olyan könnyű odaállni a laddikkal, mert a hullámok dobálják. Várom kell, míg a dagály feljebb emelkedik. Meg tudtok csomózni egy kötelet? Jó erősen, hogy tartson?

Gúnyos kórusban jött a válasz:

– Meg.

– Csomót mindannyian tudunk kötni.

– Helyes. Amint meg tudom kerülni a nagy sziklát, és odaállok a hajó orrához, feldobok egy kötelet. Fő, hogy jó erősen megkössétek.

A következő félóra elég mulatságosan telt el, aggodalmuk elszállt, látták, hogy biztonságban vannak, úgyhogy ismét nekiálltak, és laposabban átkutatták a hajót. Alan mindenkit figyelmeztetett, hogy a ládáról egy szót se szóljanak a csónakosnak. Szerették volna tudni, miért, de eleinte nem akarta indokolni.

– Csak... mert... – mondta.

– Ez nem ok – vitatkozott David.

– Neked ennyi is elég lehet – felelt Alan.

– Akkor elmondom – makacskodott David.

– Ne mondd! Ígérd meg, hogy nem mondasz semmit, ha hazaérünk, megmagyarázom.

Ebben aztán megegyeztek, figyelmük pedig ismét a csónakos felé fordult, aki küszködött, hogy a hajó mellé kerüljön.

Háromszor is közel járt már, de egy-egy ágaskodó hullám mindig visszavette.

Végre egy pillanatnyi hullámnyugvásban sikerült megkapaszkodnia a *Carolina* oldalában, s akkor ügyesen odahajította a kötelet. A fiúk mind utána kaptak, de hiába.

– Vigyázzatok, és el ne vétsétek! – kiáltotta, és újra dobott.

A kötéltekercs szinte rájuk csavarodott, úgyhogy ha akarják, sem tudták volna elvéteni. Mohó sietséggel kötözték meg a végét, a csónakos meg a csónak orrában levő vasgyűrűbe fűzte a kötél másik végét, és jó alaposan megcsomózta. Aztán csákllyával sikerült a bárkát nyugodtan tartania a hajó oldala mellett.

– Na, most, ha a két nagyobb fiú elsőnek ereszkedik le a hajó oldalán, akkor én lehozom a többieket.

Választ sem adva, Jerry azonnal vízbe vetette magát, és máris a csónak faránál bukkant fel. Bemászott a bárkába, és amikor *Kitty*, ez volt a csónak neve, a következő hullám hátára siklott, Alan ugrott le. Megsértette a nagyujját, és majdnem fejfel bukott a tengerbe, de egy perc múlva máris megkapaszkodott a csákllyában, Jerry pedig a csónakot tartotta a hajó oldala mellett, mert a *Carolina* távolodni akart, aztán meg távol tartotta, mikor a hajó úgy mozdult, mintha a csónakot akarná rípitýára törni.

Maclean, a csónakos felállt, és olyan ügyesen egyensúlyozott, mint egy igazi tengerész.

– Először a kislány – mondta.

– Mit csináljak? – kérdezte Elizabeth aggódó hangon.

– Mássz át a korláton, és erősen kapaszkodj. Aztán ha azt mondom: ugorj, akkor ugorj, de rögtön. Én majd elkaplak. Ne félj semmit!

Elizabeth engedelmeskedett, és amikor *Kitty* ismét felkapaszkodott egy hullám hátára, Maclean elkiáltotta magát:

– Most!

Elizabeth habozás nélkül ugrott, a férfi könnyedén elkapta, és beültette a csónakba.

– Ragyogó – kiáltotta –, ez aztán bátor ugrás volt! Jöhet a másik kislány.

– Hadd legyek utolsó – kérte Jean.

– Félsz?

– Nem, csak...

– Gyerünk, ne légy gyáva.

Jeannak nem tetszett, ha gyávának tartják, és a figyelmeztető szó nélkül ugrott le. Persze, éppen a rossz pillanatban, amikor a *Kitty* hullámvölgyben volt, hullámhegy helyett. Az eredmény siralmas volt. Jean, súlyra a legnehezebb a lányok közül, olyan ügyetlenül landolt, hogy feldöntötte a csónakost, aki térdre bukott a csónak peremén. Egy pillanat alatt mindketten a vízbe pottyantak és kapálóztak.

A gyerekek vihogtak. Alan és Jerry egyszerre engedte el a csákyát, és mindannyiuk élete veszélyben forgott, mert a *Kitty* elszabadult. Szerencsére Maclean nemcsak igen erős ember volt, hanem kitűnő úszó is. Hamarosan lecsendesítette a gyerekeket, és megparancsolta a fiúknak, hogy tartsák a csónakot. Amint ez sikerült, bedobta Jeant, és maga is utána húzódkodott.

– Ó, Mr. Maclean, maga csuromvíz – mondta Elizabeth, és a csónakos csöpögő ruhájára mutatott.

– Min csodálkozol? – förmedt rá Jean. Nagyon megijedt, jócskán nyelt is a tengervízből, úgyhogy nem érezte magát valami rózsásan. Elizabeth azonban nem állta meg, és tovább bosszantotta:

– A te hülyeséged az oka. Túl korán ugrottál.

– De te remekül csináltad.

– Bizony – szólt közbe Maclean. – No de egyikünk sem hibás, nincs miért veszekedni. Nem először esem vízbe ruhástul.

Levette a kabátját, felállt, és fölkiáltott Mickynek:

– Na, fiam, akkor ugrasz, ha mondom, sem előbb, sem utóbb. Habozni nem lehet. Most!

Micky jól ugrott, és hamarosan ott vigyorgott Elizabeth oldalán. David került sorra utoljára, és nála is simán ment minden.

– Na látjátok. Mindig a kapitány hagyja el utolsónak a hajóját – mondta.
– Pfuj! – jegyezte meg Jean, aki még mindig émelygett. – Ha rendes kapitány volnál, elmerülnél a hajóddal együtt.

– Így van, bizony elég nyamvadt kapitány vagy, ha zátonyra futtatod a hajót – nevetett Jerry.

Maclean csak mosolygott magában. Az ilyesfajta ugratás új volt a számára, de gyorsan beletalálta magát. Tengerész módra emelte fel a kezét, s megszólalt:

– Nos, uram, merre induljunk? Úgy vélem, amott földet látok. Reméljük, hogy a bennszülött lakosság nem ellenséges indulatú.

David ünnepélyesen válaszolt:

– E föld királynője jó ismerősöm. Biztos vagyok, hogy szívesen fogad.

– Szerinted milyen a „szíves fogadtatás”? – érdeklődött Alan.

– Néhány suhintás a nádipálcával – vélekedett Maclean. – Ne felejtjük el, hogy a kapitánynak, aki elveszejteti hajóját, felelnie kell az Admirális előtt.

– Akkor itt maradok, a föld királynőjénél – felelte David. – Mint mondtam, biztos vagyok, hogy szívélyesen fog bennünket üdvözölni.

– A jobbával, ugye... – kezdte Elizabeth.

– Meglátjátok, szívecskéim – szakította félbe David –, felséges ünnepség vár ránk.

– Úgy érted talán, egy felséges kézzel kiosztott királynői – jutalom – nevetett Alan.

Csipelődve, egymást ugratva eveztek a part felé. Mire Maclean egy homokos kis csatornában kikötötte a *Kittyt*, a jókedv ismét teljesen helyreállt, s kalandjuk veszélyeit el is felejtették. Kikászálódtek a csónakból, és különféle híreikkel, beszámolóikkal szinte elárasztották Mrs. Mackie-t. Persze mind egyszerre beszéltek.

Amint alkalma nyílt, Alan átkarolta anyját, és elvezette a többiektől.

– Nagyon aggódtál értünk?

Mrs. Mackie mosolygott:

– Cseppet sem – mondta.

– Nem tudtad, milyen veszélyben forgunk?

– Dehogynem. Csak megtettem óvintézkedéseimet.

– Hogyan?

– Üzenetet küldtem Macleannek, hogy az apály beálltakor máris hozza át *Kittyt* ide, és evezzen el a roncs mellett, hogy kéznél legyen, ha bármi történék.

– Tehát nem csupán szerencsés véletlen volt, hogy arra járt?

– Nem nagyon hiszek a „szerencsés véletlenekben”, fiam. A dolgok azért történnek, mert teszünk valamit, vagy mert mások tesznek. Mindenesetre nem szabad megfélemlenednetek arról, hogy nagyon szépen megköszönjétek a csónakosnak a fáradságát.

– Nem neked tartozunk inkább hálával?

– Talán egy kicsit nekem is, de gondoljátok csak el, mi történik, ha Maclean nem teszi meg a magáét. Megtartotta az ígéretét, és apálykor átvezett. Gondold el, mi van, ha késik!

– Ne is beszéljünk róla – mondta Alan.

– Nem, most már minden rendben van. Gondolom, jól fog esni egy első osztályú uzsonna.

Mire a gyerekek felöltöztek, és segítettek a csónakosnak a bárkát magasan a partra húzni, hogy a dagály el ne érje, olyan éhesek lettek, mint a farkasok. Az uzsonna valóban első osztályú volt.

Maclean is meghívták rá, de kimentette magát azzal, hogy most már ideje ruhát váltania. Elindulásakor Alan azzal lepte meg, hogy jól megrázta a kezét a következő szavak kíséretében:

– Köszönjük, hogy megmentette az életünket.

– Erről, uram, mit sem tudok – védekezett Maclean.

– Mi tudjuk – szólta Mrs. Mackie –, és nem fogjuk elfelejteni.

– Háromszoros hurrá a mentőcsónak legénységének! – kiáltotta Jean. Valamennyien fölálltak, és olyan lelkesen éltették Maclean, hogy a csónakos boldog mosollyal távozott.

Uzsonna után egy parti krikettet játszottak a fövényen, míg a dagály fel nem szorította őket a szirtre, ahonnan bámulták aztán a fenséges hullámverést.

– Ugye, csodálatos? – mondta Anyu.

– Különösen tisztos távolból – felelte Jean.

– Bizony – tette hozzá Elizabeth –, de lent a hullámok között, ha azt hiszed, hogy elvágta az utadat, és fogalmad sincs, hogyan fogsz kimenekülni, inkább félelmetesnek hat, mint csodálatosnak.

– Lidércnyomásos álmod lesz az éjszaka, Libby – mondta David.

– Ne nevezd Libbynek. Az én álmaim nem lesznek nyomasztóbbak, mint a tied. Miattad lettünk a dagály foglyai.

– Ezt honnan szeded?

– Ha nem találsz rá arra a ládára a hajó belsejében – szólta Jerry –, bizonyára időben elhagyhattuk volna a roncsot.

– De akkor elmaradt volna ez a szórakoztató életmentés – mondta Michael.

– Szórakoztató! – ordított fel Jean. – Én bizony nem nagyon szórakoztam.

Jerry csöndesen kuncogott:

– Pedig nagyon mulatságos volt, amikor ráestél a csónakosra, és egyből ledöntötte.

– Hiába, Jean súlya – jegyezte meg David.

– Miféle ládáról beszéltek? – vágott közbe Anyu. Egyszerre kezdtek mesélni, és eltartott egy ideig, míg Anyu a sok beszédnek kihámozta az értelmét.

– Úgy hiszem... – szólt, aztán hirtelen elhallgatott.

– Mit hiszel. Anyu? – kérdezte Jean.

– Semmit.

Hatalmas tiltakozás tört ki:

– Alaposan meggyötörsz bennünket – mondta Alan.

– Ilyenek a nők – szólalt meg David. – Legalábbis a lányok, no de a nők is csak nagyra nőtt lányok.

Felugrott, és nevetve elszaladt. Elizabeth utána kiáltott:

– A fiúk meg buták! – de a megjegyzése teljesen hiábavaló volt, mert David meg sem hallotta.

Hazaérve, legnagyobb örömükre ott találták Apu postáját, egy hosszú levelet Anyunak, és színes képeslapokat mindegyik gyereknek. Azt írta, eddig azzal telt az ideje Amerikában, hogy egyik helyről a másikra hurcolták, vendégségbe a klubokba, azaz „úgy mutogatták, mint valami vásári látványosságot”.

A következő néhány nap lovaglással, csónakázással, fürdéssel, krikettel, barlangok felkutatásával telt el, soha életükben nem mulattak még ilyen pompásan. Az első hét végén megérkezett Apu nővére, Frances néni. A gyerekek nagyon szerették, mert igen sokat tett értük, ő vezette Apu háztartását azon a télen, amikor Anyu Indiában volt.

Zajosan üdvözölték, a lárma azonban akkor érte el a tetőfokát, mikor felfedezték, hogy Frances néni Christ is magával hozta.

Chris Anyu kutyája volt, egy fehér szőrű foxi. Amikor ideutaztak, Christ otthon kellett hagyniuk az állatorvosnál, mert csúnya sebbel bajlódott. A seb egy komoly és egyoldalú vita következménye volt, amely a kiskutya és a kertjükbe betolakodott macska között zajlott le.

A kutya teljes neve Cotham Christopher Strong volt, és a Mackie gyerekek mindig szívesen mesélték el, hogyan jutott zengzetes nevéhez. Először is előkelő, úri származása miatt a kutyatenyésztő telep nevét is felvette. A telepről származó valamennyi kutya viselte a Cotham nevet. A

Christopher Strong név pedig így adódott: Anyu tízhetes korában hozta haza, tündéri kutyakölyök volt. A gyerekek első kérdése így szólt:

– Anyu, mi lesz a neve?

– Valóban, nevet kell adnunk neki – felelte Mrs. Mackie.

– Tudom már – mondta Apu –, nevezzük el arról a könyvről, amit most olvasok. Nagyszerű könyv, nagyszerű kutya.

A könyv címe Christopher Strong volt, és erre keresztelték a kiskutyát. Nevét a Kutyatenyésztők Klubjában is nyilvántartják: Cotham Christopher Strong. De mindenki Chrisnek hívja.

Miután Chris, mámorosan az örömtől, mindannyiukat ahol csak érte, végignyalogatta, és miután Anyu is jól magához ölelgette, vadul elrohant felfedező útra. Perceken belül óriási kutyaugatás hallatszott a konyhából.

– Megtalálta a macskát. Szaladjatok, és hozzátok vissza.

Alan ment utána, és ott találta a kutyát: reszketve leste, mikor ronthat neki a cicának, amely a pohárszék legfelső polcára menekült.

– Vidd el innen! – kérte a szakácsnő. – Ez a vacak macska egy pillanat múlva leveri az összes vacak edényt. Éppen a vacak lábam alá szaladt, és majdnem ledöntött erre a vacak padlóra.

– Az aztán vacak dolog lett volna – nevetett Alan.

Állandó tréfálkozás tárgya volt a Mackie családban, hogy a szakácsnő minden eseményre egyetlen jelzőt használt: vacak. Általában róluk is így beszélt: „Azok a vacak gyerekek.”

A néninek is rendkívül tetszett az új ház, noha ő már azelőtt is látta. Apuval és Anyuval volt itt, mikor először gondoltak a megvételére. Belevetette magát a gyerekek valamennyi szórakozásába, játékába és tréfáiba, és megígérte, hogy segíteni fog a színdarabban is.

– Frances néni legépelhetné a szerepeinket – javasolta Micky.

– Te világ lustája – mondta Anyu. – Magatoknak kell kiírnotok a szerepeket. Könnyebb is úgy megtanulni.

Egy újabb esős nap siettette az előkészületeket. Anyu talált egy ügyes embert a faluban, aki értett az ácsmunkához és a villanszereléshez is. Megjavították a függönyt, és beszerelték a lámpákat, és a színpad egész komolyan alakulni kezdett.

A darab leginkább Jean ötletei alapján készült, noha Alan is hozzájárult néhány javaslattal, és végül Anyu öntötte formába az egészet.

A próbák kezdetben persze nehezen mentek. Elizabeth volt az egyetlen szereplő, aki rendesen tudta a szerepét, de minthogy ő volt a „láthatatlan hang” a függöny mögött, ahogy Micky elnevezte, nem kellett annyit tanulnia, mint a többieknek.

David még az első sort sem tudta a szerepéből, és megfenyegették, hogy ha záros határidőn belül nem tudja betéve, kiteszik a szűrét. David erre közölte, hogy nem bánja.

Frances néni azzal simította el a vizályt, hogy segített neki a szereptanulásban, mindaddig, amíg hibátlanul nem tudta úgy, mint a többiek.

Egy teljes hétig szüneteltették a házon kívüli szórakozásokat, hogy a darabot tető alá hozzák. Úgy határoztak, hogy vendégeket hívnak az előadásra, legalábbis annyit, amennyi a pajtába befér.

Mrs. Mackie biztatta őket, tegyenek ki magukért.

– Szívesen látom, ha eljönnek az emberek, és megnézik a darabotokat – mondta –, de ahhoz ragaszkodom, hogy komolyan csináljátok. Gyenge előadást nem rendezhettek. Ha már csináltok valamit, csináljátok jól.

A kosztümös próbával meg volt elégedve, és kijelentette, hogy véleménye szerint nem hoznak szégyent magukra. Frances néninek pedig így nyilatkozott:

– Azt hiszem, nagyszerű, amit ilyen rövid idő alatt összehoztak, de nem szeretném, ha beképzeltnek lennének.

Szombati napon volt az előadás. Minden fellelhető széket a pajtába hurcoltak, és Mr. Martintól, a gazdától hosszú padokat vettek kölcsön. A következőket hívták meg: a lelkészt, Jerry szüleit és további három vendéget abból a házból, ahol ők laktak, vagy egy tucat szomszédot, Mr. és Mrs. Martint a gazdaságból, Mr. Stidsont a feleségével, három gyereket és számos falubelit.

Frances néni fogadta a vendégeket, és a helyükre vezette őket; mielőtt a színpad mögé vonult, Elizabeth műsort osztogatott; Anyu a kosztümökkel és maszkokkal foglalkozott. A szakácsnő és a két szobalány kényelmesen elhelyezkedett, és készült a nagy élményre. Mr. Maclean, a csónakos utolsó pillanatban jelent meg, és közölte, hogy ő David vendége.

Végül mindent elrendeztek. A közönség nem sokat várt az előadástól. Gondolta, hogy legjobb esetben jót mosolyog rajta, de lehet, hogy csak unatkozni fog.

Megszólint egy csengő, a nézőtér elsötétedett, kigyúlt a rivalda, fölment a függöny, és a darab elkezdődött.

5. FEJEZET

TITOK A LÁTHATÁRON

A darab minden kétséget kizáróan óriási sikert aratott. A gyerekek csak dicséretet kaptak, mégpedig nem olyan dicséretet, amely rendszerint így kezdődik: „Ha alaposabban meggondoljuk, hogy...”

A munka hibátlan volt, nem feledkeztek meg egyetlen kellékről sem, nem történt botlás, senki sem sült bele. Sőt, a szerepeket szépen mondták, minden szót hallani lehetett, még Elizabeth „láthatatlan hangját” is a színpad mögül.

A darab gyerekekről szólt, akik túljártak egy betörő eszén, de olyan díszleteket készítettek hozzá, melyekhez a nagy ládában található legizgalmasabb kosztümök is jól illettek. Egy kísértet is szerepelt benne, meg egy titkos ajtó, és a hősnő is megmenekült kétségbeejtő helyzetéből. Néhány igen zajos vaktöltény szórakoztatta a szereplőket, és rémítgette a hallgatóságot. A szakácsnő meg is jegyezte előadás után:

– Azok a vacak pisztolyok majd kiugrasztották a helyéből azt a vacak szívemet.

Az utolsó függöny után Mrs. Mackie az egész közönséget meginvitálta egy kitűnő uzsonnára. Jean legnagyobb utálkozására a fiúk úgy mondták: „zabá”-ra.

– Gyűlölöm a „zabáló” embereket – közölte.

Míg valamennyien jóízűen fogyasztották a tortákat, kávé, szendvicseket és limonádét, Jean éles hallásával elkapott néhány mondatfoszlányt, melyet Mr. Stidson suttogott egy másik vendégnek, akit ő hozott magával.

– Gyorsan kell intézkednünk – mondta. – A gyerekek mindent kiszimatolnak, és valószínűleg túl sok mindenre rájönnek.

Jean rejtélyesnek találta ezt a megjegyzést, különösen azért, mert amikor a beszélgetők észrevették, hogy odanéz, hirtelen szétrebbentek. Később, mikor Alan közelébe jutott, megrántotta a ruhaujját.

– Mit akarsz? – kérdezte Alan.

– Gyere ki egy pillanatra. Mondani akarok valamit.

– Olyan sürgős?

– Nagyon.

– Várnod kell; Anyunak segíték a kínálásban.

– Csak egy pillanatra gyere ki – erőszakoskodott Jean. – Fontos.

Alan kutató pillantást vetett rá, és látta, hogy nem bolondozik.

– Na, jól van – mondta. – Rögtön jövök.

Amint elszabadult, kiszaladt Jeanhoz, aki már várta. Jean hamar elmondta, amit hallott.

– Vajon mit forgat a fejében? – kérdezte Alan.

– Nem tudom, de biztos, hogy rosszban sántikál. Mit gondolsz, szóljunk Anyunak?

– Még ne. Ne szóljunk senkinek. Amint lehet, kezdjük a nyomozást.

Pár pillanatig gondolkodott.

– Tudom már – mondta végül –, kerítsd elő Davidet.

– Csak nem akarod elmondani neki?

– Nem, de David értelmes, és hasznunkra lehet. Keresd meg, és hozd ide egy pillanatra.

Egy perc sem telt bele, Jean máris kituszkolta Davidet, aki dühös volt, hogy elhívták az ünnepegről.

– Mit akarsz? – kérdezte mérgesen Alantól.

Bátyja egy kis hízelgéssel akarta a fiút megnyerni.

– Ide figyelj, öregem, valami nagyon fontosat akarunk rád bízni, senki sem tudná megcsinálni, csak te.

– Mi lenne az?

– Tartsd a szemed Mr. Stidsonon, míg haza nem megy. Vigyázz, gyanút ne fogjon, hogy figyeled. Próbálj láthatatlan maradni, amennyire csak lehet, de tartózkodj a közelében, míg haza nem indul. Figyeld meg, kivel beszél; meg azt is, nem mászkál-e ide-oda a házunkban, és...

– Valami baj van? – szakította félbe David, aki még az otthagytott uzsonnát is elfelejtette, olyan izgatott lett a nyomozási feladattól.

– Még nem tudjuk, de gyanakszunk. Tedd, amit mondok, de egy szót se senkinek; értetted?

– Rendben van, nem szólok. Megyek és megkeresem.

Sarkon fordult és elszaladt.

– Elintézi, meglátod – mondta Alan. – Be kell mennünk, nehogy Anyu valamit megsejtsen. Majd később megbeszéljük a teendőket.

A gyerekek mindig fönnmaradhattak, amíg az utolsó vendég el nem távozott. Jerry és a családja maradt utolsónak. Amikor becsukták mögöttük az ajtót, és hallották, hogy elindul a kocsis, Mrs. Mackie megszólalt:

– E ragyogó műsor utolsó száma: az á g y. Remekeltetek. Adjatok jóéjszakát-puszit, drágáim.

Sorba megcsókolta őket, s csak akkor vette észre, hogy David nincs köztük.

– Hol van már megint ez a fiú? – sóhajtotta.

– Biztos itt van a közelben. Majd megkeresem – mondta Frances néni. – Feküdjetek csak le.

Még el sem búcsúztak Anyutól, amikor hirtelen nagy lármával David rontott a szobába, akit Edna követett hangosan kiabálva:

– Megállj, most megkapod a magadét! Hogy nézel ki? Be ne vidd azt a sok mocskot!

Mrs. Mackie halkan felsikoltott, mikor Davidet meglátta. Csuromvíz volt, kis patakok folydogáltak róla, és tócsákat formáltak a lábánál.

– Mi a csoda?...

David azonban vidáman felnevetett.

– Beestem a patakba – közölte.

– A patakba! Mi keresnivalód volt a pataknál ilyen késő este?

– Csak egy percre szaladtam ki.

– Minek? – Anyu most szigorúan beszélt.

– Egy pillanatra akartam csak kimenni valamiért, de a patakról elfeledkeztem, és egyenesen belesétáltam.

– Minek mentél ki? – kérdezte ismét Mrs. Mackie.

Frances néni lépett közbe:

– Most mindenesetre vegye le a vizes holmit, és bújjon forró fürdőbe.

Amikor Davidet elcipelték, Alan visszamaradt.

– Anyu, ne haragudj Davidre, az egész nagyrészt az én hibámból történt.

– Hogy értsem ezt?

– Várhatnék vele holnapig? Van egy titkunk, amelyről nem akartunk szólni... egyelőre... és David balesetének is köze van a dologhoz. Igazán, Anyu, hidd el, nincs semmi baj, csak...

– Nos?

– Csak lehet, hogy magunk is tévedtünk.

– Tartok tőle, hogy ebből egy szót sem értek, reggel azonban feltétlenül be kell számolnod.

Alan szeretettel megcsókolta az anyját:

– Köszönjük, hogy annyit segítettél, és ilyen remek estét szerezteél nekünk.

Anyu boldogan mosolygott:

– Azt hiszem, ti is elég sokat dolgoztatok, hogy mi jól mulathassunk, ezért a köszönet nektek jár.

Aznap este Alan már nem beszélhetett Jeannel, se Daviddal, de másnap korán reggel mind a ketten Alan ágyára kuporodtak. David még mindig nevetett előző esti balesetén.

– Követtem Mr. Stidsont – mesélte –, és nagyon sötét volt. Láttam, hogy elmegy, utána lopakodtam. Sietett, és rövidesen eltűnt a szemem elől. Utána akartam szaladni, és piaccs! a patakban landoltam.

– Úgy kell neked, amiért olyan buta vagy – mondta Jean. – Nos, és rájöttél valamire?

– Semmire. Attól kezdve, hogy utána mentem, minden szavát hallhatam. A lelkéssel beszélgetett a termésről és az aratóünnepélyről. Ednának meg azt mondta, hogy ő a legcsinosabb lány, aki valaha erre a vidékre vándorolt.

– Ó! – kiáltott Jean. – Ez nem nagyon hízelgő a többiekre nézve.

– Csak azért mondta ezt, hogy megpuhítsa a lányt. Na, folytasd – szólt Alan.

– Vagy egy tucatnyi emberrel beszélgetett, de jelentéktelen dolgokról. Végül az órájára nézett és elsietett. Mintha hirtelen rádöbbedt volna, hogy elkésik valahonnan.

– Nem a feleségével ment el?

– Nem. A felesége a színdarab után azonnal elment.

– Hm – mondta Alan –, ezzel nem sokra megyünk.

– Ezzel nem, de azért valami furcsa dolog is történt – tette hozzá David.

– No és mi volt az?

– Mielőtt elindult, valami olyat mondott, hogy a kalapját a pajtában hagyta, és arrafelé indult, de először nem oda tartott. Végigment a folyosón ahhoz az ajtóhoz, ahol első reggel azt hitted, hogy bement valaki.

– Igen, és... – izgult Jean.

– Amikor az ajtóhoz ért, megfordult és meglátott. Akkor visszajött, és azt mondta: „Jaj de buta vagyok, eltévedtem. Azt hiszem, a kalapomat az öregpajtában hagytam.”

„Úgy érte, hogy a mi színházunkban?” – kérdeztem. „Igen, uram – felelte –, mi azonban mindig úgy hívtuk, hogy az öregpajta.”

– Na és aztán?

– A színházban még égett a villany, ezért is vett észre. Vele mentem.

– Megtaláltad a kalapját?

– Dehogy találtam, hiszen egész idő alatt ott volt a kezében. Mikor figyelmeztettem rá, nevetett, és azt mondta: „úgy látszik, gyengül az agyam.”

– Biztos vagyok benne, hogy nem is olyan gyenge – jegyezte meg Alan.

– Hát akkor mit akart? – kérdezte David.

– Azt nem tudjuk, mindenesetre hallgass a dolgról.

– Most már biztos, hogy első reggel ő ment be a szobába – mondta Jean.

– Ugye, mondtam nektek, de ti csak neveltetek rajtam, és azt mondtátok: köddé vált.

– Helyes – szögezte le Alan. – Ígérd meg, hogy egy szót sem szólsz a dolgról, amíg engedélyt nem adok rá, és most elmondom, hogy mit teszünk.

David szent ígéretet tett, és Alan folytatta:

– Gyorsan és halkán öltözzetek fel, nehogy a többieket felébresszétek. Meg akarom vizsgálni azt a szobát, ti velem jöhettek.

– Teljesen üres – jegyezte meg David.

– Nem vitás.

– Gondolod, mégis?...

Mielőtt a kérdést befejezhette volna, Jean szólt közbe:

– A gondolkodás nem a legerősebb oldalad. Legalább Frances néni ezt állítja; ezért a dolog gondolkodási részét Alannek hagyjuk, mi pedig cselekedni fogunk.

Kirohant a szobából, David lassabban követte. Alan kiugrott az ágyból, és egy gyengéd kecsketúróval siettette kifelé Davidet.

Hamarosan, ami azt bizonyította, - hogy a mosakodásra nem sok időt áldoztak, máris a régi szárnyban gyülekeztek. Michael és Elizabeth még békeesen szunnyadt az előző esti fáradtság és izgalom után.

Legelőször is bementek a „titkos szobába”, ahogy David elnevezte. Tökéletesen üres volt, ugyanúgy, mint legelőször is, de ezúttal alaposabb vizsgálatnak akarták alávetni.

Majdnem négyszögletes szoba volt, körülbelül 20x20 láb nagy kőfalakkal, vakolat vagy faburkolat nélkül. A vörös kő pusztán volt és dísztelen. A cement, amely az építkezés kötőanyagául szolgált, még mindig szilárdan tartott, és sehol sem morzsolódott. A falak valószínűleg rendkívül vastagok voltak, mert a szoba méretéhez képest igen kicsiny ablak egy három-négy láb mély fülkéből nyílt.

– Hová néz ez az ablak? – kérdezte Jean, de még mielőtt odaérhetett, Alan, aki már vizsgálódott azon a helyen, rákiáltott:

– Állj!

A másik kettő kíváncsian nézett rá.

– Nézzétek csak meg jól ezt az ablakfülkét – mondta. Rábámultak. Végül Jean szólalt meg:

– Nos?

– Ezt a szobát valószínűleg nagyon régen, legalább jó pár éve nem használták. Nézzétek csak, milyen poros a padló!

– És lábnyomok is látszanak benne, gyengék, de mégis láthatóak – közölte David.

– Ne felejtse el, hogy a múltkor mindannyian bejöttünk, és körülmáskáltuk a szobát.

– Igaz – felelte Alan –, de én nem azokra gondolok. Az ablak körül sáradarabokat látok.

– Valóban.

– Igen, de ez még nem minden. Valószínűleg nem veszitek észre, hogy magán az ülésen jóformán semmi por sincs.

– Úgy hiszem, ez azért van, mert bejár ide valaki, aki leül, és kinéz az ablakon – mondta David –, és a port letörli a nadrágjával.

– Ez is lehetséges – mondta Jean.

– Szerintem alig valószínű – folytatta Alan. – Ki akarna itt üldögélni és nézegetni, mikor semmi mást nem látni, mint egy kis darab udvart meg egy kopár faldarabot.

– Hát akkor mit gondolsz?

– Nincs semmi elképzelésem.

– Ne zavarjuk a híres detektívet elmélyült munkájában – nevetett David.

– Míg ő kombinál, mi elvégezzük a munkát.

– Miféle munkát? – kérdezte Jean.

– Nem tudom, de elvégezzük.

– Csak ne szellemeskedj, kisöreg – szólt rá Alan. – Nem áll jól neked.

Alan beszéd közben leült az ablakülésre, és szokása szerint szétterpesztett ujjakkal dobolni kezdett. Ez a szokás gyakran bosszantotta Mrs. Mackie-t, de ezúttal...

– Hohó! – kiáltott David.

– Mi bajod?

– Nem bírom már ezt az örökös dobolást.

– Hallgass! – felelte Alan. – Hiszen nem rajtad dobolok. – És még erősebben dobolt. De hirtelen abbahagyta.

– Figyeljetek! – kiáltotta. – Halljátok, milyen nagyszerű dob ez az ülés? Hallgassatok csak!

Ismét kezdte az ütögetést.

– Nagyon dobszerű – mondta Jean. – Mintha üres volna.

Alan és David egyszerre kiáltottak:

– Hát persze.

– Üres is.

Azonnal rángatni kezdték az ülés fafedelét. Húzták, vonták, de tapodtat sem mozdult. Egy teljes negyedórát küszködtek vele, beleizzadtak, piszkosak lettek, de eredményre nem jutottak.

– Mégis esküdni mernék, hogy belül üres – mondta Alan.

– Megyek, és hozok valami szerszámot, aztán szétverem ezt a fafedelét – mondta David. – Anyunak nem lehet kifogása ellene, úgysem használjuk ezt a szobát.

– Várj csak – szólt Alan –, talán legjobb volna, ha előbb megbeszelnénk az egészséget Anyuval. Átmegyünk a házba, különben is itt a reggeli ideje. Reggeli után visszajöhetünk, és ha Anyu megengedi, léleknyugalommal aprófát csinálunk a berendezésből.

– Helyes – mondta Jean is. – Én is azt hiszem, így lesz a legjobb. Gyérünk, csukd be az ablakot, David!

– Talán jobb lenne nyitva hagyni. Dohos és fülledt itt a levegő – felelte Alan.

– Te nyitottad ki. Ha azt akarod, hogy be legyen csukva, csukd be magad – mondta David, és minden további nélkül elrohant.

– Szemtelen tacszó! – csattant fel Alan, és utána szaladt, de Jean még ott maradt egy pillanatra, hogy becsukja az ablakot. Meglepte, hogy milyen könnyen forog a zár, és amikor közelebről megvizsgálta, felkiáltott, mert észrevette, hogy frissen olajozták.

– Ki csinálhatta? – tűnődött. – Itt újabb titok lappang.

Hirtelen megnevezhetetlen félelem fogta el, és a többiek után rohant.

Reggelinél azt magyarázták Mrs. Mackie-nek, hogy a szobából bizonyára titkos folyosó indul, és megkérdezték, hogy a berendezés csekély kára árán megvizsgálják-e. Arról gondosan hallgattak, hogy kétszer is látták Mr. Stidsont oda bemenni.

Anyu mosolygott a gyerekek kérésén.

– Azt hiszitek – kérdezte –, hogy valami óriási aranykincset találtok?

– Nem tudjuk még – mondta David –, de könnyen lehet.

– Nos – szólalt meg Frances néni is. – Ha találtok... *Ha.*

Csipkelődések sora következett, de a gyerekek örültek, hogy Anyu nem akadályozza meg újabb felfedezésüket, és nyomban szerszámokat kezdtek keresni. A két legfiatalabb is kérte, hogy részt vehessen a kutatásban, de előbb még meg kellett írniuk heti levelüket Mr. Mackie-nek, így elég hosszú idő telt el, mielőtt visszatérhettek a régi szárnyba. David rohant elsőnek, mire a többiek odaértek, David indián harci táncot járt a szoba közepén.

– No, ki az okos! – kiabálta. – Finom kis detektívek vagytok, fejszével, kalapáccsal meg reszelővel felfegyverezve jöttök, hogy utat vágjatok a titkos kincses kamrába, míg én... én magam varázserőm egyetlen fortélyával oldottam meg a dolgot.

– Fortélyal? Miféle fortélyal? – kiabálták mind egyszerre.

David, mint egy bűvész, maga köré gyűjtötte a többieket.

– Figyeljete! – kiáltotta. – Hölgyeim és uraim! Nem csalás, nem ámítás! Nincsen benne semmi becsapás! Varázserőmmel megkocogtatom a

fapad tetejét... így ni... és egyetlen ujjal felnyitom az ülés tetejét, amely hátul csuklóra jár.

– Te csaló! Hol itt a fortély? – estek neki mindannyian Davidnek, de Jean észrevette, hogy David nem nevet.

– Mondom, hogy nincs egy perce sem, hogy rájöttem – magyarázta. – Egyszerűen bejöttem, és minden különösebb ok nélkül megfogtam a pad szélét, és könnyedén fölemeltem.

– Meséld az öreganyádnak – rivallt rá Alan durván.

– De így igaz, ha mondom! – heveskedett David szikrázó szemmel.

– Helyes, akkor mutasd be nekünk is – kérte Elizabeth mosolyogva. – Ha egyszer sikerült, most is sikerülnie kell.

David már majdnem sírt dühében.

– Most nem megy, pedig két perccel ezelőtt egészen simán ment.

– Emeljük meg együtt – javasolta Jean. Emelték is, de sikertelenül. Végül Alan szólalt meg:

– Ide figyelj, David, ha az előbb felemelted azt az izét, akkor talán meg tudod nekünk mondani, hogy mi van belül.

– Nem, fogalmam sincs. Csak egy mély lyukat láttam. Alighogy felemeltem, hallottam, hogy jöttök, gyorsan leeresztettem, mert be akartalak csapni benneteket a varázslással.

– Gyerünk – mondta Michael –, próbáljuk meg még egyszer!

– Várjatok csak! – szólt Jean. – Előbb nyissuk ki az ablakot. Kezd nagyon melegem lenni.

Kitárta az ablakot, majd leugrott a padról.

– Na most – mondta.

Ő mutatta be, hogy kell, jól megmarkolta a fedőlap szélét, és legnagyobb meglepetésükre az ülés minden erőlködés nélkül felnyílt.

– Na ugye, mit mondtam nektek? – mondta David.

– Furcsa – jegyezte meg Jean. – Egész könnyen ment.

Alan máris bekukucskált.

– Nézzétek csak! – kiáltotta. – Egész mélyen be lehet látni. Ott áll egy létra, amit könnyen elérhetünk, csak függeszkedni kell egy kicsit. Lemegek.

– Csak óvatosan – mondta Jean. – Odalent sötét van, és lehet, hogy a létra nem biztonságos. Zseblámpa kellene.

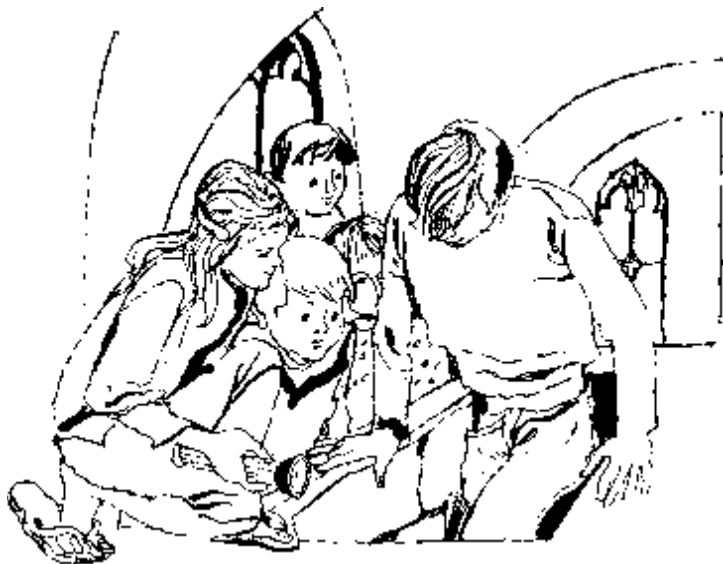
– Van egy a párnám alatt a hálószobában – mondta Micky –, elhozzam?

– Majd én – felelte David –, egy pillanat az egész.

– Egy szót se, senkinek – kiáltott utána Alan.

David rövidesen visszatért a zseblámpával, s most alaposabban nézhetek körül az új helyen. A pad fedelének alján erős vaszár volt látható, mely a fedél le-csukásakor valószínűleg önműködően záródott. A fedéltől néhány lábnyira rövid létrát fedeztek fel, és a zseblámpa fényénél úgy látszott, hogy elég erős is.

– Véleményem szerint nem régen javíthatták – jegyezte meg Jean.

A gyerekek remegtek az izgalomtól, mikor Alan leereszkedett a nyilasba, és megkereste lábával a létra tetejét. Egy perc múlva már ment is lefelé a létrán, ide-oda világítva a lámpával.

– Egy kis szoba van idelent! – kiáltotta. – De nincs benne semmi, teljesen üres.

– Van ajtaja? – szólt le David.

– Nem látom.

– Én is lemegyek – mondta Jean, és szó nélkül átvette magát az ülés oldalán, majd kitapogatta a létrát. Rövidesen ott állt Alan mellett.

– Nincs itt semmi! – kiabálta.

– Le akarok menni – közölte David.

– Én is – csatlakozott hozzá Michael.

– Meg én – tette hozzá Elizabeth is.

– Ne gyertek! – kiabálta föl Alan. – Ha nem találjátok el a létra tetejét, lezuhanhattok.

– Marhaság – mondta David –, nem vagyok én bébi.

– Nem jöhetsz, értetted?
– Magatoknak akarjátok megtartani az egészet, de ne felejtsetek el, hogy én voltam, aki felfedeztem a helyet.

– Nincs miért lejönni – mondta Alan a létra aljából –, rögtön feljövünk mi is.

– Na jó – mondta David kicsit dühösen. – Felőlem maradhattok is.
Hátrébb tolta Michaelt és Elizabethet, majd lecsapta az ülés fedelét.

– Mi lesz, ha nem sikerül kiengedned őket? – aggodalmaskodott Elizabeth.

– Úgy kell nekik, miért olyan mohók.

– Megfulladhatnak odalent – mondta Michael.

– Olyan gyorsan nem. Egy kis ideig lent felejttem őket, aztán ha megígérik, hogy lemehetnek, kiengedem őket.

Elizabeth nyugtalanul nézett rá.

– Ezt nem kellett volna tenned, David – mondta. – Kiengedem őket.

– Nem! – kiáltott David, és megpróbálta visszatartani.

Verekedni kezdtek, és míg a küzdelem tartott, Michael megragadta az alkalmat, és megpróbálta kinyitni a fedelet.

– Ez aztán nagyon is sikerült! – kiáltotta. – Bezártuk őket odalent. Ez a feneség megint beragadt.

David azonnal abbahagyta a verekedést, és a fedelet feszegette. Amikor látta, hogy nem mozdul, maga is megrémült.

– Ha egyszer már sikerült kinyitnunk, miért ne sikerülne még egyszer – mondta Elizabeth vigasztalóan.

– Talán úgy érted, hogy másodszor – mondta David. – De fogalmam sincs, hogyan működik.

Emelgették, feszegették az elkeseredésig. Michael még rontott is a helyzeten.

– Remélem, életben lesznek még, mire sikerül kinyitnunk ezt a vacakot – mondta.

Már majdnem sírtak, mikor David azt mondta:

– Adjátok ide a fejszét. Lyukat vágok a fába. Legalább levegőjük lesz.

– Várj csak – szölt Elizabeth –, van egy ötletem. Olvastam egyszer két fiúról, akik csapdába estek valahol, s addig nem lehetett kinyitni az ajtót, míg egy másikat be nem csuktak.

– De hiszen az ajtót azóta be sem csuktuk, amióta bejöttünk – mondta Michael.

– Tudom – felelte Elizabeth –, de az ablakot sem. Nyomban feltérdelt, behúzta az ablakot, és becsukta.

Leugrott, majd közölte:

– Most próbáljuk meg. Megpróbálták, de eredménytelenül.

– Nem jó így – mondta David. – Nyisd ki újra. A kislány szót fogadott, és amint kinyitotta, mintha egy kis csattanást hallott volna. Egyetlen szó nélkül leugrott a helyéről, és ismét kipróbálta az ülést. Erőlködés nélkül fel tudta emelni.

Örömmámorban kiáltozni kezdtek.

– Na látjátok! – mondta. – Valami köze van az ablakhoz.

Lekiabáltak Alannek és Jeannek, de nem jött válasz. Egyre kiáltoztak, de minden csendes maradt.

– Csak ijesztgetnek – mondta David.

– Azt hiszem, megfulladtak, ugye, megmondtam – fenyegetőzött Michael.

Még néhány percig kiáltozva hívogatták őket, és minthogy válasz nem jött, komolyan megijedtek.

– Megyek, hívom Anyut, Frances nénit vagy valakit.

– Várj egy percig – mondta David. – Maradt nálam néhány szál gyufa abból, amit a múltkor levittünk a partra, mikor tábortüzet gyújtottunk. Segítetek lemenni, és megkeresem őket.

Egy pillanat múlva máris ment lefelé a létrán.

– Ne zárjatok be – szólt vissza.

– Ne félj – felelt Michael.

A két kicsi odafent aggodalmasan várakozott, figyelték, mint gyűjtja meg David egyik gyufát a másik után, de még három perc sem telt bele, máris nagy sietséggel mászott visszafelé a létrán. Amikor megjelent a létra tetején, halálos rémület látszott az arcán.

– Eltűntek! – kiáltotta. – Egy kis szoba van odalent, se ablaka, se ajtaja, és még sincsenek ott.

6. FEJEZET

A REMETEODÚ

Hosszú időbe tellett, míg Mrs. Mackie kihámozta az értelmet a három siró-rívó, rémült gyerek összefüggéstelen meséjéből, de akkor haladéktalanul követte őket a szerencsétlenség színhelyére. Frances néni is velük ment, s mind a ketten őszintén meglepődtek azon, amit a gyerekek mutattak nekik.

– Azt mondjátok, hogy ezen a létrán mentek le? – kérdezte Mrs. Mackie.

– Ezen.

– Akkor most is ott kell lenniük.

– De nincsenek.

– Drága gyerekeim, az emberek nem párolognak el nyomtalanul; lementek, efelől biztosak vagytok, tehát most is ott kell lenniük.

– Lemegeyek – mondta Anyu. – A zseblámpám nagyon jó. Bizonyára megbújtak egy sötét sarokban, hamarosan megtalálom őket, és megkapják a magukét, amiért így rátok ijesztettek.

Mrs. Mackie úgy mondta, „rátok”, nem azt, hogy „rám”, habár maga is igencsak megijedt, de nem akarta, hogy a gyerekek észrevegyék.

Minden nehézség nélkül ereszkedett le, a többiek a nyílás köré tömörültek, és figyelték a zseblámpa ide-oda mozgó fénysugarát. Szólongatták, de egy ideig nem válaszolt. Végül kikiáltott:

– Jöjjön csak le David egy percre.

David egész idő alatt égett a türelmetlenségtől, hogy maga is lemeheszen, s majdnem lepottyant a lyukba, olyan mohón lendült neki. Amikor leért, jó alaposan körülnézett a kis szobában, amelyről úgy tudta, hogy nincs más kijárata, csak az, amelyen ő leereszkedett. A padló nagy lapos kövekkel volt kirakva, és szilárdan becementezték; a nagy zseblámpa fényénél ez pontosan látszott. A falakat simára vakolták, és festményekkel borították, David szerint olyanok voltak, mint a „karácsonyi levelezőlapok”. Szenteket, a kis Jézust, bibliai jeleneteket ábrázoltak, elnagyolt kontúrokkal és kifakult színekkel.

Mrs. Mackie, Daviddal együtt, centiről centire kutatta át a szobát, de még egy egérlyukat sem találtak, nemhogy olyasmit, ahol a két nagyobb gyerek elrejtőzhetett volna.

Mrs. Mackie ijedségénél csak megdöbbenése volt nagyobb.

– Az nyilvánvaló, hogy a két gyerek lejött ide, az is, hogy nem mentek vissza, de itt sincsenek. Egyetlen megoldás lehetséges.

– És az mi? – kérdezte David.

– Továbbmentek.

– De hogyan?

– A mi feladatunk, hogy kiderítsük.

– De hát nincs más kivezető út innen.

– Kell, hogy legyen.

Frances néni kiáltott le hozzájuk, ő is ki akarta venni a részét a gyerekek megkeresésében. Utált ott állodogalni tétlenül, és várakozni, ezért kiabált:

– Segítek azzal valamit, ha lemegyek?

– Nem hiszem – válaszolta Mrs. Mackie –, de ha akarsz, gyere. Talán támad valami ötleted. Mert nekem nincs.

Egy szempillantás alatt Frances néni is lent volt, még jóformán mielőtt Mrs. Mackie befejezte mondókáját. Aztán visszaszólt Michaelnek és Elizabethnek:

– Maradjatok ott, de vigyázzatok, nehogy leessetek. Még csak az hiányzik, hogy betörjétek a fejeteket

Michael ugyan motyogott valamit arról, hogy a többieknek már betört a fejük, de mindenki olyan izgatott volt, hogy meg sem hallották a megjegyzést. Amikor Frances néni is eltűnt a sötétben, odafordult Elizabeth-hez:

– Toljunk ki velük.

– Hogyan?

– Zárjuk be őket.

– Nem – mondta Elizabeth. – Mi történik, ha bezárjuk őket, s nem tudjuk kinyitni újra?

– De hiszen már tudjuk, hogy kell kinyitni.

– Ne, ne tedd; hallod?

– Ne légy olyan buta; semmi bajuk sem lehet. Csak ugratni akarom őket egy kicsit.

– Igen, meg egy kicsit megfullasztani is. Nem engedem meg, Michael.

Csak akkor nevezte Michaelnek, ha haragudott rá, általában Micky vagy Mick volt a beceneve. Most nagyon megijedt attól, hogy bárkit is bezárjanak a lenti szobába, és még komoly verekedésre is hajlamos volt, hogy megakadályozza bátyja tervét.

– Nagyon jól tudod, hogy Alan és Jean is akkor tűntek el, mikor becsuktuk őket, azt akarod, hogy Anyu is eltűnjön?

Ami ezután történt, már nem volt szándékos. Michael megfogta a fedelet, és úgy tett, mintha le akarná ejteni. Voltaképpen csak a testvérét akarta megrémíteni, aki addigra már egészen magánkívül volt. Elizabeth viszont nem akarta újra megkockáztatni az előbbi jelenetet, és Michael után kapott, hogy visszatartsa, és erővel elrántsa onnan.

Emiatt aztán verekedni kezdtek, és bummm! a fedél bezárult.

– Tessék – kiáltott Michael –, nézd, mit tettél!

– Te csináltad, te gonosz kölyök! – jelentette ki Elizabeth.

– Nem én voltam, te vagy az oka, amiért elráncigáltál.

– Nem lett volna szabad hozzányúlnod.

– Nem akartam igazán bezárni.

– Na jó, akkor nyisd ki, és hagyd abba a hülyéskedést.

Michael megfogta a fedelet, de az nem mozdult.

– De buta vagy – mondta Elizabeth. – Ne felejtse el az ablakot. Előre-hátra kell mozgatnod, csak akkor nyílik ki a fedél.

Néhány perc múlva együtt kémleltek a lyukba.

– Nincs semmi baj? – kiáltották.

Nem jött válasz.

Ismét lekiáltottak, ezúttal hangosabban. A halálos félelem megsokszorozta a hangjuk erejét.

Odalent csend volt.

– Ó, istenem, mit tegyünk? – kiáltott Elizabeth. – Te gonosz kölyök; minden a te hibád, most ők is eltűntek!

Michael mélységesen hallgatott. Alig tudta visszatartani kitörő könnyeit.

– Most mit csinálunk? – kérdezte ismét Elizabeth.

– Kiáltunk még egyszer.

– A kiabálás nem ér semmit.

– Nem is – hallottak egy nevető hangot odalentről. David feje jelent meg a nyílásban.

– Megijesztettek benneteket – mondta, miközben mászott kifelé.

– De hol van Anyu meg Frances néni? – kérdezte Elizabeth, határozottan megkönnyebbülve.

– Eltűntek – mondta David még mindig nevetve.

– Mondd el, mi történt – kérte Michael.

– Nos, nem is tudom voltaképpen, de mialatt kerestünk valami nyílást, hirtelen eltolódott a fal. Egy ajtó volt ott, de olyan ravaszul festették be azt is képekkel, hogy nem vettük észre.

– Hogy nyitottátok ki?

– Nem mi nyitottuk ki, kinyílt magától. De hogy hogyan, azt nem tudom.

– Én azt hiszem, tudom – mondta Elizabeth. – Ugye, emlékeztek, hogy arra is rájöttem, hogy a fedél is akkor nyílik, ha az ablakot kinyitjuk, becsukjuk.

– Igen.

– Na és azt is mondtam, hogy olvastam valami ilyesfélét egy könyvben. Arról szólt, hogy néhány fiú felkutató egy majom templomot egy régi erődben, valahol Indiában.

– Ezt ismerem, én is olvastam – mondta David,

– Na, azt hiszem, hogy az ajtó odalent csak akkor nyílik, ha ez a fedél bezárul.

– Aha! – kiáltott David. – Szóval becsuktátok? Mintha hallottam volna valami csapódási.

– Igen, Micky be akarta csukni, én nem engedtem, és míg huzakodtunk, a fedél leesett.

– Micsoda szerencse! – mondta David. – Rájöttünk arra, amit tudni akartunk: hogy juthatunk a szobából a mögötte levő folyosóra.

– Hát folyosó is van?

– Persze hogy van, te buta!

– Jó, jó, csak ne dobálózz olyan könnyedén a „butá”-val – mondta Michael. – Eddig egy szót sem szóltál semmiféle folyosóról.

– Hát igen, igen. Amikor az ajtó titokzatos módon kinyílt, én láttam meg legelőször. Hívtam Anyut, és mind a hárman bementünk.

– Alánt és Jeant láttátok? – szólt közbe Elizabeth.

– Nem, de mindannyian szaladni kezdtünk végig a folyosón. Nagyon sötét volt, nem láttuk a végét, meg folytonosan lejtett lefelé. Még nem jutottunk messzire, mikor Anyu megállt, és visszaküldött, hogy megbizonyosodjam, nem csapódott-e be mögöttünk az ajtó. Amint visszatértem a szobába, be is csukódott, és a ti kiáltásokat hallottam, úgy gondoltam, megtréfállak benneteket, s nem válaszolok egy ideig.

Egy pillanat szünet állt be, aztán Elizabeth szólalt meg:

– De Anyu és Frances néni biztonságban vannak? És vissza tudnak jönni?

– Hát – felelte David –, azt bizony nem tudom. Most biztosan bent rekedtek a folyosóban.

– De ki tudnak jönni?

– Azt hiszem, nem – felelte Elizabeth –, legalábbis, amíg ezt a fedelet le nem csapjuk, s meg nem várjuk, hogy kiáltozzanak odalentről.

– Megmondom, mit csinálok – szólalt meg David. – Én nem félek a bezárástól. Lemegyek, és ti bezárhattok. Akkor majd kinyílik az ajtó, és én figyelem, mikor térnek vissza.

– Erre semmi szükség – vetette közbe Michael. – Lecsukjuk ezt a fedelet, és akkor kinyílik az ajtó. Ha visszaérnek, majd kiabálnak nekünk, hogy engedjük ki őket; nem igaz?

– Gondolom, igen. Na jó – egyezett bele David. – Itt maradok veletek, és együtt várunk, amíg visszaérnek.

Az igazság az, hogy Davidnek egy porcikája sem kívánta, hogy egymaga üljön egy sötét lyukban, még akkor sem, ha tudja, hogy csak szólania kell, és kiengedik. Ha szükség lett volna rá, megteszi, de azért nagyon örült, hogy igazából nincs is erre szükség.

Leültek, és igyekeztek türelmesen várni.

Szokás szerint David zsebe tele volt mindenféle vacakkal, most is egy pakli nagyon piszkos és nagyon gyűrött kártyát talált, és Fekete Peterrel tölthették el az időt. Egy partit lejátszottak, és a másodikhoz akartak hozzákezdeni, amikor felfigyeltek valami zajra. Valaki járt odakint a folyosón, a szoba előtt hallották a lépteit.

Feszülten hallgatóztak, de a léptek megszűntek. David az ajtóhoz lopakodott. Amikor éppen ki akart kukucskálni, Alan és Jean törtek be indián-üvöltéssel.

– Hogy a csodába kerültök ide? – kérdezte David.

– Hol a csodába voltatok? – érdeklődött Michael.

– Mi a csodát csináltatok? – toldotta meg a többi kérdést Elizabeth is.

– Egyszerre csak egy kérdezzen – nevetett Alan.

De a kérdésáradat nem akart szünni.

– Hol van Anyu meg Frances néni?

– Hogy kerültetek ki a lyukból?

– Kincset találtatok?

– Hány titkos szoba van?

– Találkoztatok valakivel?

– Nagyon megijedtetek?

– Mindent mondjátok el.

– Ha lehetőséget adtok rá – mondta Jean –, mindent elmesélünk.

– Mit beszéltek Anyuról meg Frances néniről? – kérdezte Alan. – Nem láttuk őket.

– Lementek megkeresni titeket, bekerültek egy hosszú folyosóba, és nem jöttek még vissza.

– Ide figyeljete, mindent elmondok.

– Én is lent voltam – szakította félbe David –, láttam, hogy kinyílik a fal, láttam a hosszú folyosót meg mindent.

– Láttad? – mondta Alan. – Nos, akkor semmi szükség arra, hogy én meséljem el.

: – Dehogyanem! Én csak éppen beléptem, aztán Anyu visszazavart.

– Nahát. Mikor már odalent voltunk, sokáig semmilyen más kijáratot nem találtunk, csak azt a létrát, amelyen lemásztunk. Aztán hirtelen, mintegy magától, kinyílt egy ajtó a falban.

– Igen – kotnyeleskedett bele ismét David –, ez akkor volt, amikor lecsaptam az ülés fedelét.

– Erre mi is gondoltunk. Rögvest beléptünk a titkos ajtón, és elindultunk végig a folyosón. Egy idő múlva sziklába vajt lépcsőhöz értünk, és nem

tudtuk, tovább menjünk-e vagy visszaforduljunk. Úgy határoztunk, hogy visszamegyünk, elmondjuk nektek, mit találtunk, aztán újra nekiindulunk.

– Igen – mondta Jean –, és amikor visszajöttünk, zárva találtuk az ajtót. Csapdába estünk.

– Igazából nem is estünk csapdába, csak azt hittük, ami éppen olyan rossz. Aztán Jean néhány könnyet ejtett...

– Marhaság! – kiabált rá Jean. – Nem sírtam. Különben is olyan sötét volt, hogy nem is láthattad.

– Mindenesetre eleget szipogtál – folytatta Alan. – Tehát miután Jean néhányat szipogott, ha így jobban megfelel, elhatároztuk, hogy addig megyünk a folyosón, míg a végére nem érünk. Leszaladtunk a lépcsőn, és akkor láttuk, hogy a sziklás alagút élesen jobbra fordul. A távolban derengő fényt is láttunk, meg a levegő is frissebbnek tűnt.

– Azt hiszem, most már értem – mondta David.

– Te meséled el a történetet, vagy én?

– Folytasd.

– Öt perccel később egy barlangban találtuk magunkat, ami azokra a szirtekre nyílik, melyek alatt a mi partrészünk végén az a nagy sziklatorlasz zárja el az utat. Alulról szinte lehetetlenség a barlang bejáratát észrevenni, de elég könnyen le lehet mászni. Amikor leértünk, azonnal végigrohantunk a parton, és hazajöttünk, hogy mindenkit megnyugtassunk.

– Hm – jegyezte meg Michael –, ugye, mondtam, hogy kalandunk lesz idelent?

– Alan és én már átéltük a kalandot, de hol kerülsz bele te? – kérdezte Jean.

– Helyes, ti találtátok meg a csempészek barlangját és a titkos folyosót – mondta Michael –, de az biztos, hogy a kalandokból én is kiveszem a részemet. Majd meglátjátok!

Michael nem tudta, milyen igazat beszél.

– Nem találtatok valami érdekleteset? – kérdezte Elizabeth.

– Semmit – felelte Jean.

– Tulajdonképpen nem is vizsgálódtunk valami alaposan – mondta Alan. – Inkább arra volt gondunk, hogy biztonságban kikerüljünk onnan. Azt mondjátok, hogy Anyu meg Frances néni utánunk mentek?

– Igen.

– Nem lesz semmi bajuk. A vezető út nem túl veszélyes. Menjünk eléjük.

Valamennyi gyerek a nyakába szedte a lábát, és a legnagyobb sietséggel rohantak le a partra. Körülbelül félúton Anyuék már jöttek is feléjük. Han-

gos üdvrivalgások közepette szaladtak hozzájuk. Anyu és Frances néni repeszték a boldogságtól, amikor látták, hogy Alan meg Jean sem járt pórul, és nyomban kicserélték a tapasztalataikat.

– Anyu, kérlek, hány óra van? – kérdezte Elizabeth.

– Majdnem tizenkettő, drágám.

– Még csak? – csodálkozott Jean. – Azt hittem, már sokkal későbbre jár.

– Miért? Éhes vagy?

– Nem, de Anyu, úgy tűnik, hogy órák teltek már el, amióta lemásztunk azon a létrán abba a kis szobába, és most kiderül, hogy csak ötnegyed órája.

– Bizony – mondta Frances néni –, nekem is úgy tűnt, mintha évekig másztunk volna abban az alagútban.

– Mászni? – kiáltott Micky. – Térden kellett csúsznotok?

– Azt nem, Micky, de sietni nem tudtunk. Csak annyi hely volt, hogy éppen átfértünk, folyton attól féltem, hogy valami lyukba lépek. Nem akartam kifecamítani a bokámat.

Amint békésen sétáltak végig a parton. Anyu egyszerre csak intett Alannek, hogy maradjon egy kicsit hátra. Frances néni látta a jeladást, és nyomban arra buzdította a többieket, hogy szedjenek neki egy bizonyos fajta kagylót.

– Tessék? – mondta Alan, és belékarolt anyjába.

– Ide figyelj, fiam! Láttál valakit a barlang körül vagy a sziklákon, amikor arra mentetek?

– Egy lelket sem.

– Biztos vagy benne?

– Egészen biztos. Miért?

– Nos, mert Frances nénivel együtt férfihangokat hallottunk éppen abban a percben, amikor be akartunk lépni a folyosóról a barlangba; sőt meg is álltunk egy kicsit, nem akartunk mutatkozni.

– Igen?

– Nem láttunk senkit, s így bátran továbbmentünk. De később határozotlan megállapíthattuk, hogy valaki járt ott előttünk, mert erős dohányszag terjengett.

– Olyan erős, virzsínia dohányé?

– Olyan.

– Aha – mondta Alan.

Mrs. Mackie várta, hogy Alan folytatja. Végül megkérdezte:

– Miért mondod ilyen furcsán az „aha”-t?

– Figyelted már valaha Mr. Stidson pipadohányának a szagát?

– Nem, sohasem dohányzik, ha velem beszél. Miért kérded?

Erre aztán Alan elmondta, hogy látták már Mr. Stidsont, amikor a titkos lejárót használta. Amikor Alan befejezte mondókáját, Mrs. Mackie szólalt meg:

– Vajon miért csinálja? Legjobb lesz, ha megfigyeled. Lehet, hogy nincs benne semmi, de érthetetlen, hogy mit akarhat. Semmi oka nincs, hogy átjárjon a házunk régi szárnyába. Egy dolog azonban biztos, valaki, aki virzsínia dohányt szív, ott járt a barlangban, mégpedig utánatok és mielőttünk.

– Úgy hiszem – mondta Alan –, a barlangot át kell kutatnunk.

Farkaséhesen érkeztek haza mind a heten. Éppen a kerten át meneteltek, amikor Mrs. Mackie megkérdezte:

– Ki az az ember, aki a ház mögött a pajta felé tart?

Kórusban jött a válasz:

– Mr. Stidson.

7. FEJEZET

ALAN ELTŰNIK

A következő néhány nap viszonylag eseménytelenül telt el. Vasárnap az egész Mackie család elment a kis templomba, ahol Oxmouth Manor volt tulajdonosának padjait foglalta el. Emberemlékezet óta nem ült senki azokban a padokban. Hétfőtől kezdve, egész héten át ragyogott az idő; fürödtek, csónakáztak, lovagoltak és horgásztak, kriketteztek, fényképeztek, kitöltötték a csodás napok minden percét. Mégis, egész idő alatt mindannyian egy bizonyos dologra gondoltak, a titkos szoba és folyosó további felkutatására.

A legközelebbi esős nap mintha jeladás lett volna, a reggelinél szinte egyszerre kiáltották a gyerekek:

– Anyu...

Szünetet tartottak, és egymásra néztek.

– Anyu...

Megint abbahagyták, mindegyik a másiktól várta, hogy elmondja közös vágyukat.

– Igen, drágáim, a mai nap rendkívül megfelelőnek látszik – mondta Mrs. Mackie.

A gyerekek úgy tettek, mintha Anyu titokzatos kijelentését nem értenék. De ő csak mosolygott rájuk és folytatta:

– Valahányszor ezt a bizonyos hangot hallom, tudom, hogy különleges kérés következik, és minthogy csúnyán esik, gondolom, a házban akartok tevékenykedni. Legalább olyan kíváncsi vagyok magam is azokra a félig felkutatott helyekre, mint ti, és azt mondom, a mai nap éppen megfelel a kutatás folytatására.

– Hurrá! Éljen a titkos aranykincs! – rikkantott Michael.

– Ha találsz is valamit, kisöreg, legfeljebb ócskavasat. Ha volt is ott valaha arany, lefogadom, hogy már rég lába kelt, réges-rég beolvasztották.

– Mindannyian lemehetünk a lyukba? – kérdezte Elizabeth.

– Le – felelte Anyu. – Úgy látom, nincs semmi veszély odalent. Majd segítünk neked lemászni a létrán.

– Frances néni is jön? – érdeklődött Micky.

– Nem – mondta Frances néni. – Azt hiszem, jobb, ha nem megyek. Sok dolgom van. A szép idő miatt sok mindent elhanyagoltam, amit most pótolnom kell.

– Lehet, hogy éppen ez a jó – közölte Michael.

– Miért?

– Nos, Frances néni, mert ha bezárnánk magunkat, te volnál az egyetlen ember, aki tudja, hol vagyunk, és segíthet kimenteni,

– Fő a biztonság – tette hozzá Jean.

– Hány zseblámpát tudunk összeszedni? – kérdezte Alan.

– Sok fényre lesz szükségünk.

– Külön e célra tartogatok egy kitűnő acetilén-biciklilámpát – közölte Anyu. – Erős fényt ad, soká ég. A zseblámpákat is magunkkal vihetjük, tartaléknak, ha a másik kiégne.

Mire minden előkészületet megtettek, és ott álltak a létránál, valamennyi gyerek égett már a türelmetlenségtől. Amikor felemelték az ülés fedelét. Anyu körülnézett és megkérdezte:

– Mind itt vagyunk?

– Nem, David eltűnt valahol – mondta Elizabeth megvetően. – Jellemző, hogy mindig őrá kell várunk.

– Szaladj, és kerítsd elő – mondta Mrs. Mackie Alannek. – Mondd meg neki, ha azonnal nem jön, nem várunk rá.

Alan elrohant, aztán meglepően rövid idő alatt visszatért, és közölte, hogy sehol nem találja. Frances nénit is megkérdezte, de az is azt mondta, hogy velük látta elmenni, legalábbis úgy hiszi.

Anyut bosszantotta David távolléte, és nem akart elindulni nélküle, de a gyerekek zajosan követelték az indulást.

– Ő a hibás – mondta Jean. – Tudta, hogy menni akarunk, ha elmarad, kereshet más szórakozást magának.

– Helyes – mondta Anyu. – Alan megy le elsőnek, aztán Elizabeth és Michael. Segíts nekik, fiam, aztán jöhet Jean. Én megyek le utoljára, hogy becsukhassam a csapóajtót. Mert ha nyitva hagyom, nem jutunk be a sziklafolyosóba.

A gyerekek, különösen a kicsik, reszkettek az izgalomtól, amikor Anyu bezárta őket az apró föld alatti szobába, de hamarosan ott állt mellettük, és felcsavarta az acetilénlámpa lángját, hogy mindent jól láthassanak. Elizabeth Anyu kezébe kapaszkodott:

– Huuu, milyen titokzatos!

– Dehogy – mondta Jean –, nincs ebben semmi titokzatos.

– Könnyű ezt mondani – ellenkezett Micky – ebben a ragyogó világításban, de nem szeretném, ha a sötétben zárának ide.

– Lehet, hogy ez csakugyan egy remete odúja!

– Nagyon is lehetséges – felelte Mrs. Mackie.

– Milyen nyomasztó lehet itt élni! Gondoljátok csak el, mit érez az, aki nek talán hetekig is itt kell bujkálni.

– Bizony – toldotta meg Elizabeth. – Hát még az a veszély, hogy felfedezik!

– Azt hiszem, a legkomolyabb veszély ilyen helyen az éhhalál volt – mondta Anyu.

– Miért?

– Tegyük fel, hogy az egész házat ellenség tartja a kezében, és valaki itt rejtőzik, szinte lehetetlen élelmet idecsempészni.

– Olvastam egyszer egy könyvet – mesélte Alan – egy öreg házról, ahol ilyen odúban találták meg egy remete csontvázát.

– Hagyjuk a borzalmakat – szólt Anyu; attól tartott, hogy a kicsik megijednek, és bármennyire is hozzászokott már Michael váratlan megjegyzéseihez, arra mégsem volt elkészülve, amit erre mondott:

– Ó, bárcsak találnánk egy csontvázat – mondta –, milyen vicces volna!

– Micsoda ötlet! – kiáltott Mrs. Mackie. – Azt hiszem, egyáltalán nem volna vicces. De gyereink, ne vesztegessük az időt. Majd én megyek elől a nagy lámpával; Alan lesz az utóvéd.

Libasorban indultak el a folyosón.

– Mi vagyunk a csempészbanda – szólt Michael. – Most hozzuk ide az árut. Bárcsak volna egy kardom.

– Minek a kard? – kérdezte Jean.

– A kalózok mindig kardot hordtak, és ha slamasztikába kerültek, használták is.

– Azt hittem, csempészekről beszélsz – jegyezte meg Alan.

– Az is hasonló állatfajta – mondta Jean. – Jól mutat a színpadon vagy a meséskönyvben, de nem nagyon kellemes vele a valóságban összeakadni.

Egy ideig csendben folytatták útjukat, míg Micky újból megszólalt:

– Kár, hogy David nincs itt.

– Ő az oka, hogy nincs.

– Tudom, de mégis jó lett volna, ha jön.

Végül Mrs. Mackie egész kis lángra állította a lámpát:

– Nézzetek csak előre.

Mindannyian néztek, és egy halovány fénypontot pillantottak meg a távolban, alattuk.

– Ez a barlang? – kérdezték.

– Igen, de még messze van, és óvatosan kell lépkednetek, mert a sziklák csúszósak, és nem örülnék egy bokaficamnak.

Végre kiértek a barlang frissebb levegőjére, és mindannyian megkönnyebbültek. Egy idő múlva Alan szólalt meg: – Semmi újat nem fedeztünk fel. Úgy látszik, nem nyílik más folyosó az alagútból. Legjobb lesz, ha most alaposan átkutatjuk a barlangot, és más kijáratot keresünk.

Miközben beszélt, gondosan körülnézett. A barlang egyik oldalán egy halom sziklatörmeléket látott és odament. Éppen fel akart mászni a tetejére, hogy mögé kukucskáljon, amikor hangos csikorgásra lett figyelmes, és ijedten hátraugrott.

– Hát ez mi volt? – kérdezte Mrs. Mackie.

– Fogalmam sincs – mondta Alan. – Valami sötét dolog nekem ugrott, és förtelmes hangot hallatott.

– Forduljunk vissza – mondta Elizabeth.

– Christ is magunkkal kellett volna hoznunk – mondta Jean.

– Még a furkósbot sincs nálunk – mondta Anyu. – Vajon mi lehet ott?

Egy-két percig összebújtak, aztán Alan ismét próbálkozott. Fölmászott a sziklatörmelékre, de nagyon lassan, és fél szemmel mindig a visszavonulás útját kutatva.

Anyu szorosan mögötte maradt, támogatásul. A többiek jól visszahúzódtak a barlang mélyébe.

Ezúttal Alan nem látott semmit, és fellépett a sziklák tetejére.

– Most nincs itt semmi! – kiáltotta, de ezúttal egy, az előbbinél sokkal hangosabb sikoltó hangot hallottak, amely a barlang üregében borzalmasan visszhangzott.

Alan hatalmasat ugrott, és majdnem feldöntötte az anyját is.

– Menjünk! – könyörgött Elizabeth. – Ez egy elátkozott hely. Anyu, kérlek, menjünk!

– Valóban – mondta Micky. – Kísértetjárta hely.

– Ostobaság! – mondta Anyu. – Szeretném ismét hallani azt a hangot. Maradjatok csak csöndben.

– Én nem akarom többet hallani – mondta Elizabeth.

– Nincs mitől megijedned, édeském. Csak figyelj velem együtt. Ha nem tévedek, hamarosan megfejtem a titkot.

Lélegzet-visszafojtva hallgattak, de a hang nem ismétlődött. Anyu intett Alannek, hogy hatoljon ismét előre. Alan kicsit ideges volt ugyan, de bátor arcot vágott, és mászni kezdett. Még három yardot sem kúszott, amikor féktelen, visító nevetés reszkettette meg a levegőt. A barlang csak úgy visszhangzott tőle. Anyu és a gyerekek egymásra néztek, és egyszerre kiáltották:

– David!

Pár pillanat múlva David előbújt rejtekhelyéről.

– Jól megijesztettek benneteket, mi? Alan mekkorát ugrott! Még Anyu is megijedt!

– Szemtelen tréfacsináló vagy – jegyezte meg Jean.

– Gyere csak ide – mondta Anyu. – Hogy kerültél ide, mielőttünk?

– Meg akartalak tréfálni benneteket.

– Ez nem válasz a kérdésemre.

– Csak úgy; futottam. Ennyi az egész.

– De hogy tudtál lejönni a lyukba előttünk?

– Nem ott jöttem.

– Akkor hát?...

– Lerohantam a partra, fölmásztam a sziklákon ebbe a barlangba, elbújtam, és vártam rátok.

– Biztos szörnyen megáztál.

– Dehogy, nálam volt az esőkabátom.

– Hol van?

– Olyan melegem volt a futástól, hogy levettem. Ott van a búvóhelyemen.

Míg a kihallgatás tartott, Alan körülszimatolt. A sziklahalom mögött, mely David búvóhelyéül szolgált, észrevette, hogy a barlang tovább folytatódik, és keskeny csúcsban végződik. A zseblámpája fényénél nem sokat látott, és már indult is visszafelé, amikor Mrs. Mackie odakiáltott neki:

– Alan, nézd csak meg, ott van-e David esőköpenye, és hozd ki onnan!

– Nem látom – felelte Alan.

– Valahol ott dobtam le – kiáltotta vissza David.

– Adjátok ide Anyu lámpáját.

Jean lámpával a kezében átvergődött a sziklahalmon, és Alan jól felcsavarta a lángot, hogy teljes fényvel világítsa a lámpa. Rövidesen észre is vette David köpenyét, ott volt, ahol a nagy sietségben elhajította, de még mielőtt lehajolt volna, hogy felvegye, lámpájának egy fénysugara olyasmit tárt fel, ami miatt hirtelen megállt. Az elkeskenyedő folyosó végén egy fekete foltot vett észre, éppen azon a helyen, ahol a padló a mennyezetig emelkedett a csúcsnál.

– Mit nézel, Alan? – kérdezte Jean.

– Semmit, vidd csak vissza ezt a köpenyt – mondta, és elfordította a lámpa fényét –, egy perc múlva jövök én is.

– Csak ne akarj engem ilyen egyszerűen lerázni – mondta Jean. – Mondd meg, hogy min akadt meg a szemed. Tudom, hogy láttál valamit.

– Azt hiszem, semmi az egész.

– Fordítsd csak arrafelé a fényt, majd meglátjuk. Alan vonakodva fordította vissza a lámpát a sötét folt felé, és azonnal látták, amit már gyanítottak is, hogy egy nyílás van ott, mely egy következő barlangba vezet.

– Nem tarthatnánk meg ezt a felfedezést magunknak, legalábbis, míg fel nem kutatjuk?

– Rendben van – mondta Jean. – Ez a helyes beszéd.

Visszamasztak a többiekhez, ahol kérdésözön fogadta őket, hogy miért időztek olyan sokáig.

– Csak alaposabban körülnéztünk – mondta Jean.

– Azt hiszem, jobb, ha nem nagyon mászkáltok arrafelé – mondta Mrs. Mackie. – Úgy látom, a mennyezet nem elég biztonságos. Nem szeretném, ha valamelyikötök betörné a fejét.

Az örökké praktikus Elizabeth megkérdezte:

– Na és most mit csinálunk?

– Visszamegyünk azon az úton, amelyen jöttünk, gondolom – mondta Mrs. Mackie. – Még mindig szakad az eső, és ha a part felé megyünk, bőrig ázunk. Nyilvánvaló, hogy más rejtekhely nincs, mint amelyen mi jöttünk, és a sziklaalagútnak sincs mellékfolyosója. Sajnálom, hogy csalódást kell okoznom neked, Micky, de álmod a talált kincsekről csak álom marad.

– Akkor is – mondta David – jó tudni, hogy egy igazi remeteodú található a házukban.

– Meg egy titkos folyosó – mondta Michael.

– Meg egy csempészbarlang – tette hozzá Elizabeth. Néhány perc múlva ismét libasorban vonultak végig az alagúton. Mrs. Mackie Davidet most szorosan maga mögött tartotta, nehogy a fiú ismét egyéni vállalkozásba kezdjen. Nemsokára a folyosó végére értek, és meglepetésükre azt tapasztalták, hogy a remete odújába vezető ajtó zárva van.

– De hiszen mi nyitva hagytuk az ajtót, ugye? – kérdezte Mrs. Mackie.

Mindannyian biztosították, hogy senki sem próbálta becsukni.

– Biztos magától csukódott be – vélte Alan.

– Nem valószínű – felelte Jean.

– Alig hiszem, hogy ki tudjuk nyitni – mondta Mrs. Mackie. – Szorosan illeszkedik a sziklához. Ha nem éppen mi jöttünk volna át rajta, méghozzá ilyen rövid ideje, azt mondanám, hogy nincs is bejárat a szoba felé.

– Éppen úgy, mint a másik oldal felől. Amíg az ajtó magától ki nem nyílt, senki sem tudta volna megállapítani, hogy egy ajtó van a falban – magyarázta Alan.

– Hé! – kiáltott hirtelen David. – Nézzétek csak! Itt van valami.

– Mi az? – kérdezte Mrs. Mackie.

– Egy keskeny nyílás, itt oldalt. Vajon mi lehet mögötte?

Odafordították a lámpákat, és látták, hogy valóban van egy keskeny nyílás az alagút falán, éppen csak annyi, hogy egy ember átpréselheti magát rajta.

– Vajon miért nem láttuk ezt, amikor lejöttünk ide? – mondta Jean.

– A dolog nagyon egyszerű – felelte Mrs. Mackie.

– Amikor az ajtó nyitva volt, eltakarta ezt a lyukat, és nem láthattuk. Csak akkor járható ez az út, ha az ajtó zárva van.

– Gyerünk, és nézzük meg, mi van odabent! – kiáltotta Micky. – Te vezess a lámpával, Alan!

– Menjünk, Anyu? – kérdezte Alan.

Mrs. Mackie a homlokát ráncolta és gondolkodott.

– Várj! – mondta. – Ezt az ajtót csak úgy csukhatták... Jaj! Vigyázz!

Hirtelen hátraugrott, és a gyerekeket is magával rántotta, majdnem feldőntötte a mögötte állókat, mert a súlyos ajtó, mely eddig elzárta az útjukat, most egyszeriben kinyílt, s majdnem az arcukba csapódott.

Amikor magukhoz tértek az ijedségből és a zűrzavarból, fölszedelőzködtek, és benyomultak a remeteodúba. David nyomban a létrához rohant.

– Te jó ég! – kiáltotta. – Most meg nem tudunk felmenni. A csapóajtó belülről nem nyílik.

– Jaj, de buták vagyunk, hogy erre nem gondoltunk! – mondta Alan.

– Én vagyok a hibás – mondta Mrs. Mackie. – De azt még mindig nem értem, miért zárult be az ajtó, és mitől nyílt ki most az előbb magától.

– Azt hiszem, én tudom – mondta Elizabeth. – Valaki bizonyára lejött. Ha a csapóajtó nyitva van, akkor a sziklaajtó bezárul, ugye? Amikor becsuktuk, az ajtó kinyílt.

– Persze – szólta Jean. – No, de ki jöhetett le?

– Talán Frances néni – mondta Micky. – Lehet, hogy keresett bennünket.

– Igazad van – mondta vidáman Mrs. Mackie. – Álljunk mind ide a létra aljába, és kiabáljunk. Ha Frances néni járt itt, még nem lehet messze, és hallhat minket.

Valamennyien kiáltoztak, kukorékoltak, már majd megsüketültek a visszhangtól, de fölülről nem jött válasz. Tíz percig kiabáltak torkuk szakadtából, majd Mrs. Mackie szólalt meg:

– Habár rettenetesen kellemetlen a dolog, de vissza kell mennünk a barlangba, és a parton kell hazatérnünk.

– De nem ázunk meg? – vetette közbe Jean.

– Ezen nem segíthetünk.

– Tudom már. Anyu – szólt közbe Alan. – Hadd szaladjak vissza az alagútba, és ki a partra. Nem fog soká tartani. Elég, ha én ázom meg, különben sem ijedek meg egy kis esőtől.

– Menjen David – javasolta Jean. – Úgyis nála van az esőköpenye. Aztán meg azért is jött be arrafelé, hogy minket alaposan megijesszen; jusson neki a megtisztelő feladat, hogy ezt a hosszú utat visszafelé megtegye, és kiengedjen minket.

– Menj magad – felelt David.

– Nem – mondta Mrs. Mackie. – Azt hiszem, ez lesz a megfelelő büntetés számodra, fiam. Menj és siess. Mért fogom az időt. Nézzük, milyen gyorsan járod meg. Mi majd leülünk itt, és vicceket mesélünk, míg ki nem szabadítasz. Gyerünk, te leszel a segélycsapat, aki megmenti a csapdába jutott felfedezőket.

Ez már másként hangzott, s Davidnek sem lehetett semmi kifogása. Zseblámpát adtak neki, és elindították az alagútban.

Alighogy eltávolodott. Anyu szólalt meg:

– Remélem, nem lesz semmi baja.

– Minden rendben lesz – válaszolta Alan. – Van a gyerekek sütnivalója, ha használni akarja, meg elég talpraesett is. Meglátod, nem tart semeddig sem.

Megleپően rövid idő múlva, legalábbis nekik úgy tűnt, hangot hallottak maguk fölött, és egy behatoló fénysugár mutatta, hogy a csapóajtó kinyílt. A gyerekek egyenként kezdtek felmászni a létrán, már alig várták, hogy kikerüljenek a dohos odúból.

– Alan, fogd meg Elizabethet! – kiáltotta Mrs. Mackie. – Alan! Hol vagy?

Hirtelen Jean elnevette magát:

– Ó, a csacsi, bement az alagútba már megint, és bezárta magát. Míg a történetet mesélted, egész idő alatt ott szaglászott. Persze, amikor David felemelte az ülést, megint rácsukódott az ajtó.

– Akkor most mit csináljunk? – kérdezte Anyu.

– Nos hát, ki kell mennünk, be kell csuknunk a fedelet, hogy ki tudjon jönni az alagútból. Aztán kinyitjuk megint, és akkor feljöhetsz.

– Nagyon helyes, akkor indulj felfelé.

Nemsokára ismét az áldott napfényen voltak. Nyomban lecsukták a fedelet, becsukták és kinyitották az ablakot, hogy kioldják a zárat, és ismét fölnyitották az ülést. Hívták Alant, de nem jött válasz.

– Mi baj van megint? – kérdezte Mrs. Mackie fáradtan.

– Újra lemegyek, és megnézem – mondta David. – Egy-két percre rám kell zárnotok az ajtót, hogy bemehessek az alagútba.

Engedélyre sem várt, máris kúszott lefelé a létrán. Lentől felszólt, hogy csukják be a csapóajtót.

– Várjatok három percig, aztán nyissátok ki megint. Bizony, hosszú három perc volt. Végül Mrs. Mackie megadta a parancsot:

– Nyissátok ki!

A csapóajtót kinyitották, és Davidet látták a létrán.

– Nos? – kérdezték.

– Sehol sincs – mondta. – Bementem az alagútba, és kiáltottam, de Alan eltűnt.

8. FEJEZET

MICHAEL KALANDJA

– Egyetlen kívánságom volna – sóhajtott Mrs. Mackie, amikor ismét az asztalnál ültek, és ebédelni kezdtek –, mégpedig az, hogy a gyerekeim ne legyenek ilyen mérhetetlenül kíváncsiak. Ezt az eltűnésdit is kezdem már unni. Először Alan és Jean tűnnek el, aztán Davidet veszítjük szem elől, most ismét Alan hiányzik.

– Nem lesz semmi baja – mondta Frances néni vigasztalásul, noha ő sem volt a legnyugodtabb.

– Azt nem kétlem, mégis kicsit aggaszt az ügy. Nem nagyon szeretem ezeket a barlangi kirándulásokat. Gyermekkorom legnagyobb álmaiban mindig egy föld alatti alagútban voltam reménytelenül bezárva.

– Alan tud vigyázni magára – nyugtatta meg David. – Svájcból is egymaga jött haza, nem igaz?

– Ha nem jön meg hamarosan, megkeresem – közölte Micky.

– Hogy magad is eltévedj – róttá meg Jean.

– Nem tévedek el.

– De eltévedhetsz.

– Nem számít. Megvagyunk nélküle is – csipkedte Elizabeth. – Úgyis túl sok három fiú egy családban.

– Igaz, hárommal több a kelletténél – mondta Jean.

– Anyu, mosolyogj! – kiáltotta Micky. – Nem kell aggódnod, megtalálom, ne félj.

Mrs. Mackie nem tudott ellenállni Micky vidámságának, és hangosan felnevetett.

– Remek! – kiáltotta. – Amíg ilyen beleváló legények állnak mellém a bajban, igazán nem lehet panaszra okom.

Alan ebéd utánig sem került elő, most már a gyerekek is kezdtek elkomorodni. Hiába fordították más témára a szót, a beszélgetés férfias erőfeszítéseik ellenére szüntelen félbeszakadt. Végül Frances néni szólalt meg:

– Tudom már, mit kell tennünk. Elizabeth, Michael és David olvasással tölthetik el a délutánt. Legjobb lesz, ha lefeküdtök pihenni. Amíg ti pihentek, Anyu, Jean és én újabb expedíciót indítunk Alan után.

A gyerekek kórusban tiltakoztak a javaslat ellen, de Jean harsány hangja olyan eredményesen fojtotta el az ellenállást, hogy Mrs. Mackie kénytelen volt közölni vele, amennyiben nem halkítja le a hangját, ő betegszik bele.

Újabb kalandoktól való eltiltásuk miatt a gyerekek folytonosan morgolódtak, de végül sikerült a „három kölyköt”, ahogy Jean mondta, eltávolítani könyveikkel és gyermekújságjukkal, és a házra rövidesen csend borult. Anyu, Jean és Frances néni elmentek, a konyha felől sem jött semmi zaj, és más nem volt hallható, csak az előcsarnok díszes faliórájának mélázó tikkolása. Michael David ágyára pillantott, és legnagyobb meglepetésére látta, hogy Davidet elnyomta az álm.

Michael fantáziája azonnal működésbe lépett, és a számára valóságot jelentő képzeletvilágba repült az álm és az ébrenlét határán. Néhány percen belül mozogni kezdett az ajka, és elmélyült beszélgetést látszott folytatni valakivel.

Effajta képzeletbeli beszélgetések gyakran fordultak elő Michael életében, egyszer Mrs. Mackie is meghallotta.

– Kivel csevegtél, kisleány? – kérdezte.

Michael igen ünnepélyesen, a félénkség legcsekélyebb jele nélkül, a világ legtermészetesebb hangján közölte:

– A barátommal.

– És ki a barátod? – kérdezte Anyu.

– Peter.

– Milyen Peter?

– Semmilyen. Csak Peter.

– No de ki az?

– A barátom.

– Hol lakik?

– Ja? Hát természetesen itt. Mindig ott lakik, ahol én. Meg is mondta, hogy nem tudna máshol lakni.

– És milyen ez a Peter?
– Nagyjából olyan, mint én, azt hiszem, csak nagyon kicsi.
– Szeretném látni Peter barátodat – mondta Mrs. Mackie.
– Nem hiszem, hogy sikerülne – felelte Michael. – Tudod, Peter kicsit félénk. Abban a pillanatban, ha azt hiszi, hogy rajtam kívül más is látja, azonnal elbújik.

– Most hol bujkál?
– Haha! – nevetett Michael. – Mit szólsz ehhez, Peter?
Aztán rövid szünet után hozzátette:
– Azt mondja, nagyon kedves vagy, de mégsem hagyja magát nyakon csípni.

Egyszer megkérdezték Mickytól, honnan tud egy bizonyos dologról. Azt felelte:

– Peter mondta nekem.
Történetesen Peter, Micky unokatestvére is jelen volt a beszélgetésnél, és hevesen tiltakozott:

– Holtbiztos, hogy semmi ilyesmit nem mondtam.
– Nem te, az ÉN Peterem – mondta Michael.

A többi gyerek sokat ugratta emiatt Michaelt, szerették volna tudni, hogy ki lehet ez a Peter, de Mrs. Mackie elhallgattatta őket, mert megértette, hogy Micky számára ez a kis láthatatlan jó barát valóságos és igazi jó barát volt.

Most ezen a nyugodt délutánon, amikor olyan csendes volt a ház, Michael suttogva beszélgetett Peterrel. Egy ideig ő beszélt hozzá, aztán többször is bólintott, majd hangosan mondta:

– Rendben van, megyünk mind a ketten.

Csendben kibújt az ágyból, leosont a lépcsőn, mint egy kis egér, kinyitotta a bejárati ajtót, és kikukucskált. Megkönnyebbülésére az eső elállt, úgyhogy lábujjhegyen lépkedett, mindaddig, míg biztonságban nem érezte magát a szakácsnőtől. Aztán eliramodott a tanya felé, még a pocsolyákat sem kerülte ki.

Nemsokára egy sárral telefröcskölt, felhevült arcú Michael kopogtatott a tanyai konyha ajtaján. Mrs. Martin nyitott ajtót, és nyomban törölgetni kezdte a kezét a kötényébe, amikor meglátta a vendéget.

– No, fiatalúr! – kiáltotta vidáman. – Miben állhatok a szolgálatára?
– Kérem – mondta Michael –, Mr. Stidsonnal szeretnék beszélni.
– Úgy? A pónit akarod, vagy ilyesmi? Itt van valahol, egy perce sincs, hogy elment az ablak előtt.

– Nem, köszönöm, nem a póni miatt jöttem, beszélni szerettem volna Mr. Stidsonnal. Fontos ügyben.

– Nem hagyhatnál üzenetet?

– Nem, azt hiszem, nem megy. Valami magántermészetű ügyről van szó.

Mrs. Martin nevetett:

– Ó, valami titok; értem már. Na jó, akkor gyere be, egyél egy darab süteményt, majd elküldöm érte a fiút.

– Köszönöm – mondta Michael –, de sajnos most nem maradhatok itt, és nem ehetek semmit. Jöhetnék holnap?

– Hogyne, drágám – felelte Mrs. Martin, és kíváncsian nézte Micky aggodó arcát. Aztán hangosan elkiáltotta magát:

– Tom, szaladj csak, és keresd meg Samet. Mondd meg neki, hogy az egyik fiatalúr szeretne beszélni veled.

Sam Stidson néhány perc múlva meg is jelent. Meglepődött, amikor Michaelt meglátta, és a hangja sem volt valami szíves, amikor megkérdezte tőle, mit akar.

– Ki tudna jönni velem az úthoz néhány percre?

– Minek?

– Nagyon fontos ügyben – mondta Michael.

Stidson morgott valamit arról, hogy elmarad a fejéssel, de követte a kisfiút a kapuhoz.

– Miről van szó? – kérdezte.

– A legidősebb bátyám eltűnt – mondta Micky, egyenesen a tárgyra térvé.

– Eltűnt?

– Igen, és azt szeretném, ha velem jönne, és segítene megkeresni.

– De hol tűnt el?

– Odalent a remeteodúban vagy a sziklafolyosóban, vagy a csempészek barlangjában; szóval ott van valahol.

– De én nem értem, hogy miről beszélsz. Mi az a remeteodú?

– Dehogynem érte – mondta bátran Michael, bár a gyomra remegett.

– De mondom... – kezdte ismét Stidson.

Michael olyan megjegyzéssel vágott közbe, amelyik egészen megkavarta Stidson:

– Tudja, a barátom, Peter, éppen most szólta, hogy magához jöjjenek.

– Peter? Miféle Peter?

– Tulajdonképpen valaki, akit maga nem ismer, ő mondta, hogy jöjjenek magához, mert maga ismeri azokat a titkos helyeket, és segít Alant megkeresni. És hogy ez igaz, azt én is tudom, mert láttuk magát oda bemenni.

Néhány pillanatig csend volt, Stidson határozottan izgatottnak és nyugtalannak látszott.

– Gyerünk! – erősködött Michael. – Nem akarom Anyut zaklatni azzal, amit Peter mondott nekem, de ha nem jön, és nem segít, megmondom ám.

– A mamád hol van most?

– Odalent keresik Frances néniel meg Jeannel.

Újabb szünet után Stidson dönteni látszott,

– Átmegyek ma este a mamádhoz – mondta.

– Az nem lesz jó – felelte Micky. – Alan valószínűleg veszélyben van.

– Dehogy, semmi baja sem lesz – vágott közbe Stidson.

– Honnan tudja? – kérdezte Micky.

– Mert tudom. Odalent biztonságban van.

– Remélem is, de szeretném megtalálni, egyedül azonban nem megy, és azért jöttem, hogy a segítségét kérjem.

– De ameddig meg nem fejtem a teheneket, nem mehetek.

Ebben a pillanatban Mr. Martin jött a kapuhoz, és kiáltott egyet:

– Sam! – Aztán Michaelt meglátva mosolyra derült az arca: – Helló, fiatalember! Mikor lesz újabb előadásatok? A legutóbbi nagyon tetszett nekem. Lovagolni jöttél?

– Nem – mondta Michael –, de szeretném megkérni egy szívességre.

– Semmi akadály, ha rajtam múlik. És mi volna az?

– Szeretném, ha ma délutánra elengedné Mr. Stidsonnak a fejést. Szeretném, ha segítene nekem... és a dolog sürgős.

– De a teheneim sem várhatnak. – Aztán odafordult Samhez. – Mi baj van? – kérdezte.

– Eltűnt az egyik gyerek.

– Micsoda? Mért nem rögtön ezzel kezdte? Persze hogy megy. Akkor majd a feleségem segít. Nem először történik. Hol vészelt el a testvéred, kisleány?

Michael nagy kísértést érzett, hogy azt felelje, ha tudná, nem kérne segítséget, de azért csomót kötött a nyelvére, és csak a fejét rázta.

– Menjen csak, Sam, és ha segítségre volna szükség, csak üzenjen, majd szervezek egy mentőexpedíciót a falusiakból.

– Ne féljen, megtalálom én – mondta Stidson, és elindult, Micky ott ügetett mellette.

Amint hallótávolon kívül jutottak, Sam megkérdezte:

– Hadd halljam, mi történt!

Erre Michael elmesélte az aznap délelőtt történeteket, és így fejezte be:

– Minél tovább gondolkoztam, annál biztosabb voltam, hogy csak maga tud segíteni. Akkor aztán a barátom is azt mondta, hogy menjek magához, és én mindig azt teszem, amit ő mond, mert...

Mr. Stidson közbevágott:

– Várj csak, eszembe jutott valami. A mamád nem tudja, hogy velem vagy?

– Nem, senki nem tudja, csak Mr. Martin.

– No igen, ő tudja, hogyne. De gondoltál arra, hogy mennyire megrémül majd a mamád, ha visszajön, és téged sem talál?

– Húha! – mondta Micky, ez volt a legkedvesebb szava a meglepetés kifejezésére. – Erre bizony nem gondoltam. „Migrén”-t kapna, ahogy Alan mondani szokta.

– Mi a csoda az a „migrén”, vagy mit mondtál?

– Ja az? Az latinul van, Alan latint tanul az iskolában, és azt jelenti, hogy „ideges”. Hát az bizony elég kellemetlen lenne... Mihez kezdjünk most?

– Legjobb lesz – mondta Sam –, ha magam indulok megkeresni Alant, te meg szépen hazamegy, és megvárod, míg a mamád hazajön.

– Nem, azt nem tehetem. Megígértem Peternek, hogy elmegyek, és ez lesz az én nagy kalandom.

– Szóval halálra izgatod inkább a mamádat?

– Az én anyám sosem izgatja halálra magát. Ha aggódik, két ránc jelenik meg a homlokán, és ez az egész. Lehet, hogy belül nyugtalan, de nem borul ki. Sajnálom, de meg kell kockáztatnunk.

Mr. Stidson még mindig ott állt az út közepén.

– Ide figyelj, öcskös – mondta. – Sokkal gyorsabban és jobban boldogulok egymagam, szaladj csak haza, a többit meg bízd rám.

Michael makacsul tartotta magát.

– Nem – mondta határozottan –, értse meg, én is megyek.

A férfi már-már elveszítette a türelmét, amikor hirtelen egy kutya rontott nekik. Chris volt, aki csaholva ugrálta körül őket, s olyan gyorsan körözött a farkával, mint egy ventilátor.

– Ahá! – kiáltott Michael. – Itt van a mi küldöncünk is. Gyere csak ide, Chris.

– Mit akarsz csinálni?

– Várjon csak egy percet, rögtön meglátja. Michael zsebéből egy igen gyűrött és törődött napló került elő, melyet másfél éve hordott magánál

hűségese. Kitépte az egyik tiszta lapot, és egy kopott ceruzadarabkával a következőket írta rá:

„Elmentem Alant megkeresni Mr. Stidsonnal. Utóirat: P. barátom is ve-lünk jön.”

Összehajtogatta, és kívül ráírta: Anyunak. Szigorúan bizalmas, Micky-től.

Egy elfeketedett spárgadarabot kotort elő a zsebéből, és a levelet Chris nyakörvéhez kötötte, ezzel Chris hazairamodott.

– Na kérem – mondta. – így most már rendben lesz. Anyu megkapja a levelemet, és nem fog aggódni. Indulhatunk.

Mr. Stidson duzzogva ment előre.

– Hová megyünk? – kérdezte Michael.

– Ha kivárod, meglátod.

A férfi nagy léptekkel megindult, mellette ügetett a kisfiú. Hamarosan egy düledező kertkapuhoz értek, mely egy sűrű, bozótos erdőbe vezetett.

– Vigyázz a lábadra – mondta –, könnyen összekarcolhatod ebben a tüskebozótban.

– Jól van – felelte Michael. – Ez az út hová vezet?

– Ha kivárod, meglátod.

– Ezt már az előbb is mondta. Miért haragszik?

Morgás volt a válasz, és csendben hatoltak be az erdőbe. Micky lába vagy húsz helyen vérzett, megtépte a földiszeder tuskéje, cipőjébe befolyt a víz meg a sár, de Micky e kényelmetlenségekkel nem törődött. Csendesen motyogott magában, valami „mentőexpedícióról” beszélt.

Kisvártatva egy romos kunyhóhoz értek, mely az erdő egy viszonylag áttekinthető tisztásán állt. Teteje nem volt, ablakai vak szemekként tátongtak. Belül elszenesedett gerendák meredeztek groteszk, részeges pózban, a gyom pedig embermagasságúra nőtt az ajtó előtt. Az egyik, még épen maradt falrészre valaki fehér festékekkel mázolta oda: „Spion Kop”...

– Milyen furcsa név – jegyezte meg Michael.

– A hely is furcsa – mondta Stidson –, kaptam is ott golyót a vállamba.

– Micsoda? Itt?

– Dehogy, a dél-afrikai Spion Kopban. Gyerünk, nem vesztegethetjük az időt azzal, hogy a búr háborúról beszélgetünk.

Megkerülték a házat, és Michael legnagyobb meglepetésére egy kis kőkunyhóra bukkantak. A kunyhót teljesen rendbe hozták. Stidson kulcsot húzott elő a zsebéből, és kinyitotta az ajtót.

– Miféle hely ez? – kérdezte Micky.

– Ha kivárod, meglátod.

– Én a maga helyében felvenném gramofonlemezre ezt a megjegyzést, és nem erőlködnék azzal, hogy ennyiszor elmondom.

– Valóban? No, te sem fogod magad megerőltetni, ha ide bemész, és befogod a szádat.

– Ide be? De hát Alan nincs itt.

– Ő nincs, de te itt vagy – mondta a férfi, és durván taszított rajta egyet, Micky előreesett.

Mielőtt még Michael talpra állt vagy magához tért volna Stidson váratlan támadásától, az ajtót rácsapták, és hallotta, hogy a kulcsot elfordítják a zárban.

Odabent nem volt egészen sötét, és Micky nyomban az ajtóhoz rohant, teljes erejéből rángatni kezdte, és torkaszakadtából kiabált:

– Engedjen ki! Mr. Stidson, engedjen ki!

Rúgta, öklözte az ajtót, fájt a keze, a lábujja, berekedt a kiabálástól, de mindhiába. Az ajtó nem engedett, és a kiáltásaira sem jött válasz. Egy-két perc múlva aztán rádöbbsent, hogy törbe csalták és fogoly.

Micky mégiscsak kisfiú volt, és nagyon megijedt. Leült a földre, és zokogni kezdett, egészen kimerült bele. Mikor elmúlt az első ijedsége, gondolkodni kezdett, és nemsokára már Peterrel beszélgetett.

– Peter, itt vagy?

– Itt – válaszolta önmagának.

– Mért mondtad, hogy menjek Mr. Stidsonhoz? Tudnod kellett volna, hogy ilyesmit csinál.

- Nem tudtam, de majd minden rendbe jön.
- Honnan tudod?
- Mr. Martin megkérdezi majd, hogy hol vagy. Chrisszel pedig üzenetet küldtél Anyunak, úgyhogy ő is tudni fogja.
- De mi lesz, ha egész éjjel itt kell maradnom?
- Nem lesz semmi bajod. Itt maradok veled.
- Mikor kezdenek keresni?
- Nemsokára.
- Miért zárt be engem Mr. Stidson?
- Nem tudom, de ha kivárod, meglátod.
- Ő szólt, hogy ezt mondd?
- Nem, de olyan sokszor mondta, hogy úgy gondolom, igaz.
- Éhes vagyok.
- Kár, hogy nem ettél Mrs. Martin süteményéből, pedig megkínált.
- Bizony, bár volna most belőle egy darab. Ja, most jut eszembe, tegnapiról van még egy kevés csokoládé a zsebemben. Akarsz egy kicsit?
- Nem, kösz. Edd meg magad.

Micky szép csendesen elmajszolta az összenyomott csokoládét, és vagy ez, vagy a képzelt barátjával folytatott beszélgetés tett jót neki, mindenestre felállt, és börtönét alaposabban megvizsgálta.

Négyszögletes kőcella volt, homlokzati fala vagy nyolc láb magas, a durván ácsolt tető hátrafelé lejtett, és a hátsó fal néhány lábbal alacsonyabb volt. A fény a homlokzati fal tetején nyíló apró ablakból jött. Az ablak azonban túl magas volt, Michael nem érhetett el, s még ha fel is tud mászni, akkor sem férhet ki rajta. Semmiféle bútorzat, de még limlom sem volt a konyhóban. A padlót nagy, lapos kövekkel rakták ki.

Michael rövidesen fájni kezdett, mert amikor átgázoltak az erdőn, alaposan átnedvesedett a ruhája, így most ugrált, hogy felmelegedjék. Ugrálás közben érezte, hogy az egyik kő billeg a talpa alatt. Megállt, hogy megnézzze, és rájött, hogy a kő lazán áll. Kemény küzdelem és néhány törött köröm árán sikerült annyira felemelnie az egyik csücskét, hogy jobban megmarcolhassa. Akkor teljes erejéből emelni kezdte, és sikerült a követ az oldalára fordítani. Legnagyobb meglepetésére egy üreget talált alatta, s benne egy faládát. Nagyon homályos volt odabent, és Michael nem jól látta a ládát, de biztosan érezte, hogy vagy ugyanarról a ládáról van szó, amelyet a hajóban találtak, vagy egy teljesen hasonlóról.

Megpróbálta felemelni, de túl nehéz volt. Új felfedezésének izgalma elűzte a félelmét, közben teljesen be is sötétedett, és Micky kimerülten lefeküdt a padlóra.

Néhány percre még elbeszélgetett Peterrel, aztán csend lett. Michael elaludt.

9. FEJEZET

SPION KOP

Míg Michael ilyen különös és szerencsétlen kalandba keveredett, addig Anyu, Jean és Frances néni egész könnyűszerrel talált rá Alanre. A következő történt vele: fel akarta kutatni azt a kis folyosót, amelyet a remeteodú és a sziklafolyosó közti ajtó mellett fedeztek fel. Belopózott a folyosóba, és várta, mikor csukódik rá az ajtó, hogy bebújhasson a részbe, és a folyosót kikutathassa.

Amint becsukódott az ajtó, átréselte magát a keskeny nyíláson. Zseblámpája fényénél látta, hogy egy barlangba jutott, melynek dohos és áporodott volt a levegője. Bátran nyomult előre, a fénysugár pedig minden irányba beledőfött a sötétségbe. Először azt vette észre, hogy a poros padló alaposan tele volt lábnyomokkal. Aztán egy helyen látta, hogy valaki kiverte a pipáját. Egy másik helyen cigarettacsikket talált.

– Csak nemrég járhatott itt valaki – mondta magában. – Vajon ki lehetett? Nem lennék meglepve, ha Stidson lett volna. Fölöslegesen biztos nem jött le, majd megpróbálok rájönni, mit keresett.

Zseblámpával centiméterről centiméterre átvizsgálta a terepet. Előbb a padlót, majd a falakat, végül a mennyezetet, s már-már feladta a harcot, amikor valami fehéres színű dolog ragadta meg a figyelmét. Kíváncsian rohant oda, s látta, hogy a padlóval egy vonalban, a sziklába nyílást vájtak, és egy ládát rejtettek bele.

Az izgalomtól remegve húzta elő a ládát, és látta, hogy ikertestvére annak a ládának, amelyet a roncsra találtak. A fának nedves volt a tapintása, mintha egy ideig víz alatt tartották volna.

– Most aztán megoldom a rejtélyt – motyogta. – Remélem, nem lakatolták le a nyavalyást.

Ez éppen akkor történt, amikor David lement keresni Alant, de az anyyira belemerült ebbe a munkába, hogy nem hallotta meg öccse hívását.

Bosszúságára a láda zárva volt, és az ujjai túl gyengék voltak, hogy felfeszítsék. De Alan nem adta fel egykönnyen a harcot, és a zár alatt hatalmasat rúgott a ládába. Nem történt semmi, rúgott hát még egyet. Csak a

lábhegye fájdukt meg, s így a következő rúgásoknál óvatosabb volt, amíg végül engedett a zár, és kinyílt a láda fedele.

Térdre vetette magát, és belenézett. Ólommal bélelték, és gumival tömítették, hogy vízhatlan legyen, de rettenetesen csaldódukt, amikor látta, hogy az átkozott láda teljesen üres.

Kezdte érezni a nyomasztó levegőtlenséget, ezért becsukta a láda tetejét, és visszalökte a mélyedésbe. Aztán vissza akarta préselni magát a folyosóra.

– Nem lehet könnyű ide beférni a Stidson és Tsa cégnek, bárki legyen is a Társ – gondolta. – Stidson nem nagyon magas ugyan, de meglehetősen testes. El tudom képzelni, hogy letépett néhány gombot a kabátjáról, amikor átpréselte magát a nyíláson.

E pillanatban vette észre, hogy fogoly. Nekiveselkedett, hogy visszatolja az ajtót, de az csak megremegett, ám egy tapodtat sem mozdult.

– Ó, de nagy számár vagyok – mondta –, tudnom kellett volna, mi történik! Na mindegy! Aggódukt nem kell. Majd csak keresni fognak, s amint felemelik az ülés fedelét, ez az ajtó bezárul. Akkor visszajuthatok az alagútba. Remélem, nem tart már soká, mert különben megfulladok.

Lámpájával megvizsgálta az ajtót, amelynek foglya volt, de nem volt semmi remény arra, hogy megmozdítsa. Alul azonban nem zárt teljesen, hanem rés maradt a sziklapadló fölött, és ha lefeküdt, érezte, hogy egy kevés friss levegő áramlik be.

Egy idő múlva kezdte elunni a semmittevést, meg ideges is lett, hogy késlekednek a megmentésével. Sőt félni kezdett. Vaksötét volt a barlangban, nem kockáztathatta, hogy a folytonos világítás következtében kiégjen az elem. Végül nem bírta ki a várakozást, visszament a nyíláshoz, és újból előrángatta a ládát. Nem értette, hogy minek zárták be, ha egyszer üres, s ez a gondolat újabb vizsgálatra sarkallta.

Ezúttal felfedezte, hogy a láda kívülről legalább három hüvelykkel mélyebb, mint belülről.

– Lehetetlen, hogy a fa ilyen vastag legyen – mondta magában. – Biztos, hogy az aljában is van hely.

Néhány percig még kopogtatta, rángatta, húzkodta a láda oldalát és a fenekét, amíg rájött, hogy az egész ólombetét kiemelhető. Simán és könnyen jött ki, és valóban, ott a láda alján volt valami.

– Hahó! Hát ez meg micsoda? – kiáltott fel Alan.

Gondosan, vattába ágyazva hat vaskos üvegcsövet látott. Mindegyiket lepecsételték a két végén. Alan kivette az egyiket, és közelebről is meg-

nézte. Először azt hitte, hogy üres, de egy föl-alá mozgó kis buborék mutatta, hogy valami színes folyadékkal töltötték meg.

– Mi az ördög lehet ez? – kérdezte magában. – Mindenesetre egyet elviszek magammal, a többit meg visszateszem.

Izgalmában majdnem elejtette az üvegcsövet, amikor visszahelyezte a betétet, becsukta a fedelet, és belökte a ládát a mélyedésbe.

Addigra rettenetesen melege volt, félig megfulladt, és ismét az ajtóhoz indult. Óriási megkönnyebbülésére éppen abban a pillanatban az ajtó megmozdult.

– Valaki lejött. Hála istennek kijutok innen a friss levegőre; végre megébredelhetek.

Hirtelen egy újabb gondolat hasított bele: „Lehet, hogy nem az én embereim, hanem Stidson vagy mások?”

Kissé nyugtalanul mászott ki az alagútba, és közben nagyokat szippantott a tisztább levegőből. Egy kicsit odébb futott, arra az esetre, ha netán nemkívánatos vendég közelít, de hamarosan megkönnyebbült, amikor hallotta, hogy a nevé kiáltják.

Milyen vidáman kiáltott vissza:

– Hahó! Itt vagyok. Jövök már.

Mrs. Mackie, Frances néni és Jean nagyon örültek, hogy ilyen rövid idő alatt rátaláltak, és nyomban tudni akarták, mi történt vele. Elmagyarázta nekik, hogy hol volt, elmesélte, mit talált, és megmutatta az üvegcsövet.

Alan legnagyobb meglepetésére Anyu a következőt mondta:

– Nos, mindenekelőtt vissza kell tenni ezt a csövet a helyére.

– De miért?

– Akárki legyen is, nem akarom, hogy tudja, felfedeztük a titkát.

– De én feltörtem a zárat.

– Ez nagy kár, de azt már nem kell tudniuk, hogy a csöveket is megtaláltad. Nem, vissza kell tenni. Frances néni és Jean felmehetnek, és nyitogathatják az ajtót, hogy bejussunk, aztán úgy öt perc múlva ismét kiengedhetnek.

Mindent tervszerűen hajtottak végre. Alan és Mrs. Mackie visszamentek a kis barlangba, és helyére tették a csövet, majd rövidesen visszatértek minden baj nélkül. Pontosan egy perccel azután értek vissza a házba, hogy Michael elosont. Uzsonnaidőig fel sem fedezték, hogy hiányzik, azt hitték, még ágyban van és olvas, vagy alszik.

Amikor rájöttek, hogy nincs odahaza, első gondolatuk az volt, hogy kihasználva az eső szünetét, leszökött a strandra. Alan közölte, hogy már

amúgy is benne van a kalandokban, lemegy és megkeresi. Fél óra múlva jött vissza azzal a hírrrel, hogy nyoma sincs.

Nagy volt a megrökönyödés, ezúttal Mrs. Mackie is elvesztette a nyugalját.

– Alan miatt nem is aggódtam annyira, de Micky végül is nagyon kisfiú még, sőt gyerekeesebb a koránál – mondta.

– De sok esze van – felelte Frances néni, aki mindig Micky védelmére kelt. – Nem lesz semmi baja.

– De ha eltéved odalent, azokban az átkozott alagutakban meg barlangokban!

– Hogy kerülne oda? Hiszen most jártunk lent, és az biztos, hogy Micky nem volt ott.

– Hacsak nem a part felől ment be.

Chris ebben a pillanatban érkezett meg, és odakuporodott Mrs. Mackie lábához. Olyan vidáman tekingetett a gazdájára, hogy Mrs. Mackie kénytelen volt észrevenni őt.

– Szervusz, Chris, öreg jószág – mondta. – Bárcsak nyomra vezetnél minket. Hol van Micky, na, hol? Vele mentél?

Válaszul Chris feltette a két mellső lábát Mrs. Mackie ölébe, és vadul csóválta a farkát. Mrs. Mackie megsimogatta a nyakát, majd hirtelen fűrészszé nézett rá.

– Mi van a nyakörveden? – kiáltotta.

Egy pillanat sem telt bele, máris olvasta Micky üzenetét.

– Nagyszerű, Chris! – mondta Alan.

– Okos Michael! – jegyezte meg Frances néni.

– Ha Mr. Stidsonnal van, akkor nem lesz semmi baja – mondta Mrs. Mackie.

– Ebben nem vagyok olyan biztos – tette hozzá Alan.

– Csak nem kételkedel?

– Nem tudom. Anyu. Van valami különös Mr. Stidsonban. Átmegyek a tanyára, és megtudom, hogy mi történt.

– Veled megyek – szólta Frances néni.

– Menjünk mindannyian – határozott Anyu. – Ilyen esős és fárasztó nap után nem árt egy kis séta.

Uzsonna után átmentek a tanyára, bementek Mr. és Mrs. Martinhoz, akik elmondták Micky látogatását és azt, hogy Stidsonnal távozott.

– Igencsak titkolózkodt – mondta a gazda. – Aranyos kis fiúcska! Nagyon határozottan viselkedett.

– Én nem aggódnék, asszonyom – tette hozzá Mrs. Martin. – Ha Stidsonnal van, nem történhet baja.

– Biztos ebben? – kérdezte Alan.

– Hát...

– Szóval?

– Nos, úgy gondolom Stidson rendes fickó, öt éve van nálunk.

– Foglalkoznak errefelé még ma is csempészéssel? – kérdezte Frances néni.

– Bőven, kisasszony. Ma könnyebben is megy, mint régente.

– Könnyebben?

– No persze, tudom, hogy vannak gyors motorosok, azokkal üldözik őket, de a modern csempészést versenymotorokkal csinálják. A régi fajta öszvérkaraván, pálinka-, selyem- meg dohányszállítmányaival ma már persze letűnt, helyét gyors járású gépkocsik foglalták el. Nincs öt éve sem, hogy odalent Barwithyben felgöngyölítettek egy csempészbandát.

– És mit csempészték? – kiáltott Jean, akit ez a téma ugyancsak felizgaltott.

– Mindenfélét, kisasszony. Minden, amire nagy a vám, megéri a csempészést; drága borok például. De azt is mesélik, hogy valami olyan cukorfélét... – mi is volt a neve? –... csempészték... Emlékszem, hogy olvastam is róla... állítólag hétszázszor édesebb, mint a cukor.

– Hű, a mindenit! – kiáltotta David. – Azt szívesen megkóstolnám egy kicsit!

– Nem hiszem, fiam, nem bírnád ki az ízét.

– Mi lehet az, Anyu? – kérdezte Elizabeth.

– Azt hiszem, szaharin, de talán valami más vegyi anyag, olvastam is róla, ami még édesebb.

– De gondolom nemcsak ilyesmit csempésznek, ez nem éri meg a kockázatot – érdeklődött Frances néni. – Nem hiszem, hogy olyan nagy lenne rá a kereslet.

– A csempész – mondta Mr. Martin – olyan, kisasszony, mint a vadorzó. Ha benne van a vérében, csinálnia kell. Ismerem egy orvost itt mifelénk néhány évvel ezelőtt, egész jól ment neki, és mindenütt szerették.

– Nem csoda – vágott közbe Mrs. Martin –, mindenki csak jót tett, és többet foglalkozott a szegény emberrel, aki nem tudott neki fizetni, mint a gazdag urakkal. Én láttam a két szememmel, hogy háromszor is abbahagyott egy játszma krikettet, hogy egy haldokló öregembert ellásson.

– De, ahogy mondom – folytatta a gazda –, ez az öreg doktor született vadorzó volt, és nem lehetett belőle gyógyítani. Csak az izgalomért, hogy

olyat zsákmányoljon, ami nem az övé, méghozzá szinte az erdőkerülő szeme láttára. Ez volt a lényeg: az erdőkerülő szeme láttára.

– Azt hiszem, a kaland volt a lényeg – jegyezte meg Alan.

– Bizony, fiam, merésznek kellett lennie, és merész is volt, nyugodtan állíthatom. Ó, sok történetet mesélhetnék róla.

Mrs. Martin elnevette magát.

– Azt elhiszem. Nekem is volt vele egy pompás esetem.

Jótékony célú whistversenyt rendeztünk odalenn Oxmouthban, és az öreg doktor egy pár fácánt ajánlott fel a nyertes hölgynek. Nos, történetesen én nyertem. Nagyszerű lapjárásom volt aznap este, pechem sem volt a partnerekkel, csodák csodája. Szóval én nyertem a fácánokat, és amikor odamentem, hogy a díjat átvegyem, az öreg doktor óriási hahotázásban tört ki.

„Min nevet?” – kérdeztem.

És ott, a zsúfolt terem előtt hangosan kiáltotta: „Haha! A fácánok így hát szépen hazamennek megint.” A mi birtokunkról csörta el őket. Mondhatom, szégyentelen volt az öreg!

– Igen – tette hozzá a gazda –, és ha nem orvosnak tanul, akkor vadászó vagy csempész lett volna, csak azért, hogy kockázatot vállalhasson.

Majd így fejezte be:

– De hát hiába csevegünk itt rabsicokról meg csempészekről, asszonyom, azzal még nem fogjuk megelégni a kisleányt...

– Ezt én nem merném állítani – mondta Alan. – Az emberükről, Stidsonról például valamivel többet tudunk, mint maguk.

– Micsoda? Hát ezt hogy értsem?

Miután a gazda megígérte, hogy senkinek nem szól egy szót sem, elmondták neki, hogy mit tudnak Stidsonról. A gazda őszintén meglepődött, amikor megtudta, hogy az udvarház és a tengerpart között föld alatti titkos folyosó vezet.

– Noha mendemondák keringtek ilyesmiről, jómagam sose törődtem az efféle beszéddel, merthogy minden öreg házról mondanak ilyeneket.

– De afelől biztos vagyok, hogy Stidson sosem bántana egy kisleányt – mondta Mrs. Martin.

– Nem, mindig nagyon kedves volt a gyerekekkel, mikor lovagolni vitte őket – jegyezte meg Mrs. Mackie.

– Én a maguk helyében nem aggódnék. Nem tudom ugyan elgondolni, hová vitte a gyereket, hogy még mindig nem jöttek vissza, de baja nem esik. Mire hazaérnek, gondolom, a kisleány is otthon lesz.

– Hát nagyon remélem – mondta Mrs. Mackie. – Köszönjük, Mr. Martin.

– Ha nem jönne meg rövidesen, tudassa velem, asszonyom, és ha segíthetek bármiben, csak küldjön értem.

Miután Mrs. Martin mindannyiukat megajándékozta egy-egy frissen szedett szép nyári almával, a család hazaindult. Útközben Jerryvel is találkoztak, aki két-három napja nem járt náluk. Elmondták neki addigi kalandjaikat, és Jerry megneveztette Mrs. Mackie-t azzal az ötletével, hogy vérebeikkel kellene felkutatni Mickyt.

– Nem hiszem, hogy erre szükség lenne – mondta Frances néni.

– De azért nagyon izgi volna – ábrándozott Jean. – Ilyen címek állnának az újságban: „Vérebeik kutatják az elveszett fiú nyomát.”

– Fogd be a szád! – kiáltott rá Alan. – Újra felizgatod Anyut.

Amint hazaértek, Anyu azt javasolta, hogy menjenek le a strandra fürödni.

– Még van elég idő rá.

Voltaképpen el akarta őket foglalni valamivel. Nyugtalankodott Michael miatt, és látta, hogy a többiek is kezdenek aggódni.

A hullámveréssel való alapos küzdelem után felfrissülve és kissé megnyugodva tértek vissza. De amikor a házhoz értek, sötétedni kezdett, és Micky még mindig nem adott életjelt magáról. Újra rájuk tört hát a nyugtalanság.

– Még egy fél órát várok – mondta Anyu –, aztán, ha addigra nem jön haza, felhívom a rendőrséget. Gyerünk David és Elizabeth, már rég ágyban a helyetek.

– De Anyu! – kiáltották mind a ketten.

– Azzal úgysem segíttek, ha fönnmaradtok, drágáim.

– Nem, de aludni sem tudunk.

– Mégis jobb helyen vagytok az ágyban – mondta Frances néni, és már terelte is őket a szobájuk felé.

– Ez nem igazság – tiltakozott David.

– Akkor Alan és Jean is feküdjenek le – kérte Elizabeth.

Tiltakozásuk ellenére hamarosan ágyban voltak, és hiába is akartak volna fennmaradni, nemsokára elnyomta őket az álom. Nem aggódtak annyira Mickyért, mint a felnőttek, és bizony ennél nagyobb izgalomra lett volna szükség, hogy ilyen fárasztó hullámlovaglás után ébren maradjanak.

Mrs. Mackie közben folytonosan az órát leste.

– Még öt perc – mondta végül, de ebben a pillanatban az ebédlőablak hatalmas csörrenése rémítette meg őket. A zajt üvegcserepek csörömpölése követte.

– Hát ez meg mi? – kiáltották egyszerre, és egy pillanatnyi dermedt csönd után együtt rohantak be megnézni, hogy mi történt.

– Valaki téglát dobott be az ablakon – mondta Alan.

– Akkor hol van a téglá'? – kérdezte Jerry, aki az üvegcserepek között kutatót. – Hahó, hát ez meg mi? – kiáltott föl.

– Mi az? Mi az? – kérdezte kíváncsian Anyu és Frances néni is.

– Nahát! Egy hatalmas kulcs. Nézzétek, egy darab papírt kötöttek rá.

Mrs. Mackie kikapta a kezéből, és a világosságához vitte. Két szót firkantottak a papírra: *Spion Kop*.

– Hát ez meg mi a csodát jelenthet? – kiáltott Anyu.

– Milyen kulcs ez?

– Mit jelent ez a *Spion Kop*?

– Ki dobhatta be?

– Ez csak valami üzenet lehet.

Mindenki kérdezett, de senki sem várt válaszra. Teljesen megzavarodtak.

Az első üvegcsörrenésre Chris máris dühösen ugatva szaladt ki a konyhán át a hátsó kertbe, most is hallhatták, hogy mérgesen morog.

– Halljátok Christ? – mondta Alan. Gyere, Jerry, nézzük meg, ki van ott.

Kirohantak, útközben még egy-egy golfütőt kaptak fel. A ház mögé futottak, ahol a kutya még mindig dühösen ugatott, de nem találtak senkit. A szakácsnő is kijött, hatalmas merőkanállal fölfegyverkezve, és arra készült, hogy valami szellemmel harcoljon.

– Uram! Egek! – kiáltotta. – Ha elkapom azokat a vacak dögöket, akik ezt tették, ezzel a vacak kanállal töröm be azt a vacak fejüket! Isten engem!

De csalódottan kellett visszatérnie a konyhába, mert semmi sem volt, amin dühét kitölthette volna.

– Nincs ott senki. Anyu – mondta Alan is csalódottan, mert nem adódott alkalom, hogy a vasvégű ütőt egy kellemetlen betolakodó tején törje szét.

Mrs. Mackie még mindig a papíron álló két szón törte a fejét:

– Mit is hallottam *Spion Kopról*? – kérdezte.

– Valami csatahely neve, a két dél-afrikai búr háborúból – felelte Frances néni. – A másodikra még emlékszem is, akkor történt, amikor én kislány voltam.

– No de ettől nem lettünk okosabbak – jegyezte meg Anyu. – Mit csináljunk? Úgy hiszem, most aztán végleg a rendőrségre tartozik a dolog.

Ebben mindannyian megegyeztek, és éppen, amikor Anyu felemelte a kagylót, élesen megszólalt a bejárati ajtó csengője. Egymásra néztek.

Alan ismét felkapta a golfütőt.

– Gyerünk, Jerry! – kiáltotta. – Gyorsan, hátulról! Anyu, ne nyissatok ajtót, míg Jerry meg én nem kerülünk mögéje, akárki is az.

Mielőtt még Mrs. Mackie figyelmeztethette volna, hogy ne valami gyanútlan és ártatlan személyt támadjanak meg, már el is rohantak. A csenge-tést hangos kopogtatás követte a bronzkopogatóval. Maga Mrs. Mackie nyitott ajtót, Frances néni szorosan mellette állt.

– Jó estét, asszonyom.

Jean nem tudta visszafojtani, kipukkadt belőle a nevetés.

– Ó, Mr. Martin – mondta Anyu. – Hogy megijesztett.

– Bocsánat, asszonyom, de nem tudok pihenni. Stidson nem Jött haza, és tudni szerettem volna, megjött-e a fiatalúr.

– Jöjjön csak beljebb – hívta Anyu. – Nagyon hálás vagyok, hogy átjött. Épp most történt valami rejtélyes dolog. Ezt dobták be az ablakunkon.

A gazda rápillantott.

– Spion Kop! – kiáltotta. – Tudom már, mit jelent; gyerünk!

– Mit? – kérdezte Frances néni.

– Ott találjuk meg a kisfiút.

– De hiszen Spion Kop Dél-Afrikában van – ellenkezett Jean.

– Mintha én nem tudnám – felelte –, de ez nem az a Spion Kop. Csak tréfából adtuk neki ezt a nevet. Tudom, hogy hol van. Legjobb lesz, ha a két fiú meg ön, asszonyom, velem jön. Lámpásra is szükségünk lesz.

– Vihetjük a golfütőket is? – kérdezte Alan, akit még mindig bosszan-tott, hogy nem használhatta senki ellen.

– Persze, a túskebokrok leverésére jó lesz.

– Csak a túskebokrokra? – kiáltott Alan. – Verekedésre nincs kilátás?

– Ha volna, nem vinnélek téged meg édesanyádat. Mehetünk!

10. FEJEZET

ELIZABETH VADÁSZZSÁKMÁNYA

Ami ezután következett, az volt Alan és Jerry fiatal életének legizgalma-sabb élménye: az éjszakai kirándulás az erdőn át, ahogy utat törtek a sűrű

szederbokrok között, belegázoltak a mocsaras, süppedős talajba, ahogy Anyut átsegítették a nehezebb pontokon, ahogy fokról fokra legyőzték az akadályokat.

– Mentőexpedíció utat tör a dzsungelen át, hogy megmentse az elrablott fehér embert – mondta Alan.

– Mr. Martin Trader Horn, az expedíció vezetője – tette hozzá Jerry.

– És én mi vagyok? – kérdezte Anyu.

– Te csak a fogoly mamája vagy.

– Köszönöm. „Csak”, így mondtad?

– Hát nem te vagy a bátor angol asszony, aki elkíséri a mentőexpedíciót, és bebizonyítja, hogy a dzsungel és a vad törzsek elleni küzdelem ma már nemcsak férfiak dolga?

– Ez már kissé elismerőbben hangzik.

Ilyen vidám beszélgetés közepette küzdöttek le az akadályokat, amelyek minden lépésnél eléjük tornyosultak.

– Évek óta nem jártam erre – mondta a gazda –, ezt az erdőt is régen irították.

– Úgy gondolja, hogy megtaláljuk azt a helyet? – kérdezte aggodalmasan Mrs. Mackie.

– Persze, megtalálom én, csak eltart egy kis ideig. Nocsak, már itt is vagyunk! – kiáltotta.

Lámpásuk fényében kísérteties volt a régi, kiégett kis ház.

– Itt biztosan nem lakik senki – mondta Alan.

– Nem, de jó néhány évvel ezelőtt egy idős házaspár lakott itt, és noha a nagyságos úr jobb helyet ajánlott föl, nem voltak hajlandók elköltözni. Aztán, egy szombat este, amikor bent jártak a faluban vásárolni, a ház tüzet fogott, és mire visszaértek, csak annyit láttak belőle, mint most maguk. Annyira felizgatta őket az elköltözés gondolata, hogy egy hónapon belül mind a ketten meghaltak.

Mialatt beszélt, Mr. Martin a romok között mászkált. Végül megszólalt:

– Sehol sem találok olyan helyet, ahol valaki elrejtőzhetne. Sehol nincs ajtó, nem értem, hogy akkor a kulcs mire való.

Hirtelen Alan izgatott suttogása rémítette meg őket:

– Hallgassatok!

– Mi van?

– Hallgassatok, ha mondom!

Mind csendben álltak, eloltották a lámpákat, és feszülten figyeltek. Valaki vagy valami mozgott az erdőben. A hangok egyre közeledtek. Alan

megfogta Anyu kezét, és Jerry is közelebb húzódott. Mr. Martin odasúgta Alannek:

– Add csak ide azt a golfütőt. Ha ezzel fejbe verek valakit, azt hiszem, elege lesz.

Néhány másodpercig teljes csönd honolt. Aztán újra megindult az előbbi zaj, amelyet egy vinnyogó hang kísért. Anyu hirtelen felkiáltott:

– Hiszen ez Chris! A mi drága öreg Chrisünk; elindult a keresésünkre.

– Igen, sőt talán Micky is megtalálja.

– Ha itt van egyáltalán – jegyezte meg Jerry. – Talán kiabálnunk kéne.

Ha hallja, felelni fog.

– Hacsak be nem tömték a száját – mondta Alan.

Anyu összerezzen:

– Ne ijesztgess!

Chris, amikor meghallotta a hangjukat, odabukdácsolt hozzájuk, vadul csóválta a farkát, ugrált, és körülszaladgálta a gazdáit.

– Legjobb volna, ha mind kiáltanánk, igazad van, fiam, aztán majd hallgatózunk.

– Hármat számolok – mondta Anyu –, aztán hosszú, tartott hangon kiáltunk, mind együtt. Nos, egy, kettő, három.

– Mi-i-i-i-chael! – kiáltották.

Visszhang, majd csönd. Ismét kiáltottak. Két gazda, aki éppen akkor ért az erdőbe, hogy nyúlcsapdát állítson, meghallotta a hangokat, látta a zseblámpák villanását a fák között, és eszeveszetten elmenekült. Egyenesen a „Masons' Arms” nevű kocsmába futottak, ahol csüggedő kedvüket alapos poharazgatással próbálták felvidítani. Amint magukhoz tértek, elmondták a jelenlevőknek, hogy az erdőben kísértetet láttak. Persze kinevették őket, de ők mégis állították, hogy a szellemeket látták is, hallották is.

A történet úgy terjedt, mint a tűz, és egyre cifrább lett, végül elérkezett Macleanhez, a csónakoshoz is.

– Micsoda? – kiáltott fel, amikor az egyik ember elmondta neki, aztán válasza sem várva eliramodott a Spion Kop erdejébe. Az erdő széléig futott, aztán óvatosabban folytatta az útját. Amikor közeledő emberek hangját hallotta, lekuporodott a nedves páfrányok közé, és figyelte.

Nemsokára meglátta egy férfi körvonalait, aki egy kisfiút cipelt a hátán, egy nő követte: két fiú lépkedett utánuk, és egy kutya zárta be a sort. Amikor elhaladtak mellette, hallotta, hogy a kisfiú a férfi hátán megszólal:

– Ugye, tulajdonképpen Chris talált meg. Anyu?

– Igen, drágám.

– Anyu, ugye, óriási kalandom volt?

– Bizony, majdnem túlságosan is óriási.
– Nem hiszem; igazából nem is féltem olyan nagyon; legalábbis nem sokáig.

Amikor Maclean már nem hallotta őket, ezt morogta magában:

– Szóval gyerekrablás? Ez a legújabb. Hát ezt meg minek csinálták? Na, most nekem is lesz egy kis dolgom.

Gyorsan és csendesen sietett vissza Oxmouthba. Ötpercnnyire a falutól biciklire ült, és máris robogott egy nagyobb falu, Sidford felé. Sidford vagy hatmérföldnyire volt Oxmouthtól, a tengerparttól távol. Ott megállt egy nyilvános telefonfülkénél, és hosszas beszélgetést folytatott. Dolga végeztével lassan visszabiciklizett Oxmouthba.

Időközben Mickyt diadalmenetben vitték haza. Úgy köszöntötték, mint egy győztes hadvezért. A szakácsnő báránycájának nevezte, míg Micky le nem torkolta azzal, hogy tudomása szerint a vacak báránycáját a vacak tűzhelyen szokta megfőzni.

Újra és újra el kellett mondania, hogy mi történt. Amikor befejezte. Anyu folytatta.

– Így van ez – mondta –, rekedtre ordítoztuk magunkat, de meg sem hallott, olyan jóízűen aludt. Chris talált rá, és ugatásával vezetett nyomra.

– Hm – mondta a gazda –, azt a kalyibát megjavították, ajtót és zárat tettek rá, amióta utoljára ott jártam. Ez a Stidson igazán megdöbönt. Lemegek az oxmouthi rendőrhöz, nem mintha sokat érne, de ráuszítom arra az emberre. Jó éjszakát kívánok mindannyiuknak, azt hiszem, nyugodt lesz az álmuk.

– Köszönjük a szíves segítséget, Mr. Martin.

– Nagyon szívesen, asszonyom. Remélem, a kisfiúnak nem lesz semmi baja.

Jerry is elment Mr. Martinnal, mert Mrs. Mackie nem engedte haza egyedül, és már igen későre járt.

– Kérlek, Jerry, megígéred nekem valamit? – mondta Mrs. Mackie.

– Természetesen.

– Ne szólj senkinek arról, ami itt ma este történt. Nem akarom, hogy megneszeljék. Még egy nap sem telne bele, máris itt teremnének kíváncsi-csiskodó riporterek.

– Helyes. Néma leszek. Viszontlátásra.

Elmentek. A Mackie-ház nemsokára elpihent. Mielőtt Anyu lefeküdt, még egyszer benézett Mickyhez, hogy megbizonyosodjék, alszik-e az ágyában, aztán fogta Christ, és Micky lábához fektette.

– Aludj itt, Chris – súgta neki –, és ha bárki betolakodik, ugass, ahogy a torkodon kifér.

Az éj csendben és békében telt el, és amikor jött a reggel, nyoma sem volt már senkiben az előző napi szerencsétlenségnek. Michael meg is jegyezte, amire amúgy is mindannyian gondoltak, hogy a tegnapi események nem is tűnnek valóságosnak. Mr. Martin már kora reggel átjött, hogy Micky felől érdeklődjék, és igen meglepődött, hogy olyan vidámnak és derűsnek látta.

– Az én emberemnek nyoma veszett – mondta –, azt hiszem, nem is nagyon tér vissza. Elment örökre, de hogy mi van a dolog mögött, arról fogalmam sincs. Az aratásnál persze nagyon fog hiányozni. Talán kedve volna a fiataloknak ma délután átjönni a tanyára. Addigra, ha nem jön közbe semmi, éppen learatjuk az első táblát, és rengeteg nyúl lesz arrafelé.

– Köszönjük, Mr. Martin – mondta Mrs. Mackie. – Lehet, hogy áthozzuk az uzsonnánkat, és ott költjük el a szabadban. Melyik táblán lesz?

– Azon, amit úgy hívunk: a tizenhárom holdas. A második forgókeresztén túl, a Sidford felé vezető ösvény mentén.

– Hurrá! – kiáltott Micky. – Lehet, hogy fogok egy nyuszt, és hazahozom magamnak.

– És lehet, hogy nem – mondta Jean.

Alighogy Mr. Martin elment, újabb látogatójuk érkezett, Maclean, a csónakos.

– Nem gondolja, hogy túl viharos a tenger a csónakázáshoz? – kérdezte Mrs. Mackie.

– De bizony, asszonyom, nagyon viharos. Nem is ezért jöttem. Négy-szemközt szeretnék önnel beszélni, ha lehet.

– Hogyne. Jöjjön csak át ebbe a szobába.

Mrs. Mackie átvezette kis műhelyébe, ahogy elnevezte a szobát. Amint becsukta az ajtót, megkérdezte:

– Nos, mit óhajt?

– Szeretném, ha pontosan el tetszene mondani, mi történt a kisfiával tegnap.

~ Mit tud róla?

– Nagyon keveset, és többet szeretnék tudni.

– Megtudhatnám, miért?

– Mert bizonyos emberek ellen, akik errefelé törvénytelen dolgokat cselekszenek, különösen csempészés dolgában, bizonyítékokat gyűjtök.

– Csempészésről semmit nem tudok.

– Persze hogy nem. De arról, hogy hogyan zárták be a kisfiát Spion Kopba, arról tud.

– Ki mondta magának, hogy oda zárták?

– Ő maga.

– De hiszen ez lehetetlen.

– Ne haragudjon, asszonyom, hogy ilyen ostoba vagyok. Mindig a túlsó végéről kezdem el a mondókámat. Onnan tudom, hogy a kisfiút elrabolták, mert amikor Mr. Martin a hátán vitte az erdőn át, hallottam, hogy azt mondja: – „Ugye, Chris talált meg?”

– Hát maga mit csinált az erdőben?

– Kíváncsiskodtam.

– Nem gondolja, hogy jobb lenne, ha a maga dolgával törődne, és nem a miénkkel?

– Sajnálom, asszonyom, nem akartam gorombáskodni. Valóban az én dolgom. Két és fél éve élek Oxmouthban kifejezetten azzal a céllal, hogy egy igen ravasz csempészbandát nyakon csípjek.

– És mit csempésznek?

– Mindent, amiből hasznot húzhatnak. Egyfelől értékesítik a lopott zsákmányt, másfelől minden olyasmit behoznak az országba, amire nagy vámot kellene fizetni.

– Bocsásson meg, Maclean – vágott közbe Mrs. Mackie –, de úgy hiszem, mindehhez semmi közöm sincs, és különben is nagyon sok dolgom van ma délelőtt.

– Nagyon sajnálom, hogy feltartom önt, asszonyom, de ha mégis volna szíves elmondani, hogy tegnap mi történt, komoly segítséget nyújtana nekem.

– Én viszont sajnálom, de nem mondhatok semmit. Az a kis baleset, amely a fiamat érte, szerencsésen végződött, minden kellemetlen utóhatás nélkül. Szeretném ezt a témát lezárni, és nagyon hálás lennék, ha maga sem szólna többet a dologról.

A férfi azonban kirtartóan kérdezősködött:

– Legalább egyvalamit mondjon el. Köze volt a dologhoz egy Stidson nevű embernek?

Mrs. Mackie szó nélkül odament az ajtóhoz, kinyitotta, és a csónakos ugyancsak szó nélkül kiment. Amikor a hallba ért, megfordult, és szívélyesen mosolyogva odaszólt a gyerekeknek:

– Gondolom, amint elcsitul a vihar, megpróbálhatnánk makrélára vadászni; azaz, ha édesanyátok megengedi.

Kórusban kiáltották:

– Engedd meg, Anyu! Úgy szeretnék makrélát fogni. Ugye, megengeded?

– Majd meglátjuk – felelte Mrs. Mackie, aztán, mintha hirtelen megvillant volna agyában egy gondolat, követte Macleant. – Csak egy perc – mondta. – Úgy értsem a gyerekeknek szóló ajánlatát, hogy amit én nem voltam hajlandó elmondani, azt majd a gyerekekből szedi ki?

– Erre egy pillanatig sem gondoltam, asszonyom.

– Ugyanis csak az időt pocsékolná velem, biztosíthatom, mert ha a gyerekeim titkot akarnak tartani, akkor hiába szorongatná őket, úgysem mondanának semmit.

– Ahá, szóval titok is van a dologban.

A csónakos magában mosolyogva eltávozott, és Mrs. Mackie gondterhelten ment vissza a házba. Nem volt biztos abban, helyesen járt-e el, amikor ilyen ridegen elutasította Macleant.

Persze a gyerekek azonnal tudni akarták, miért titokzatoskodott a csónakos, de Anyu nekik sem volt hajlandó nyilatkozni, éppen úgy, mint ahogy a csónakosnak sem mondott semmit. Most kivételesen nagyon hiányzott Apu, jólesett volna érezni, hogy segít az aggasztó probléma megoldásában.

No de nem akarta, hogy a gyerekei rosszkedvűnek lássák, ezért különféle feladatokkal látta el őket, majd lementek a strandra fürödni. Útközben valamelyik ismét szóba hozta a roncsot, és Michael hirtelen felkiáltott:

– Ja igen! Tudjátok, az a láda, amit a roncsra találtunk – egy ugyanolyan volt a kunyhóban is, ahova bezártak.

– Talán úgy érted, bebörtönöztek? – ugratta Alan.

– Nem, úgy értem, ahogy mondom.

– Amikor kihoztunk, nem láttam semmiféle ládát – mondta Anyu.

– Nem, én sem – tette hozzá Alan.

– Nos, akkor is volt, ha mondom. A padlóban volt egy mélyedés az egyik kőlap alatt, oda rejtették. Megpróbáltam kiemelni, de túl nehéz volt.

– Ugyanolyan, mint a roncsbeli láda? – kérdezte Alan.

– Pontosan, legalábbis, amennyire emlékszem rá.

– Egyre furcsább lesz a dolog – jegyezte meg Anyu.

– Mi és miért? – kérdezte David, de választ nem várt. Meglátott egy különös madarat a szirt csúcsán, és megpróbált utána mászni, hogy közelebről is szemügyre vegye.

Amíg a gyerekek a vízben voltak, Mrs. Mackie elmondta a Macleannel való beszélgetése minden részletét Frances néninek, és megkérdezte, helyesnek tartja-e, hogy megtagadta tőle a felvilágosítást.

– Nem tudom, mit gondoljak – felelte –, az biztos, hogy Maclean nem idevalósi. Lehet, hogy amit mondott, igaz.

– Igen, de nem akarom, hogy a gyerekek képzelete eltúlozza ezt az ügyet. Ha Michael töprengeni kezd a saját elrablásán, félek, hogy előbb-utóbb megijed, és ez az, amit el szeretnék kerülni.

– Azt hiszem, már nagyjából el is felejtette, mindenesetre nem nagyon izgatja.

– Hallottad, hogy mit mondott az előbb az elrejtett ládáról. Ez arra vall, hogy nem felejtette el.

– Nem, hát nem felejtette éppen el, de nem foglalkoztatja túlságosan a gondolatait.

– Persze, nem igazi emberrablásról volt itt szó. Az a Stidson csak azért ment vele, mert Micky annyira erőszakoskodott, úgy hiszem.

– Igen – mondta Frances néni. – Most már értem, hogy mi történt. Stidson meglepődött, hogy Michael mennyi mindent tud a titkos helyekről meg őróla. Megijedt, és elhatározta, hogy megszökik. Előkészületeit azonban csak úgy hajthatta végre, ha időközben megszabadul a gyerektől. Aztán, amikor mindent elkészített, bedobta nekünk a kulcsot, mert tudta, hogy majd csak adódik valaki, aki elvezet a rejtkehelyre. Abban biztos vagyok, hogy bántani nem akarta a gyereket.

– Nem – mondta Anyu, de hangjából méltatlankodás csendült ki –, lehet, hogy nem. Szerencsére Micky nem annyira ijedős, hogy rohamokat kapjon, de biztos, hogy más gyerek, ha ilyen helyre bezárják, megőrül féltelmében. Még most is felforr a vérem, ha arra gondolok, hogy a gyerek az erdő közepén egy elhagyott kunyhóban van bezárva a sötétben.

– De most már minden rendben van – vigasztalta Frances néni, és megpróbálta elűzni Anyu haragját.

– De csak kerüljön az utamba egyszer az a Stidson...

– Úgyse kerül, tudod jól; minek töltöd az isten szép napját azzal, hogy megint felizgasd magad miatta?

Mindketten Micky-t figyelték, amint hullámdeszékáján a hullámok hátán lovagol. Jobban csinálta, mint a többi. Vidám nevetése és kiáltozásai, melyekkel testvéreit buzdította, megnyugtatták Anyut, aki rövidesen el is feledkezett a gondjairól.

Éhesen mentek haza, de azért élénken beszélgettek a nyúl fogásról, mert remélték, hogy délután még sor kerül arra is.

Három óra körül elindultak az aratáshoz. A szakácsnő vacak uzsonnát készített, ahogy Micky mondta, és felváltva vitték a csomagot. Amikor megérkeztek, a tábla nagy részét még nem aratták le, úgyhogy mind buz-

gón felajánlották a segítségüket. Megkérdezték Mr. Martint, hogy mit csináljanak.

A gazda megtanította őket, hogyan kell a kévét szépen keresztbe rakni. Nem volt olyan könnyű mesterség, amilyennek látszott, de a Mackie-k lelkesen próbálkoztak. A három idősebb nem is csinálta rosszul, de a két kicsi, Micky és Elizabeth örült, mikor Anyu odahívta őket, hogy segítsenek megteríteni az uzsonnához.

A többiek folytatták a munkát, s ha nem is szakavatottan, de elfogadhatóan dolgoztak. Őszintén örültek azonban, mikor uzsonnához hívták őket, mert a karjuk megfájdult, és az ujjuk kisebesedtek a munkától.

– Au! – kiáltott David. – Sose gondoltam volna, hogy ennyi tüske van a világon. Minden gabonában ennyi tüske nő?

Mr. Martin meghallotta és nevetett.

– Jaj, fiam – mondta –, amikor én annyi idős voltam, mint te most, nem voltak ám gépek, hogy elvégezzék helyettünk a munkát. A gabonát lekaszálták, aztán föl köllött szednünk, kévét kötnünk. Te beszélsz tuskéről! Mi tudtuk csak igazán, mi az a tüske, úgy ám! A kezem néha a duplájára dagadt. Aztán lassan megkérgesedett, ma már azt hiszem, meg sem érzem.

Már alkonyodott, mire az egész táblát learatták. Néhány kósa nyúl már előbb is ott ugrált a traktor körül, de az utolsó tíz percben szerteszét szaladtak. A környék férfiai és gyerekei óriási ordításban törtek ki, abban a reményben, hogy finom nyúlporköltet ehetnek vacsorára. A nyulakat kutyák kergették ide-oda, és a Mackie gyerekek végkimerülésig rohanguáltak a nyuszik után.

Mr. Martin jót nevetett az erőlködésükön, és egyre biztatta őket. Aztán a végén, amikor úgy látszott, hogy valamennyi nyúl elszelelt már, egy pici, egyhetes nyuszi ugrált rémulten feléjük, és Elizabeth utána kapott. Megbotlott, és ráesett a kis nyúlra.

– Ó! – visította. – Nyuszit fogtam, nyuszit fogtam!

– Hol van? – kiáltott Mrs. Mackie.

– Rajta fekszem.

Aki hallotta, harsogó kacagásban tört ki.

– Akkor csak összenyomott nyuszi marad a földön – mondta Jean –, ha ilyen jól rátehenkedel.

De a kis nyuszinak nem történt semmi baja, és Elizabeth egészen megvadult örömeiben, hogy ilyen sikert aratott.

– Anyu, hadd tartsam meg, hazaviszem, és dédelgetni fogom – kérte.

Hosszas rábeszélés után Anyu igent mondott, és a kislány diadalmasan vitte haza, kijelentette, hogy már tudja is, hol talál megfelelő ládát, ahol elhelyezi.

Amikor a házhoz értek, Nora várta őket a kapunál.

– Valami baj van, Nora? – kérdezte Anyu.

– Remélem, nincs, asszonyom, de az a csónakos ember már egy órája várakozik, és valaki van vele.

– Valaki? Ki az a valaki? – kérdezte Frances néni.

– A rendőrfelügyelő – mondta Nora, izgalomtól elfúló hangon.

– Rendőrfelügyelő! – kiáltották a gyerekek.

– Igen – mondta Michael öntelten. – Azt hiszem, azért jött, hogy megint-terjűvoljon.

A többi gyerek gúnyosan kacagott, de Mrs. Mackie gondterheltnek látszott.

– Ejnye, de bosszantó! – mondta.

11. FEJEZET

MULATSÁG A VIRÁGKIÁLLÍTÁSON

Michael rettenetesen csalódott, amiért nem hívták be a rendőrfelügyelőhöz. De azért mindaddig reménykedett, amíg meg nem látta, hogy végigmegy a kerten. Anyu kikísérte, aztán visszajött.

– Micky drágám, ha bárkivel találkozol is, és netán kérdezgetni kezdenének, azt akarom, hogy olyan néma légy, mint... mint...

Mrs. Mackie egy megfelelő szó után kutatott.

– Tudom már – mondta Elizabeth –, néma, mint Marjorie.

Michael visítva tiltakozott.

– Marjorie – mondta –, Marjorie nem néma. Hozzám sokszor beszél. Ismerem a nyelvét.

– Te – jegyezte meg Jean – még a szamarak nyelvét is megérted.

Marjorie egy kis játék csacsi volt, olyasféle nagyon élő játék állat, amit a gyerekek annyira szeretnek. Micky kapta egyszer karácsonyra vagy születésnapra, és azóta is hűséges barátja maradt. Magával vitte az ágyába, és most, amikor már kezdett felnőni, jobban ragaszkodott a csacsihoz, mint valaha. Hiába is ugratták.

Amikor egyszer szanatóriumba került, és megoperálták, Marjorie is vele ment, sőt a műtőbe is bevitték igen ünnepélyesen, ahol aztán, Micky szerint, „kivették azokat az utálatos manduláit”.

A csacsival folytatott hosszas beszélgetései a gyerekek szemében mindig igen egyoldalúnak tűntek, de Micky számára a csacsi ugyanolyan valószínű volt, mint barátja, Peter. Ezért tiltakozott olyan élen, amikor Elizabeth azt mondta, hogy olyan néma legyen, mint Marjorie.

– Rendben van, Anyu – mondta –, ha azt akarod, hogy ne mondjak semmit, olyan néma leszek, mint Elizabeth babái.

Ez az ellentámadás haragos villogást idézett fel Elizabeth szemében, de most az egyszer nem szólt semmit.

Amikor a gyerekek lefeküdtek, Mrs. Mackie elmondta Frances néninek, hogy mit beszélt a rendőrfelügyelővel.

Maclean ugyan nem volt áruhás rendőr, hanem a Vámhivatalhoz tartozott mint „különleges felderítő”. Csónakosként élt csempész hírében álló emberek közt. Minden kétséget kizáróan megállapította, hogy csempészes folyik, és máris egy hosszú listát állított össze azokról, akikről tudta, hogy részt vesznek benne.

De sosem tudta felfedezni a banda rejtekhelyeit.

– Erről szívesen szolgálok felvilágosítással – mondta Mrs. Mackie –, ha cserébe megígérik, hogy a kisfiam kalandját nem keverik bele az ügybe.

De a felügyelő tiltakozott:

– No, de úgy tudom, hogy a kisfiút egy Stidson nevű ember zárta be?

– Erről azért nem mondok semmit, mert nem akarom, hogy a gyermeket ilyesmivel zaklassák. Emiatt sosem fogom feljelenteni.

Hosszas vita következett, amíg a két férfi belátta, hogy Micky ügyében Mrs. Mackie hajlíthatatlan. Kénytelenek voltak engedni, és cserébe Mrs. Mackie beszélt nekik a hajóroncsra és a Spion Kop kunyhójában talált ládáról.

– Még egy harmadik láda is van – tette hozzá –, de olyan helyen, amit a mi segítségünk nélkül sosem találnak meg. Majd adandó alkalommal el is vezetjük oda magukat, de pillanatnyilag biztonságban van úgy, ahogy ott hagytuk. Senki nem férhet hozzá.

Miután Mrs. Mackie lelkére kötötték, hogy senkit ne engedjen a ládákhoz nyúlni, elmentek. A másik két ládát sem állt szándékukban elvinni, csupán őrt állítanak a rejtekhelyekre.

– Nem elég – mondta Maclean –, hogy az árut megkaparintsuk, az embereket is nyakon kell csípnünk, méghozzá úgy, hogy épp a birtokukban van.

– Nos, úgy látom – mondta Frances, amikor Anyu befejezte a történetet –, izgalmas úgy kellős közepébe pottyantunk.

– Igen, bár inkább maradtunk volna ki belőle. Sokkal jobb lett volna a gyerekeknek, ha csak a szokásos vakációt élik át.

– Nem hiszem, hogy ártana nekik. Mielőtt idejöttünk, majd megőrültek valami kalandért, és most, hogy a nagy kaland megtörtént, már elég okosak ahhoz, hogy ne ijedjenek meg tőle.

– Mindenesetre egy dolog biztos. Nem megyek bele semmiféle sajtóinterjúba, a gyerekeket ne kérdezzesse senki, és ha lehet, a tanúskodást is elkerülöm.

Másnap virágvásárral egybekötött nagyszerű karnevált tartottak a körülbelül tizenkét mérföldre fekvő South Moxtonban, és Mrs. Mackie megígérte a gyerekeknek, hogy valamennyien odamennek. Ragyogó napra ébredtek, az egész család begyömöszölte magát a kocsiba, és elhajtottak.

Még évekkel később is emlegették ennek a nagyszerű délutánnak feledhetetlen élményeit, és kivételesen mindenki megegyezett abban, hogy a vakációnak ez volt egyik legszebb napja.

Amint megérkeztek, Anyu megengedte, hogy körülsetáljanak a kiállítás területén, és arra költsék el a zsebpénzüket, amire akarják. Egyetlen kikötése az volt, hogy senki nem maradhat el a többitől. Fél ötkor kellett találkozniuk a büfésátnál.

– Nyugodt lehetsz, hogy idejében ott leszünk – mondta David.

A Mackie-k közül ő szerette legjobban a virágokat és az állatokat. Mindenfajta csepp kis állathoz vonzódott, és első dolga az volt, hogy a méhészsátorhoz szaladt, ahol éppen előadást tartottak. Jean vele maradt, holott majd meghalt a vágtyól, hogy a kisautókhoz menjen.

Az előadó nyugodtan ült egy óriás méhraj közepén, és azt mutatta be, hogyan kell bánni a lépes mézet tartó keretekkel.

– A kutyafáját! – mondta Jean. – Jó idegei vannak. Egy kövér vidéki asszonyosság, aki ott állt mellettük, megszólalt:

– Úgy segéljen, bizony igaza van! Be nem mennék oda azokkal a békákkal, még ha fizetnének is! Szúrós a lábuk.

– Békák? – mondta David. – De hiszen ezek méhek.

Az asszony nevetett:

– Hát az már szent igaz, tudom én is. Egyszer egy egész raj repült a házamba. Beszálltak a hálószoba ablakon, és a vasárnapi kalapomban raktak fészket. Olyan igaz, mint ahogy élek. Csak akkor jöttem rá, amikor este lefeküdtem. Kint hagytam a vasárnapi kalapomat, úgy kell nekem, mért is nem tettem el, és amikor lefeküdtem, még derengett, és akkor láttam, hogy

valami baj van a kalappal. Odamentem, leemeltem a szögről, de úgy megijedtem a súlyától, hogy menten elejtettem.

– Megcsípték? – kérdezte David, aki szörnyen élvezte a történetet.

– Hogy megcsíptek-e? Ide figyeljen, fiatalúr, úgy megcsíptek, hogy a duplájára dagadtam annak, amilyen most vagyok.

David gyors pillantást vetett az asszonyság széles terjedelmére, de olyan módon, hogy Jeanből kirobbant a kacagás.

– Látom, hogy jól szórakozik, gyermekem, de nekem aztán nem volt valami nagy mulatság.

– Bocsánat – mondta Jean –, igazából nem azon nevettem, hogy megcsípték a méhek.

De David következő megjegyzése ismét nevetésre ingerelte:

– Tessék mondani, ha az ember a duplájára dagad, akkor a súlya is megduplázódik?

Az asszony merően nézett rá, de a nevetésnek még az árnyéka sem bujkált David szája szögletében.

– Azt nem tudom, de hogy olyan voltam, hogy az nem is igaz, azt elhiheti nekem.

– Igen – felelte David –, el tudom képzelni.

Az asszony továbbment, és egy úr, aki nyilván hallotta a beszélgetést, odafordult Davidhoz, és komoran méregette.

– Bohócot játszol, fiam? – kérdezte.

– Tessék? – kérdezte David, aki süketnek meg ostobának is tette magát.

A férfi nem vette le róla a szemét.

– Mi leszel, ha megnősz? – kérdezte.

– Férfi – mondta David.

– No persze, azt látom, hogy most fiú vagy.

– Ebből az még nem következik.

– Nem szeretem az ilyen agyafúrt kisfiúkat.

– Ó, pedig nekem nem esik nehezemre – felelte David.

Erre már a férfi is majdnem elnevette magát:

– Mi a neved?

– David Alexander Mackenzie, Apu egy David nevű fiút akart, én pedig Alexandra napján születtem, így úgy gondolta, hogy a kezdőbetűk éppen megfelelnek.

– Értem, David. Mondd, azért nézed ezt a méhbemutatót, mert érdekelnek a méhek?

– Nem kifejezetten, de minden repülő és mászó élőlény lenyűgöz.

– Ez a nővéred?

– Igen, ő Jean.

– Egyetlen testvéred?

– Nem, öten vagyunk; Apu azt mondja, mi vagyunk az ő biztos tippjeik; azt mondja, mindig fogadni akart ránk, és csak rajtunk múlik, hogy nyerjünk is neki.

– Nyerni? Mit?

– Bizalmat, becsületet, kiválóságot, ilyesmit – mondta Jean.

– Apukátok Amerikában van?

– Igen, honnan tudja?

– Ismerem őt.

– Ismeri? Anyu itt van a közelben, jöjjön, menjünk oda hozzá. Nagyon fog örülni, ha Apu egyik barátjával találkozhat.

– Bemutattok neki?

– Hát hogyne! – mondta David.

– De hogyan? Hiszen még a nevemet sem kérdeztétek meg.
– Nincs rá szükség, uram, mert tudom.
– Valóban? És honnan?
– A zsebéből kilátszik a zsebkendője csücske, és látom rajta a Simpson nevet.

Az úriember bosszúsnak látszott, aztán egyszerre csak kitört belőle a nevetés:

– Helyes, fiam, nagyon helyes, de azért tévedsz. Hallottál valaha a dhobiról?

– Hallottam. Apukám egyszer Indiában járt; ott is ismerkedett meg Anyuval.

– Akkor azt is tudod, hogy a dhobi az egy indus mosómunkás.

– Tudom.

– Ha annyit tudnál a dhobikról, mint én, akkor azt is tudnád, hogy a név a zsebkendőn még nem bizonyíték a tulajdonost illetően.

– Anyu sokat mesélt nekünk az indiai dhobikról – mondta Jean –, de ő maga mondta, hogy a történetek fele csak legenda.

Időközben Alan, Micky és Elizabeth bementek az egyik virágkiállítási sátorba. Amikor beléptek, elsőnek egy hosszú asztal ragadta meg a figyelmüket, teles-tele a legzamatosabb almával; volt ott piros, sárga, zöld meg cirmos: hatalmas rétesalma, szerényebb ennivalófajta: pippin és magról nevelt alma: csupa fényes héjú példány.

– Úristen! Micsoda almák! – mondta Elizabeth. Addig járkáltak, amíg egyszerre csak a legcsodálatosabb almákat pillantották meg egy tálban, ilyet soha életükben nem láttak még. Az egyiket kettévágták, hogy megbizonyítsák, a belseje éppolyan egészséges, mint amilyen gyönyörű a külseje. Egy kék kartontábla volt fölējük akasztva ezen szavakkal: Első Díj.

– Valóban, meg is érdemlik – mondta Alan. Egy idős ember álldogált mellettük, szintén az almákban gyönyörködött, és Alan megjegyzésére felhorkant.

– Meghiszem azt, hogy megérdemlik! – mondta. – Nem találni párját az egész megyében, sőt egész Angliában. Jobban dédelgettem őket, mint a gyerekeimet, úgy bizony.

– Gratulálok az első díjhoz – mondta Elizabeth.

– De hiszen éppen az a baj, hogy nem kaptam semmiféle díjat.

– No de ott van fölötte a tábla.

– Az ám, azt én is látom, noha hetvenesztendős is elmúltam. Nem, kis-asszonyka, maga még túl fiatal ahhoz, hogy megértse, milyen aljasságokra képesek az emberek. Tegnap este ezek az almák még az én kertemben virí-

tottak, be is neveztem velük a kiállításra. Úgy gondoltam, hogy reggelig a fán hagyom, és hajnalban szedem le, hogy frissen küldhessem be. Éjszaka aztán lekopasztották a fáimat, nem maradt más rajtuk, csak egykét hibás gyümölcs. Ez aztán gonoszság!

– Azt akarja mondani, hogy másvalaki adta be maga almáit, és megnyerte velük az első díjat?

– Pontosan így értem, és ha fiatalabb volnék, akkor megkeresném a gazembert, és megmutatnám neki, hogy kivel van dolga.

– Nahát, ez disznóság! – mondta Micky.

Az öregember elsántikált onnan, még mindig morgott valamit a bajusza alatt, aztán egy sokkal fiatalabb ember lépett oda, barnára sült arccal, és megszólította a gyerekeket.

– Az öreg Silas nektek is elmondta a meséjét? – kérdezte.

Elizabeth bólintott.

– Negyven éve, minden esztendőben ugyanezt a történetet meséli el, de minthogy már mindenki ismeri, nem törődnek vele. Sok-sok évvel ezelőtt valóban megtörtént vele ez az aljasság, és azóta sem képes túljutni rajta. Mindig ugyanazt mondja el, csak egyszer almával, másszor meg körtével, borsóval, burgonyával vagy bármi mással. Mindig lopják a legszebb termését, és más nyeri vele az első díjat. Alapjában véve teljesen ártalmatlan, de idegenek elhiszik a meséjét. A vicc az, hogy a városban él férjnél levő lányánál, és még kertjük sincs.

A gyerekek továbbmentek. Alan szólalt meg:

– Vajon melyik mondott igazat a kettő közül?

Rövidesen választ kapott a kérdésére, mert a sátor túloldalán két hölgynek tartott előadást az öreg az első díjas borsóról.

– Hajnali négy előtt csórták el a kertből – hallották a hangját.

– Szegény öreg – mondta Micky. – No de ő nem tudja, hogy dilis, ezért nem is baj.

Elizabeth figyelmét most valami egészen csodálatos bab ragadta meg. Valamennyi szem makulátlan, egyforma hosszú és széles.

– Micsoda bab! – kiáltotta. – Nem csoda, ha az első díjat nyerte. Ugye, óriási!

– Bizony – mondta egy kis hegyes orrú asszony, aki szintén ott állt. – Óriásiak, de ez minden. Az ilyen bab nem ér semmit. Manapság a zsűri csak a nagyságért adja a díjat; minél nagyobb legyen. Nézzék csak ezt a babot itt a tálban, sokkal kisebb, de sokkal finomabb. Különben is, mire jó a bab, ha nem arra, hogy megegyék? Ez csak pantomim bab, ahogy én nevezem.

– Pantomim bab? Hát az meg mi a csoda? – nevetett Alan.

– Hát ilyen óriási darab, mint ez itt. Ha a pantomimban vagy a cirkuszban a bohóc ilyennel csapja fejbe a másik bohócot, a közönség harsogva röhög. De megenni!

– Azt a kisebb fajtát maga termelte? – kérdezte Elizabeth ártatlanul.

– Én, azazhogy az uram, de az voltaképpen ugyanaz.

– Valóban? – mondta Micky. Aztán, amint továbbment, hozzátette: – Kíváncsi vagyok, akkor is ezt mondaná-e, ha a férjét elgázolná a busz?

A következő sátorban két asszony civakodott valamiféle tojások miatt. Annyit értettek belőle, hogy az egyik megnyerte az első díjat, és a másik azt bizonygatta, hogy nem érdemli meg, mert a tojások aprók.

– Meg kellett volna mérni őket – magyarázta az egyik.

– A magáé meg nem egyforma – felelt a másik.

Később még azt hallották, amikor egy gazda felesége azt suttogta egy másik asszonynak, hogy az első díjas vaját megvették, és nem az az asszony készítette, aki bemutatta.

– Menjünk már innen – javasolta Alan –, még életemben nem hallottam ennyi irigységet, rosszindulatot és szeretetlenséget, mint amit itt egyetlen délután összehordtak. Ha ezeket figyeli az ember, azt hinné, csupa csirkefogó lakik itt.

Egy rendőr álldogált az egyik sátor előtt, és elmosolyodott Alan felháborodásán.

– De kedves uram – szólt –, hiszen nem úgy értik. Csak így engedik ki a mérgüket. Holnapra már mindannyian ismét a legjobb barátok lesznek.

– És jövőre újra ugyanígy beszélnek egymásról?

– Bizony, uram. A múlt évben is furcsa dolog történt itt. Az egyházközség egyik legismertebb embere ötfontos díjat tűzött ki egy kosárnyi burgonyáért, egy bizonyos fajtából. Nos, aztán úgy esett, hogy a saját fia is bevezett, és megnyerte a díjat. Minden a legbecsületesebben ment, a bíró nem idevalósi volt, és nem tudta, kinek a burgonyájára ítéli oda a díjat. No, azt a szóbeszédet kellett volna hallaniuk, ami ezt követte! Azt mesélték, hogy maga a meghirdető végigmotorozta a fél vármegyét, hogy a legtekéletesebb burgonyát felvásárolja, és odaadta a fiának, hogy nevezzen be vele.

A rendőr nevetett, és miután egy elhaladó úriembernek szalutált, még hozzátette:

– De aztán jól megadta nekik!

– Megadta? Hogyan?

– Vacsorát adott, és meghívta a burgonyaverseny valamennyi résztvevőjét, és a vacsora végén egy kis beszédben elmondta, hogy éppen most fogyasztották el a díjnyertes burgonyát.

Othagyták a kiállítási sátrakat, és átmentek a vurstlihoz. Először a tekepálya ragadta meg a figyelmüket, ahol egy vörös arcú kikiáltó éppen azt jelentette be a hallgatóságnak, hogy egy malacot lehet nyerni.

100

– Ó, Alan – kiáltotta Elizabeth –, milyen csodálatos volna, ha nyernél egy malacot!

– Menj, próbáld meg magad – biztatta Micky.

– Helyes, uram, három golyó három pennyért, és a legjobb dobás nyeri a malacot – kiabálta a vörös arcú.

Alan kifizette a három pennyt és felvette az első golyót. Nagyon nehéznek tűnt, de azért végiggurította a pályán úgy, ahogy azt a férfiatól elleste. Legalábbis megpróbálta, de a golyó kicsúszott a kezéből, és vad, szokatlan gördülése végén hét bábut ütött le a tábláról.

Elizabeth és Micky tapsoltak gyönyörűségükben. A vörös arcú meglepetten bámult rá. – Még két dobása van – ordította –, és hozzá még két golyó.

Alan nagyon idegesen gurította el a második golyót, de csodával határos szerencsével leverte a még két álló bábut.

– Kilencet talált két golyóval – üvöltötte a vörös képű. A nézők serege is ezt visszhangozta, és Alan hirtelen a bámulok körének közepén találta magát.

– Adja meg a nevét meg a címét – kérte a vörös képű –, nehéz lesz magát megverni, istenemre, megérdemli azt a malacot.

A gyerekek elrohantak, hogy megkeressék Anyut, és elmondják neki a győztes tekecsatát, de sehol nem találták, úgyhogy tovább szórakoztak a vurstliban.

Átmentek a körhintához és a kisautókhoz, és célba dobtak egy kókuszdióra. Itt kicsit megrémítette őket egy cigányképű fickó, aki szinte kényszerítette Alant, hogy dobjon. Amikor eltalálta az egyik kókuszdiót keményen és hibátlanul a közepén, és a kókusz meg se moccant, Alan fölkiáltott:

– Biztos hozzáérsítette azokat az átkozott diókat a tartóhoz!

A fickó erre szemtelenkedni kezdett, és olyan fenyegetően beszélt Alannel, hogy Elizabeth komolyan megrémült.

De hamarosan elfelejtették a kellemetlen közjátékot, amikor hallották, hogy az egyik kikiáltó különféle sportversenyekeket hirdet gyerekek számára.

– Menjünk, és nézzük meg – mondta Michael.

– Mi a csodának – ellenkezett Alan –, hiszen nem is tudsz futni. A mi családjunkban egyetlen jó futó sincs.

– Én tudok – szólt közbe Elizabeth. – Ha kislányok részére is tartanak versenyt, indulok.

Odamentek a helyszínre, de kiderült, hogy a versenyek csak hat órákor kezdődnek. Most éppen egy bébibemutató volt műsoron, úgy látszott, hogy a világ legkövérebb kisbabái gyűltek össze ez alkalomra. A mamák daga- doztak a büszkeségtől, a kisbabák meg a sok finom babaételtől. Mind ra- gyogtak, mamák és babák egyaránt.

Fél ötkor valamennyien a büfésátornál találkoztak, és a három gyereket bemutatták Mr. Simpsonnak, aki, mint kiderült, valójában a Mr. Donaldson névre hallgatott.

Abban a pillanatban, amikor Alan rápillantott, óvatosan Anyu mellé hú- zódott, és odasúgta neki:

– Mondj valami kifogást, és gyere ki velem egy pillanatra, sürgősen be- szélni akarok veled.

12. FEJEZET

MEGHÖKKENTŐ ESEMÉNYEK

Mrs. Mackie ügyesen úgy rendezte a dolgot, hogy észrevétlenül osonhattak ki Alannel. Amint egyedül voltak. Anyu megkérdezte:

– Mi a baj? Csak nem történt valami?

– Nem tudom. Anyu, de ki ez a Mr. Donaldson?

– Fogalmam sincs. Valahogy összeismerkedett Daviddal és Jeannel, az- tán kiderült, hogy ismeri Aput.

– Ja, értem. De azért mégis furcsállom.

– Miért?

– Nos, néhány nappal ezelőtt, amikor kilovagoltam Rajahon, elhaladtam e mellett az ember mellett. Biztos vagyok, hogy ő volt, ott ment a házunk melletti úton. Stidson velem volt, és úgy tetszett, mintha cinkos pillantást váltottak volna, noha nem beszéltek egymással. Meg is kérdeztem Stidsont, hogy ki az az ember, de azt felelte, hogy nem tudja; azt állította, hogy soha életében nem látta.

– Na és?

– Hazudott.

– Honnan tudod?

– Mert éppen előző este, amikor leszaladtam a postára, láttam, hogy Stidson vele beszélget. Nem láttak, nem is hallottak, mert teniszcipőben voltam, de én világosan hallottam, amikor Stidson ezt mondta: „Igazad van, Charlie.” Meg vagyok győződve róla, hogy ez volt az az ember.

Mrs. Mackie kissé elképedt erre a hírre.

– De miért akar barátkozni velünk, és miért mondja, hogy Aput is ismeri?

– Arra rövidesen rájövünk, hogy valóban ismeri-e – felelte Alan. – Csak bízd rám, Anyu, és ha butaságokat beszélek is, ne törődj vele, csak figyeld a válaszait. És ideadnád a fényképezőgépedet?

– Az utolsó képet is elhasználtam. Minek neked a gép?

– Csak le szeretném fényképezni ezt az embert.

– Sajnálom, de attól tartok, hogy itt a vásár területén nem kapunk filmet.

– No mindegy. De van egy kitűnő tervem arra, hogy leleplezhessem.

– Na, fiam... Most be kell mennünk uzsonnázni, mert különben nem fogják tudni, mit csinálunk ilyen soká.

Amikor visszamentek, Mr. Donaldson vagy Mr. Simpson, vagy akármi is volt a neve, a házukról beszélgetett a gyerekekkel, és mindenféle kérdést tett fel nekik. Van-e benne kísértet? Találtak-e titkos folyosót? Ő ugyanis úgy tudja, hogy a legtöbb régi házban van. Micky persze majd meghalt a vágytól, hogy mindent elmeséljen a felfedezéseikről, de egy jól irányzott rúgás a sípcsontjába, melyben Jean részesítette, idejében észhez térítette, bár Micky majdnem hangosan felkiáltott fájdalomában.

Amikor a férfi észrevette Micky kivörösödött arcát, megkérdezte:

– Mi baj, öregem? Megcsípett valami?

– Nem – mondta Micky –, de úgy hiszem, fájdalmaim vannak.

– Úgy hiszed? Ha nekem fájna valamim, akkor tudnék róla.

– Ugye, velünk uzsonnázik, Mr. Donaldson?

– Nem, köszönöm, Mrs. Mackie; azt hiszem, nem maradok, nagyon, nagyon kedves öntől, de...

– Nos, mielőtt elmenne – szólt Alan –, szeretném lefényképezni, és elküldeném a képet Apunak; hogy eszébe juttassam régi barátját.

– Nem, szó sincs róla. Utálom, ha lefényképeznek, és nem is igen mondhatom, hogy édesapád régi barátom. Csak ismerem; ennyi az egész.

– Nem Indiában ismerkedett meg vele? – kérdezte Alan a világ legártatlanabb képével.

– De, ott találkoztam vele először.

– Mikor? Amikor Ambalában vagy amikor Peshawarban állomásozott?

– Ambalában.
– Különös – mondta Alan, és egy futó pillantást vetett anyjára.
– Miért?
– Úgy értem, különös, hogy így találkozunk.
– Ja! Igen, valóban.
– Ha írok Apunak, átadom neki az ön üdvözteit. Miközben ezt mondta, Alan fölemelte a fényképezőgépet, és megnyomta a gombot.

– Köszönöm – mondta.
Vad harag torzította el a férfi arcát. Mrs. Mackie-hez fordult, és dühösen mondta:

– Megkértem a gyerekét, hogy ne fényképezzen le. Utálom. Nagyon örülnék, ha előhívás előtt megsemmisítenék a filmet, ígérje meg, kérem.

A többi gyereknek tátva maradt a szájja, de Frances néni már kapiskálta, miről is van szó.

– Talán fél attól, hogy lefényképezték?
– Félni? Dehogyan. Csak gyűlölöm, ennyi az egész.
– Úgy gondolom – mondta Anyu búbjájosan –, hogy azért, mert fennáll a veszély, hogy a kép esetleg avatatlan kezekbe kerül.

– Attól tartok, nem egész jól értem önt, asszonyom.
– Én meg azt hiszem, hogy nagyon is jól ért Mr...? Simpson, ugye? Vagy mondjuk továbbra is, hogy Donaldson?

– A viszontlátásra – felelte a férfi, és nyugtalan pillantást vetve rájuk, megfordult.

– Egyébként – szólt utána Alan – esetleg érdekelheti, hogy a papám soha életében nem volt sem Ambalában, sem Peshawarban. Ő maga mesélte nekem.

Amikor leültek az uzsonnához, Frances néni megkérdezte:

– Mit jelentett itt ez a kis cirkusz?
– Azt hiszem, egyelőre nem beszélünk róla – felelte Mrs. Mackie csendesen.

– Csak egy dolgot sajnálok – mondta Alan –, mégpedig azt, hogy a gépben nem volt film.

– Akkor mi a csodának tettél úgy, mintha lefényképeznéd, ha ezt tudtad? – kérdezte David.

– El akartam hitetni veled, hogy lekaptam. Az a meggyőződésem, hogy komolyan tiltakozott a fényképezés ellen. Nem hiszem, hogy örülne, ha egy másolat a rendőrség kezére jutna.

Persze valamennyi gyerek tudni szeretne volna, hogy miért nem, de Anyu sietette őket az uzsonnával, és egy ideig nem is szóltak semmit. Végül krémessel teletömött szájjal David törte meg a csendet:

– Szerintem nagyon kedves fickó volt.

– Igazán? – mondta Alan. – Ne beszélj teli szájjal.

– Nincs is teli.

– Nem, olyan nagy, hogy...

– Elég legyen – szólt rájuk Anyu. – Siessetek az uzsonnával. Nem maradunk itt késő estig, ezért jó lesz kihasználni az időt.

Nem kellett őket sokat biztatni, nemsokára ismét útra keltek. Anyu azonban megparancsolta nekik, hogy maradjanak együtt mind az öten, ő maga Frances nénivel meg folyton a nyomukban volt.

Micky szörnyen szeretett volna egy aranyhalat nyerni.

– Mert ugyebár Adolphus meghalt, és most kellene egy másik.

Adolphus aranyhal volt, két évig élt náluk. Három közül egyedül ő maradt életben, és igen nyugalmas életet folytatott, míg 1933 gyönyörű nyarának egyik forró délutánján jobblétre szenderült. Az akváriumát otthagyták véletlenül a tűző napon, és nem bírta ki a meleget. Megfőtt, ahogy David kifejezte magát. Ezért akart Michael mindenáron egy másik aranyhalat a megsiratott Adolphus helyébe.

Frances néni felajánlotta neki, hogy vesz egyet:

– Sokkal olcsóbb, mint ha ezeket az átkozottul csalfa pingponglabdákat dobálsz, amíg sikerül nyerned egyet.

– Gondolod? – kérdezte kihívóan Michael. – Na, ide figyelj!

Már a legelső labda is tévedhetetlenül célba talált, és a mutaványos szó nélkül nyújtotta át neki az akváriumot a halakkal. A többi gyerek is annyira felbuzdult Micky sikerén, hogy mindenáron ők is próbálkozni akartak, és a mutaványos is biztatta őket, de Anyu igen tapintatosan másra terelte a figyelmüket.

– Ha nem ezt teszem – mondta később Frances néninek –, annyi pénzt pocsékoltak volna, hogy hatszor annyit fizethetünk a halakért, mint amennyit megérnek.

Alan elvezette őket a tekepályához, mert izgatta, hogy tartja-e még a rekordot. A vörös képű ordítva üdvözölte, amikor meglátta:

– Gyerünk, uram, lássuk, meg tudja-e csinálni még egyszer.

– Csak nyugalom – mondta Alan, aki nem félt bevallani, hogy első sikerét szerencsés véletlennek tekinti. – Frances néni, próbáld meg te.

– Próbáld meg, próbáld meg! – kiabálták a gyerekek. Anyuval együtt.

– Nagyon helyes, Frances néni! – üvöltött a vörös képű. – Mutassa meg a kölyköknek, mit tud.

Frances néni elpirult egy kicsit, hogy így az érdeklődés középpontjába került, de azért lefizette a pénzt, és dobott. A tekepályát ujjongó falusiak töltötték meg, akik élvezték a szabadnapjukat, és kíváncsian várták, ki nyeri meg a malacot.

Frances néni első golyója tétovázás nélkül, egyenesen átgurult a bábuk között, és nem érintett egyet sem.

– Pocsék dobás! – üvöltött Micky.

– Hallgass, te goromba! – szidta Elizabeth.

– Na de ha igenis pocsék volt!

Frances fogta a második golyót, és miután gondosan meghallgatta egy ott ácsorgó fiatal gazda tanácsát, elhajította. Igen, hajította, ez a helyes kifejezés, mert a golyó végigszágulott a pályán, hozzá sem ért a deszkákhoz, átrepült a bábuk fölött, és kiszakította a záróponyvát.

– Hahó, nagysága – kiáltott valaki –, vigyázzon, ez nem röplabda ám!

– Bizony vigyázzon, mert a következővel jól kupán vág majd valakit – kiabált egy másik ember.

– Uramisten – mondta egy harmadik –, még jó, hogy nem célba lő!

Frances néni arca bíborszínűre gyulladt, de elhatározta, hogy nem hagyja magát kigúnyolni, és a harmadik golyóval is megpróbálkozott. Ajánlkozott ugyan valaki, hogy majd dob helyette, de nem fogadta el.

– Magam is megcsinálom, köszönöm – mondta, nagyon nagynénis hangnemben, aztán lehajolt, és dobáshoz készült. Hogy mi történt ezután, azt pontosan senki nem látta, tény az, hogy a nehéz labda a vörös képűt gyomorszájon találta.

A férfi egyből összezsugorult, mintha víziló rontott volna neki, és hosszú, kapkodó nyögéssorozatot hallatott. Arca ijesztően kivörösödött, de a nézők egy cseppet sem ijedtek meg. Üvöltöttek gyönyörűségükben. A vásár legtávolabbi sarkából is rohanva közeledtek az emberek, hogy éljenezhessenek. Halvány fogalmuk sem volt, hogy miért az üdvivalgás, de mivel látták, hogy az emberek fuldokolnak a kacagástól, jóízűen velük röhögtek.

Frances néni szörnyen zavarban volt. Nevetni szeretett volna, de majdnem sírva fakadt. Bocsánatot akart kérni áldozatától, és legszívesebben elmenekült volna. Bátran szembe akart szállni az emberekkel, akik az ő bőrére mulattak ilyen jót, ugyanakkor azonban szívesen rejtőzött volna el akár egy hétre is, mindenki szeme elől.

A Mackie-k egymást támogatták, úgy elgyengültek a kacagástól. David végül a földre vetette magát, és fetrengve nevetett. Anyu bosszankodott, de alig bírta visszafojtani hisztériásán feltörő kacagását.

Végül a sebesült is felkelt a földről, ahol addig kuporgott, és maga is nevetni kezdett.

– Ide figyeljenek, elég volt a nagynénikből! Túl erősek az én ízlésemnek! – harsogta.

– Gyerünk, legjobb lesz, ha szépen elpárolgunk innen – mondta Anyu –; ez a nagy nyilvánosság kezd az idegeimre menni.

Miután Frances néni bocsánatot kért a bíborarcú embertől, aki a maga részéről biztosította, hogy semmi komoly baj nem történt, továbbmentek, de még akkor is hallották a zajt is túlharsogó hangot, amely felhívta az embereket, hogy jöjjenek és nyérjenek egy malacot.

– Valószínűleg semmi baja sincs – mondta Jean.

Azután egy bűvész sátrához értek, maga a bűvész éppen előadásra készülődött.

– Jaj, Anyu! – kérte Elizabeth. – Álljunk meg itt. Úgy szeretem a bűvészeket.

Fejenként három pennyért az első sorban ülhettek, és rövidesen megkezdődött az előadás. A bűvész egy csomó olyan mutatvánnyal kezdte, amit a gyerekek már százszor is láttak, majd bejelentette, hogy most egy új mutatvány következik, amit egy egyiptomi illuzionistától tanult.

– Ehhez azonban egy kisfiú segítségére van szükségem – mondta –, vállalkozna valaki?...

Még be sem fejezte a mondatot, amikor David máris felugrott a kis színpadra.

– Ah! – kiáltotta. – Itt van egy fiatalember, aki azért jött, hogy segítsen nekem!

Odahúzott egy széket:

– Ülj le ide, légy szíves.

David leült, és a családja kíváncsian figyelte, hogy mit kell tennie.

– Most pedig – mondta a bűvész – felkérek egy hölgyet vagy urat, hogy adjon kölcsön egy shillinget. Senki? Hát senkinek nincs egy shillingje kölcsön?

Senki nem sietett kölcsönadni neki egy shillinget, úgyhogy végül azt mondta:

– Helyes. Hát akkor a sajátomat fogom használni.

106

Kivett a zsebéből egy shillinget, majd odaszólt Davidnek:

– Van egy zsebkendőd?

– Azt hiszem, van – mondta David. Benyúlt a zsebébe, és mindenfélét kezdett kihúzkodni belőle.

– Nincs is zsebkendője – súgta Jean.

– De ha van, remélem, tiszta – mondta Anyu.

Miután David spárgát, cigarettásdobozt, valami kedvelt gyermekújság néhány lapját, majd egy darab fát, amiből versenymotort akart faragni, kötött elő, a kezébe került a zsebkendő is. Meglepően tiszta volt, és Anyu önkéntelenül is felsóhajtott: – Hála istennek!

– Na most – mondta a bűvész – becsavaram a shillinget a kisfiú zsebkendőjébe, és beteszem a zsebébe, így.

Bedugta a kezét David kabátjának egyik belső zsebébe, aztán azt mondta Davidnek, gombolja jól be a kabátját, hogy senki se férhessen hozzá.

– Helyes – mondta David vigyorogva.

– Amíg várok, hogy a varázslat hasson – mondta a bűvész –, egy másik trükköt kell csinálnom.

Ezután egy nagyon közönséges trükköt mutatott be, látszólag sehonnan egy csomó színes kendőt varázsolt elő. A közönség olyan feszülten figyelte őt, hogy ügyet sem vetett Davidre, aki látszólag nyugodtan ült, és ő is a zsebkendőket figyelte.

– Ugye, senkit sem engedtéél hozzányúlni a shillingemhez?

– Nem.

– Biztos?

– Holtbiztos.

– Akkor vedd elő a zsebkendőt, és add nekem a shillinget.

David benyúlt a zsebébe, és kihúzta az összegöngyölt zsebkendőt.

– Bontsd ki – rendelkezett a bűvész –, és mutasd meg, hogy biztonságban megőrizted-e a shillingemet.

David kilépett a színpad szélére, és mindenki szeme láttára bontotta ki a kendőt. Semmi sem volt benne. A bűvész csodálkozott, a közönség derült.

– Ezt a trükköt minden bolond is megcsinálja! – kiáltott valaki.

David kirázta a zsebkendőt a közönség orra előtt, a bűvész pedig gorombán benyúlt David zsebébe. David pajkosan vigyorgott rá.

– Itt sosem találja meg – mondta.

– Mit csináltál a shillingemmel?

– A shilling a maga zsebében van, láttam, amikor beletette.

Hangos kacagás tört ki, és amikor elcsitult, David elkiáltotta magát:

– Hölgyeim és uraim, engedjék meg, hogy most a saját trükkömet mutassam be.

Benyúlt a nadrágzsebébe, és igen óvatosan egy másik kendőt húzott ki, amelyből egy apró, pelyhes kis-csibe került elő.

– Te haszontalan kis taknyos! – morogta a bajusza alatt a bűvész, de csak David hallotta.

A közönség, Mackie-ékkal együtt, nem egészen értette a dolgot, de amikor már kinn voltak, David megmagyarázta.

– Két zsebkendőm volt – mondta –, amikor az ember az egyiket visszatevette a zsebembe, tudtam, hogy nincs benne a shilling, hanem valami más. Ismerem ezt a trükköt. Aztán amikor láttam, hogy a közönség a bűvészre figyel, és nem engem, óvatosan benyúltam a zsebembe, és éreztem, hogy valami élő van benne. Úgy tettem, mintha keresztbe fonnám a karomat, és kicseréltem a két zsebkendőt. Majd lassan becsúsztattam a másikat a nadrágzsebembe. Éppen abban a pillanatban végeztem, amikor a bűvész felém fordult.

– De a közönség nem tudta, hogy te becsaptad.

– Nem, de én tudtam, és ő is – mondta David elragadtatva a jól sikerült trükkötől.

– Elég gyenge dolog – jegyezte meg Elizabeth.

– Te még ezt sem tudtad volna megcsinálni.

– Aljasság, hogy elrontod a bűvész trükkjét, nekem ez a véleményem – mondta Jean.

Othagyták a bűvész sátrát, és addig járkáltak ide-oda a vásár területén, míg csak mindannyian el nem fáradtak.

– Indulás hazafelé – jelentette ki Anyu.

– De Anyu, nem nézhetném meg, hogy megnyertem-e a malacomat? – kiáltotta Alan.

– A malacodat! Úgy látszik, nagyon biztos vagy a dolгодban. Ha akarsz, megkérdezheted azt az embert, hogy mikor jelenti be a győztes nevét.

Alan elsietett, és mikor régi barátja megpillantotta, odakiáltott neki:

– Mit csinált a nénivel? Nehogy visszahozzák! Még mindig alig kapok levegőt.

– Ne féljen; neki is elege van.

– Hm! Nekem is.

– Hánykor kiáltják ki a győztes nevét?

– Tíz órakor.

– Nem előbb?

– Nem. Most lesz csak igazi forgalmunk, este tíz óráig. Látja, mennyien jönnek.

– A mamám nem engedi meg, hogy tízig várjak.

– Nem baj. Megvan a neve és a címe, és ha megnyeri a malacot, írok egy levelet, azzal átmehet Gurney gazda házához, és ott megkapja.

Alan csalódottan ment vissza a mamájához. Úgy volt, ahogyan gondolta. Anyu sem itt hagyni nem volt hajlandó, sem várni nem akart tízig. Még egyet fordultak a kisautókon, aztán megint bezsúfolódtak a kocsiba, és hazaindultak.

Mrs. Mackie éppen be akart szállni a kocsiba, amikor vagy fél tucat vagány fickó rohant feléje, hangosan kiáltoztak egymásnak, és valami igen duhaj játékot játszottak. Körülugrálták a Mackie-ék kocsiját, és kis híja, hogy fel nem döntötték Mrs. Mackie-t. Amint elviharzottak. Anyu megszólalt:

– Azt hittem, ilyesmi Angliában nem fordulhat elő.

– Az ilyen falusi vásáron mindig akad egy csomó vagánykodás.

– Nem úgy értem.

– Hát hogyan?

– Ezek nemcsak lovacskáztak; a dolog ki volt tervezve. Megkaparintották a fényképezőgépet.

– Micsoda! Ellopták?

– El. Kitépték a kezemből.

– Ez nagy baj. Nem teszel jelentést a rendőrségen?

– Jaj, Anyu – mondta Alan –, hát nem érted? Hát ez a Simpson vagy Donaldson vagy micsoda csinálta az egészet, mert az hitte, lefényképeztem.

– Erre mondtam, hogy azt hittem, ilyesmi Angliában nem fordulhat elő. Az ilyen trükk a vadnyugatot juttatja az eszembe.

– Ott áll egy rendőr őrmester – mondta Jean. – Nem akarsz panaszt tenni?

– Nem – mondta Anyu –, hazamegyünk.

A hazafelé úton Anyu igen csendes volt, magában töpregett, csak a gyerekek beszéltek. Máskor is ezt tették, de ezen az esten különösen izgatottan tárgyaltak, útonállásról, rablásról, tekeversenyéről, kósza malacok elkapásáról, látott bűvészmutatványokról, a kisautókkal való vad összeütközésekről, a kövér néniről, akit a méhcsípések kétszer akkorára dagasztottak, meg még vagy száz más dologról.

Végre hazaértek, és a gyerekek, Alan kivételével, elsiettek fürödni és lefeküdni. Alan örült izgatott volt, amikor Anyu odasúgta:

– Nemsokára visszamegyek a vásárra, és azt akarom, hogy te is velem gyere. Apu nincs itt, ezért neked kell helytállnod mellettem.

– Mit akarsz tenni?

- Megkeresni Mr. Donaldson-Simpson, és felhívni rá a rendőrség figyelmét.
- De mire visszaérünk, bizonyára elszelel.
- Nem baj. Majd megkeressük.

13. FEJEZET

ALAN DÍJAT NYER

Már fél tíz felé járt az idő, amikor Mrs. Mackie és Alan visszatért a vásárra. Be is sötétedett, és valamennyi bódé, sátor meg körhinta csillogott az ívlámpa fényében. Akkor volt a sokadalom, hogy utat törni benne szinte teljesen lehetetlen volt. Anyu nem is vitte be a kocsit a vásár parkolóhelyére, hanem South Moxton főutcáján, a garázs előtt állította le.

– Most mit csinálsz? – kérdezte Alan.

– Bemegyek a vásárirodába, és bejelentem a titkárságnak a fényképezőgép eltűnését.

Az irodát rövidesen meg is találták, és egy igen rokonszenves megjelenésű úr jött eléjük, amikor beléptek.

– Jó estét, Mrs. Mackenzie – mondta. – Miben állhatok szolgálatára?

– Jó estét, Ridler ezredes – felelte Anyu. – Volna egy-két perce a számomra?

– Természetesen. Addig a helyettesem ellátja az ügyeket. Voltaképpen örülök is, ha kijutok a friss levegőre egy kicsit. Ez itt a fia?

– Igen, Ridler ezredes, ez a legidősebb fiam, Alan.

– Jó estét, Alan; hogy tetszik a kiállítás?

– Köszönöm, uram, nagyon tetszik. Remélem, a malacot is megnyerem.

– Micsoda, a tekénél?

– Ott bizony – mondta Anyu. – ő a világ legnagyobb mázlistája. De nem akarjuk ilyesmivel feltartani. A következő ügyben jöttem ide: ma délután egy magát Donaldsonnak nevező férfi ismeretséget kötött a gyermekeimmel a virágkiállításon. Azt mondta nekik, hogy ismeri az uramat. Röviddel azután bebizonyítottuk, hogy ez nem igaz, Alan két vállra fektette azzal a kérdéssel, hogy Ambalából ismeri-e a papáját. Azt felelte, hogy igen, minthogy azonban a férjem soha életében nem járt Ambalában, az a Donaldson gyanússá vált. Alan, hogy minden kétségen kívül álló bizonyítékot szerezzen, azt mondta, hogy lefényképezi, és egy képet elküld az

apjának. A férfi hevesen tiltakozott, és amikor Alan úgy tett, mintha mégis lekpná, dühbe gurult.

– Különös – mondta az ezredes.

– De ez még nem is a legkülönösebb része a történetnek. Amikor hazaindultunk, egy csapat huligán kergetőzött a kocsink körül, és majdnem feldöntöttek. Közben éreztem, hogy kitépik a fényképezőgépet a kezemből. Elrohantak velem, azóta nyoma veszett.

– Várjon csak, egy órával ezelőtt egy fiatalember jött be hozzánk, és behozott egy fényképezőgépet. Azt mondta, hogy a parkolóhelynél találta. Lehet, hogy az öné.

– Lehet – felelte Mrs. Mackie. – Megnézhetném?

– Persze.

Visszamentek az irodába, és az ezredes megkérdezte:

– Mit csináltak azzal a fényképezőgéppel, amit egy órával ezelőtt hoztak be?

– Itt van, tessék.

– Köszönöm. Az öné, Mrs. Mackenzie?

Anyu alaposan megnézte.

– Igen – mondta –, az enyém. Biztos vagyok benne. Nézze csak, belekarcoltam a nevem kezdőbetűit is. Itt vannak: A. M. M.

– Akkor hát valóban az öné – mondta az ezredes.! – Nagyon örülök, hogy visszakapta, csak azt sajnálom, hogy olyan kellemetlen körülmények között vesztette el.

– Észrevetted, hogy a filmet kiszedték? – jegyezte meg Alan.

– Valóban!

Mrs. Mackie kinyitotta a gépet. A filmet óvatosan kiemelték, a helyébe egy ceruzával írt papírdarabkát dugták: „Köszönöm. Elnézést a kellemetlenségért” – állt rajta.

– Nos, mindenesetre úgy vélem, hogy ez az eset a rendőrségre tartozik – mondta Ridler ezredes.

– Magam is azt hiszem – felelte Mrs. Mackie.

– Snelgrove felügyelő itt van a közelben. George, kérem, menjen és keresse meg.

– Igenis, uram – válaszolta az ember, és elsietett.

Amíg váraoztak, az ezredes átvette a pénzt a bódésoktól, a jegyszedőktől, okleveleket állított ki a díjazottak részére, ezernyi kérdésre válaszolt, és minden egyebet is ellátott, ami csak egy nagy vásár titkárának a feladata.

Közben a sátor egyik sarkában Alan és Anyu csendesen beszélgetett.

– Honnan ismered az ezredest, Anyu?

– Múlt héten ismerkedtem meg vele a parókia kerti ünnepélyén. Van néhány közös indiai barátunk, és egy vagy két nappal később a felesége is meglátogatott.

George nemsokára visszatért ugyanazzal a felügyelővel, aki Macleannel, a csónakossal Anyunál járt.

– Jó estét, asszonyom – mondta. – Nem gondoltam volna, hogy hamarosan ismét találkozunk.

– Á, felügyelő! – mondta az ezredes. – Már ismerte Mrs. Mackenzie-t?

– Bizony, ezredes. Már volt egy kis közös ügyünk. Miben lehetek segítségére?

– Nos, voltaképpen számomra egy kicsit zavaros az ügy, de majd a hölgy elmondja, hogy miről is van szó. A következő órában nagyon el lesznek foglalva, úgyhogy kérem, bocsássanak meg. Ha segítségükre lehetek, csak értesítsenek.

– Köszönjük – mondta Anyu, és jó éjszakát kívántak neki.

Aztán Snelgrove felügyelővel visszavonultak az egyik legnagyobb virágkiállítási pavilonba, ahol töviről hegyire elmondták neki a történeteket a fényképezőgéppel kapcsolatban. A felügyelő közbeszólás nélkül hallgatta őket végig, majd ezt mondta:

– Volna olyan kedves kölcsönadni nekem a gépet és azt a kis darab papírt is az üzenettel? Ebből talán következtethetünk.

– Úgy érti, ujjlenyomatok?

– Az is meg egyéb is.

– Mi még?

– Ne törődj vele, kisfiam. Inkább adj részletes leírást erről a fickóról, aki Donaldsonnak nevezi magát.

– Ne feledje el, hogy a zsebkendőjén a Simpson név állt – mondta Alan.

– Azt mondtad, Simpson?

– Azt, nem mondtuk még?

– Nem. Igaz, hogy nem is nagyon segít rajtam. Inkább írd le a külsejét.

Amilyen részletesen csak tudták, mindent elmondtak róla a felügyelőnek, aki megköszönte a fáradságukat, és megígérte, hogy utána néz a dolognak.

– Nem kétséges – mondta –, hogy határozott céllal, szándékosan állt szóba a gyerekekkel.

– Milyen céllal? – kérdezte Anyu.

– Azt nem tudom. De önök azt állítják, hogy titkos folyosókról meg ilyesmiről kérdezősködött.

– Így van.

– Helyes, tartsák nyitva a szemüket, és ha valahol meglátják, azonnal tudassák velem. Most bizonyára jó messzire ment, és nem valószínű, hogy még ma este találkozzanak vele.

Mire befejezték beszélgetésüket a felügyelővel, már tíz óra is elmúlt, és a mutatványosok egy része csomagolni kezdett. A körhinta zsúfolásig megtelt, és a kisautókra is annyian várakoztak, hogy csak rövid meneteket tartottak, noha délután óta a belépődíjat megkétszerezték.

Alant mintha mágnes vonzotta volna a tekepályához. Éppen az utolsó menet volt soron, Alan és Anyu akkor érkezett, amikor barátjuk, a vörös képű ordítani kezdett:

– Két versenyző döntött fel kilenc bábut két dobással: Mr. Tom Guzzard Templecombe-ból, és Alan Mackenzie úrfi Oxmouth Manorból. Ha megtaláljuk őket, ennek a két úrnak egy döntő meccset kell játszania a malacért. Itt is van a malac, helyes kis kövér jószág. Tehát Tom Guzzard és Alan Mackenzie a döntőben. Bárcsak megtalálnánk őket.

– Itten vagyok! – bömbölte egy hang Alan közelében.

– Tom Guzzard itt van! – ordította vagy egy tucat ember.

Alan körülnézett, és meglátta az említett Tomot. Vagy hat láb magas volt, erős, izmos férfi.

– Ó, Anyu, úgyis hiába állnék ki ezzel az óriással – mondta.

– Többet ésszel, mint erővel – felelte Anyu bátorítóan. – Ne felejtsd el, David is leterítette Góliátot.

Alan elnevette magát, de hangja idegesen csengett, amikor felkiáltott:

– Én is itt vagyok!

– A fiú is itt van! – kiabálta néhány hang. A vörös képű ordítva üdvözölte:

– Gyöjjön csak, kis barátom! Mutassa meg nekik! Jó nagyot hunyorított a körben álló tömeg felé. A hatalmas Tom lenézett Alanre, és nevetett.

– Veled kell kiállnom? – kérdezte.

– Velem – válaszolta Alan.

– Jól van – mondta –, te dobhatsz először.

– Nem – tiltakozott Alan –, engem kellene utoljára hagynia, ha ezt választom.

– Gyerünk, fiú, mutasd meg, kit kell megvernem, és én megverem hamarosan.

Alan a körülállókhoz fordult:

– Ugye, neki kellene először dobni?

– Gyerünk, Tom – kiáltott egyik barátja –, dobjál csak, hadd dobjon a kölyök utánad!

- De minek?
- Hát mert gyerek ez még.
- Na és! Kilencet ütött két labdával, csak úgy, mint én!
- Akkor is engedned kell a kicsinek.
- Engedjen ő a nagyobboknak.
- Vagyok én is olyan makacs, mint maga – mondta Alan.

A férfi Alan orra alá tolta hatalmas öklét:

- Látod ezt? Ha van eszed, te dobsz először, kis komám,

A tömeg morogva fejezte ki nemtetszését Tom viselkedése miatt, és a vörös képű keresztúlfurakodott az embergyűrűn, hogy lássa, mi a baj. Egyszerre húszan is magyarázni kezdtek.

- Fogják be a szájukat! – bömbölte, aztán Mrs. Mackie-hez fordult:

- Min folyik a vita?

– Ez az ember ragaszkodik ahhoz, hogy az én fiam dobjon először, és a gyerek nem látja be, hogy miért. Én sem.

– Tom – üvöltötte a vörös képű –, nincs benned annyi sportszellem, hogy a fiút hagyod utolsónak? Csak nem félsz, hogy megver?

- Ugyanannyi jogom van utolsónak dobni, mint neki.

- És ragaszkodói ehhez a jogodhoz?

- Igen.

Most Alánhoz fordult:

- Hát az ifiúr? – És egy óriásit kacsintott hozzá.

- Én is.

- Helyes, akkor sorsolunk.

Könyékig süllyesztette a kezét hatalmas zsebébe, és kikotort egy félkoronást. Ismét Alanhoz fordult, és azt mondta:

- Dobd föl, Tom választ.

Alan a magasba hajította a pénzdarabot, Tom pedig „írás”-t választott.

A félkoronás a földre hullt, a nézők gyűrűje közrefogta, és izgatottan dugták össze a fejüket.

- Fej! – kiáltotta a tömeg.

– Nincs más hátra, Tom, te dobsz először – harsogta a vörös képű, és nagy hirtelen fölszedte a pénzt a földről. Nagy tapsvihár tört ki, Tom pedig elvörösödött dühében, és valamit morgott a bajusza alatt.

A bábukat elhelyezték, és Tom belekötött hatalmas, kerges tenyerébe. Fogta az első golyót, és olyan mozdulattal gurította el, mint aki egész életében mást se csinált, csak tekézett. A golyó elkapta a legelső bábút, az tán még négyet sorjában. Egy hatodik is megingott, de végül úgy döntött, hogy állva marad.

– Tedd vissza a helyére! – kiáltott Tom.

– Nem! – harsogta a tömeg. – Hozzá se szabad nyúlni.

Tom egyre dühösebb lett. A következőt túlzott erővel dobta el, és csak két bábút lökött föl, a két külső bábu még állt.

– Most már aligha viszed el mindet – hangzott óvatosan egy öregember megjegyzése.

– De elviszem én! – ordította, és rettenetes erővel hajította el az utolsó golyót, nyilvánvalóan azt remélte, hogy a heves dobás a megmaradó bábukat is feldönti. Az eredmény, ahogy már előre is látható volt, az lett, hogy a dobás célt tévesztett, a két bábu meg se mozdult.

– Hét – kiáltotta a vörös képű. – Állítsd fel a bábukat, Harry!

Aztán odaszólt Alannek:

– Jó szerencsét, komám.

A feszült közfigyelem nagyon idegessé tette Alant, de Anyu rámosolygott, és Alan elhatározta, hogy kitesz magáért; ennél többet úgysem tehet. Első golyóját izgatott csend közepette gurította el. Tom viharos hajításaihoz képest a golyó komótosan gurult, de hat bábút fellökött, és a tömeg éljenzésbe tört ki.

– Ez jó volt, kisfiam – mondta valaki. – Csak nyugodtan játssz – figyelmeztette egy másik. – Nagyon helyes kis kölyök – kiáltott egy harma-

dik. – A cseles játék többet ér, mint az a bombázás – jegyezte meg egy negyedik.

Alan elgurította a második golyóját is, de még a fele utat sem tette az meg, máris tudta, hogy a dobás nem sikerült. A tömeg felnyögött, Tom pedig vidorat rikkantott, amikor látta, hogy nincs találat.

– Ez már nagyon is cseles volt – gúnyolódott Tom.

– Rá se ránts, kis komám – mondta egy aggastyán.

Alan dobogó szívvel fogta az utolsó golyót. Lehajolt, és ezúttal sebebben indította útnak. Egyenesen nekiment az egyik bábunak, a bábu oldalra dőlt, és felborított egy másikat is, a golyó továbbvágatott, és egy harmadikat is fellökött útjában.

Hatalmas üdvrivalgás tört ki. Alan táncolt örömeiben. Anyu is el volt ragadtatva, noha semmi szüksége nem volt egy élő malacra. A vörös képű harsogva gratulált, a tömeg pedig azzal ugratta Tomot, hogy egy kölyök verte meg. Tom nem várt tovább, hanem igyekezett kitörni a nézők gyűrűjéből.

Alan odaugrott, és megragadta a kabátját.

– Jöjjön csak vissza egy percre – mondta.

A férfi meglátta Alan kipirult, boldog arcát, és haragja egyszeriben elpárolgott. Kezet nyújtott.

– Rázzunk kezet – mondta –, sportszerűen vertél meg. – Aztán egy kis szünet után hozzátette: – Szívesen állnék ki veled máskor is.

– Mindig maga nyerne – mondta Alan –, de szeretném megkérni egy szívességre.

– Mire?

– Szeretném, ha maga vinné el a malacot.

– Elvinni? Hova?

– Úgy értem, azt szeretném, ha a magáé lenne. Én úgysem tudom hasznát venni, de gondolom, maga tudná. Magának adom.

Tom addig rázta Alan kezét, amíg már majdnem felkiáltott fájdalomában.

– Klassz gyerek vagy, hallod-e – mondta Tom. – De mért akartad mindenáron megnyerni, ha igazából nincs is rá szükséged?

– Csak azért, mert elhatároztam, hogy ha tudom, megverem magát.

– Mindenesetre nagyon köszönöm, a malacra igazán nagyon nagy szükségem van.

– Akkor most a magáé.

Amikor Tom elment, hogy átvegye a malacot, amelyik békésen szunyadt a kis ketrecében. Anyu odaszólt Alannek:

– Nagyon örülök, hogy megnyerted a meccset, de büszke is vagyok rád, hogy ilyen nagylelkű voltál a vesztes féllal.

– Nézd, Anyu, én nyertem, és ez a lényeg. De láttam, hogy Tom majd meghal azért a malacért, én meg mit is csinálhattam volna vele.

A közönségben óriási megdöbbenést keltett a dolog.

– Úristen – mondta az egyik –, fogta magát, és odaadta a malacot!

– Pedig meg is nyerte! Én nem tettem volna, te igen?

– Én sem. Csak azt nem értem, hogy mért akarta annyira megnyerni, ha nem is volt szüksége rá.

– Te sok mindent nem értesz – mondta a vörös képű.

Alan és Anyu már visszafelé készülődtek a kocsihoz, amikor hirtelen óriási kavarodás és kiáltozás támadt. Férfiak, asszonyok szaladgáltak ide-oda, és kiáltoztak:

– Ott szalad! Ott szalad!

– Mi történt? – kérdezte Alan. – Tolvajt fogtak?

– Dehogy – nevetett Anyu –, a tekéző barátod kergeti a malacot, úgy látszik, nem akar vele hazamenni.

Így is volt. Amikor Tom át akarta venni, a malac megrémült, utat tört magának a báméskodók lába között, és eliramodott, mindenki legnagyobb izgalmára.

A malac útját hangos visítás és rőfögés kísérte a vásártéren át, és két perc sem telt bele, Tom Guzzard vezetésével vagy ezer ember vette üldözőbe.

– Életemben sem láttam egy ilyen terepfutó malacot – mondta egy úr Alannek.

A malac hirtelen meghátrált, és a körhinta felé vette az útját. Észrevette, hogy sarokba szorították, és nem volt más módja a menekülésre, mint az, hogy felugrott a körbefutó lovak mellé, éppen akkor, amikor a körhinta egyre gyorsabb forgásba kezdett. Az ostoba jószág egyre feljebb mászott, a báméskodó tömeg legnagyobb mulatságára, a fakakasokon és falovakon lovagoló leányok visítása közepette. A malac végre megállt, mintha részeg lenne, szétvetett lábakkal, szédülten a körforgástól. Az egyik mutatványos lasszót formált egy kötélből, a malac mögé lopózott, és a hurkot a nyaka köré vetette. Ebben a pillanatban a verkli új nótába kezdett, ami szegény állatot ismét halálra rémítette. Leugrott, magával rántotta a mutatványost is, de hiába vágyott a szabadulásra, mert egyenesen a lihegő Tom karjaiba szaladt, aki már izgatottan leste.

Tom magával vitte a kapálódzó állatot, és a tömeg hamarosan új szórakozást talált magának.

A vásárból visszafelé az út kissé soká tartott, mert Mrs. Mackie mindig idegenkedett az éjszakai vezetéstől, és lassan hajtott. Jó későre járt már, amikor a kocsifeljárón végre megálltak. Fényszórójuk sugara egy lekuporodó alakra esett, amelyik futva menekült a sövény irányába.

- Hát ez ki volt? – kérdezte Anyu, és megállította a kocsit.
- Valaki, aki nem akarta, hogy felismerjék.
- Te megismerted?
- Nem, de azért ismerősnek tűnt fel.
- Na, és nem tudod megmondani, hogy ki?
- Olyasféle volt, mint... tudom már, Stidson.
- Én is úgy gondoltam.
- Most mit csináljunk. Anyu?
- Nem üldözhetjük. Hazasietünk, és felhívom Snelgrove felügyelőt.
- Kíváncsi vagyok, valóban Stidson-e?
- Mindenesetre olyan valaki, aki láthatatlan akart maradni, és éppen a házunk felé tartott, ezért biztos, hogy a tilosban járt.

Néhány perc múlva már be is tették a kocsit a garázsba, és bementek a házba, míg Alan elmesélte Frances néninek a történeteket, Mrs. Mackie felhívta a rendőrséget, és Snelgrove felügyelőt kérte a telefonhoz.

A felügyelő nem volt ott, de Mrs. Mackie meghagyta, hogy amint visszaérkezik, hívja fel.

– Amióta elmentetek – mondta Frances néni –, nekem is megvolt a magam kis kalandja.

- Kaland? Milyen izgalmas! Mondd el! – kérte Alan.
- Látogatóm volt.
- Igazán? No és ki?
- Nem mondhatom meg.
- Hogy érted ezt?
- Nos, miután elmentetek, a szakácsné megkérdezte, hogy elmehetne-e Nórával egy kicsit sétálni a faluba. Azt mondtam, hogy nyugodtan mehetnek, én majd vigyázok a házra, öt perce sem mentek el, amikor csengettek. Kimentem megnézni, hogy ki az, és egy jóképű férfit láttam a küszöbön. Megkérdeztem, hogy mit akar, és azt mondta, hogy a mondanivalója elég hosszú, és megengedném-e, hogy bejöjjön.

- És beengedted?
- Be, és jól is tettem.
- Hogyhogy?
- Üzenetet hozott.
- Kitől?

- Azt ismét nem mondhatom el.
- De hát mit jelentsen ez?
- Nos, azt mondta, hogy ne szóljak semmit.
- Ugyan, Frances néni, ne légy már olyan lehetetlen.

Frances néni arcán olyan vidámság tükröződött, hogy Alan sürgetni kezdte:

- Ki vele! Valamit titkolsz előttünk. Mondd már el!
- Figyelj csak! – mondta Frances néni titokzatosan. – Mintha odafent járkálna valaki...

119

Csöndben figyelték, és hallották, hogy valaki óvatosan jön lefelé a lépcsőn.

- Ki?... – kezdte Alan, de Anyu kirohant a hallba. – Drágám! – kiáltotta. Amikor Alan meghallotta a hangját, ő is utána rohant.
 - Ó, Apu! – kiáltott. – Hogy megijesztettél!
 - De hogy kerülsz most ide?
 - Csak egy rövid látogatásra, drágám; holnap Londonban kell tárgyalnom, és kedden visszarepülök megint. De ha útban vagyok, most is elmehetek.
 - Apu! – kiáltották mind a ketten.
- A lépcső tetejéről egy hang szólt le:
- Jól hallom, hogy Apu van itt?

14. FEJEZET

ÉRTÉKES ZSÁKMÁNY

Másnap, noha Apu fáradt volt, nem hagyták pihenni. A gyerekek betörték a szobájába a legkülönbözőbb időpontokban, pizsamában, reggeli köpenyben vagy az öltözködés legkülönfélébb stádiumaiban. Már hajnali hét óra után az egész társaság elhelyezkedett Apu ágyán, és mindannyian újra elmesélték neki, amit Anyu már előzőleg elmondott. Azonkívül ezer meg ezer kérdéssel álltak elő, amikor azonban Apu kikottyantotta, hogy Southamptonból repülön érkezett, újabb kérdésözönök árasztották el.

Milyen gép volt? Ki volt a pilóta? Élvezte-e? Hol szállt le? A válasz erre a kérdésre újabb beszédáradatot indított el. Hátul, azon a nagy réten? És nem is látták, hogy jön?

– Én mintha hallottam volna egy repülőgépet – mondta Michael –, szól-
tam is Davidnek, hogy közelről hallatszik.

Alan kinézett az ablakon.

– Arra a mezőre gondolsz? – kérdezte.

– Arra.

– Most nincs ott gép.

– Nem, sajnálom, hogy csalódást okoztam, de vissza kellett repülnie.

– Érted jön, ha elmész?

– Végtelenül fájlalom, hogy le kell törnöm a reményeteket, de amikor elutazom, át kell majd mennem Sidfordba, és közönséges vonatra fogok szállni.

– Ó! – mondta Jean. – A vonatutazás már egyáltalán nem közönséges; a legfinomabb emberek is visszatérnek a vasúthoz. Az utakon ugyanis nincs már egy talpalatnyi hely sem, ezért jön ismét divatba a vonat.

Végül Apu a következőkkel vágta el a fecsegés fonálát:

– Ide figyeljtek! Csak egy napom van, és szeretném minél jobban kihasználni. Most szíveskedjete elmasírozni innen, és hagyjatok felkelni. Lesz egy csodálatos, nagyszerű napunk, és pompásan fogunk szórakozni.

A napot kizárólag a szórakozásnak és a napsütésnek szentelték. Apu azt mondta, hogy olyan sok fogadáson meg tárgyaláson kellett részt vennie rövid amerikai tartózkodása alatt (és még vissza is kell térnie), hogy már alig várta, hogy Angliában, családi körben tölthessen el egy kellemes hétvégét.

Persze minden kalandjukról hallott már, és nagyon haragudott, amikor megtudta, hogy Mickyt bezárták.

– Bárcsak utamba kerülne a fickó – mondta.

– Keménykötésű legény – jegyezte meg szemtelenül Alan.

Apu mosolygott:

– Mintha hallottam volna Anyutól, hogy egy igen szép szál fickóval kellett megvívnod, és meg is verted.

– Igaz, de az csak játék volt.

– Mindegy, az elv azonos.

Reggeli után azonnal végigvezették Aput a házon, kíváncsiak voltak, meg van-e elégedve a berendezéssel. El volt ragadtatva.

– Már csak arra vágyom, hogy itt tölthessem majd a szabadságomat – mondta.

Mindent felülvizsgált: a házat, a kertet, a baromfiudvart, a lovat, a tavat.

– Te vagy az ügyeletes tiszt nap körűtján, és én vagyok az ügyeletes őrmester – mondta Micky.

– Talán úgy érted, ügyetlenes – csapott le rá Jean. Most Anyu lépett közbe:

– No, gyerekek, délelőtt Apu a tietek lehet, de délután az én tulajdonom, úgy vigyázzatok.

– Hozzatok fürdőruhát – mondta Apu. – Látni akarom, hogy haladtok az úszásban.

Nemsokára lementek a strandra. Úsztak, lovagoltak a hullámdeszán, ugrottak, pancsoltak. Aput a víz alá nyomták, és ő azzal fizetett, hogy egyenként jól megkergette őket, aztán egy kicsit víz alá is nyomkodta, amíg tele nem ment a szájuk tengervízzel, és csak úgy prüszköltek tőle.

Amikor elfáradtak, kimentek a vízből, és egy darab fával meg egy teniszlabdával kriketteztek. A gyerekek kitettek magukért, mindenki a legnagyobbat ütötte, a legsebesebben futott, igyekezett a legjobb mezőnyjátékos lenni, és a legkeményebb ütésekkel adta le. Apunak olyan sokszor volt ütései joga, hogy belefáradt, és elvonult pihenni.

Aztán odavitték a sziklatavakhoz, ahol már név szerint ismerték a halakat. Az egyiket Austinnak, a másikat Radmilovicnak, a harmadikat Old Pybusnak, a negyediket Bernard Shaw-nak nevezték. Volt ott még Epstein, Claude Ramsay, Trotsky and Mollison nevű hal is. Valamennyit felismerték, és nevükön szólították. A gyerekek boldog órákat töltöttek itt, kevergették a vizet, és újabb halat kerestek, hogy elkeresztelhessék.

Ez a vasárnap arról lett nevezetes, hogy egy viszonylag sekély tóban, ahol eddig sohasem találtak, rábukkantak egy új halra.

– Mi legyen a neve? – kiáltották.

Különféle javaslatok hangzottak el, de a többség mindegyiket elvetette. Végül abban állapodtak meg, hogy Apu nevezze el a halat, és megparancsolták, hogy gondolkodják rajta. Apunak egy ideig megállt a tudománya:

– Hm, lássuk csak. Hm... hm...

– Ezt már háromszor mondtad – közölte Elizabeth.

– Igen, kislányom, ezt a hangot a gondolkodási gépezetem adja, ha meléfog.

Kínos csöndben várták, hogy Apu kinyilatkoztassa agyának szüleményét. Végül ezt mondta:

– Gondolom, nevezzük Arielnek.

– Miért?

– Mert „idejött e sárga homokba”.

Ezt a javaslatot jeges csend fogadta.

– Shakespeare... „A vihar”, tudjátok, ugye? – mondta Apu.

– Ha „A vihar”-ból akarsz nevet keresni – mondta Alan, aki az elmúlt félévben olvasta az iskolában –, akkor inkább a Caliban nevet gondolom. Túl csúnya ez ahhoz, hogy Ariel lehessen.

– Tudom már – mondta Apu –, Trinculónak nevezzük, olyan, mint aki ivott Stephano palackjából.

Így hát elnevezték Trinculónak, és az is maradt.

Amikor hazafelé készülődtek, Alan azt javasolta – s javaslatát közfelkiáltással mindnyájan el is fogadták –, hogy Aput a sziklaalagúton és a remeteodún át vezessék haza.

– Helyes, mindent látni akarok – mondta.

– De akkor valakinek a másik úton kell hazamennie, hogy felemelhesse az ablakulést, és kiengedjen bennünket – jegyezte meg Jean.

– Akkor menj, és csináld te – mondta David.

Ezen aztán akkora vita kerekedett, hogy végre Apu vágta el a szót:

– Alan és Jean jöjjön velem, a másik három meg menjen a házba, és tegye meg, ami szükséges a kiengedésünkhöz.

Hangos tiltakozás tört ki, de Apu ragaszkodott az elrendezéshez.

Őszintén meglepődött azon, amit mutattak neki, és megmagyarázhatatlan nyugtalansággal lépett be az alagútba.

– Nem volna szükségünk egy zseblámpára? – kérdezte. – Odabent szuroksótét lesz.

– Én már gondoskodtam róla – szolt Alan. – Magammal hoztam egy lámpát, nem a legjobb, de úgy hiszem, megfelel.

Alan ment az élen, Apu követte, a sort Jean zárta be. Apu kabátjába kapaszkodva. Lassan haladtak, mert Mr. Mackie minduntalan megállt, és a falakat vizsgálta. Végül elérték a remeteodú ajtaját, de zárva találták.

– Biztos a gyerekek előbb értek haza, és kinyitották az ablaknyílást, mielőtt mi ideértünk – mondta Alan. – Várnunk kell egy kicsit, majd rájönnek, hogy még nem voltunk készen, akkor majd becsukják az ülést, és ez kinyílik.

– Hát ez a kis folyosó itt jobbra micsoda? – kérdezte Apu.

– Ide zártak be. Jobb, ha oda nem mész, mert amikor ezt az ajtót kinyitják, bennragadsz.

– Igaz, de ti tudjátok, hogy benn vagyok, és azt is, hogyan kell kiengednetek.

– Jól van – mondta Alan –, vidd ezt a lámpát, de ne időzz soká.

– Rendben!

Mr. Mackie bepréselődött a kis folyosóba, és a két gyereket otthagya a sötétben. Három percig sem volt bent, máris előbúj, és kissé remegő hangon közölte:

– Borzalmas, ha bezárják oda az embert! – mondta.

– Mintha én nem tudnám! – felelte Alan. – Néhány órát töltöttem bent, de olyan volt, mintha hetek teltek volna el.

Ebben a pillanatban az ajtó félrehúzódott, és ők azonnal benyomultak a remeteodúba. Amikor beléptek, erős fény villant a szemükbe, és pásztázta végig az arcukat, ami nagy megdöbbenést keltett.

– Mit csinálsz? – kiáltott Alan, aki azt hitte, hogy David jött elébük, de a saját lámpájának gyenge fénye mellett észrevette, hogy nem Daviddal, hanem egy férfival áll szemben.

Válasz helyett hevesen félretaszították.

– Vigyázz! – sikoltott Jean, de Apu gyorsan az alagút felé vezető ajtó elé állt. Hirtelen valaki dühösen rávetette magát, és majdnem lerántotta a földre, de Apu idejében megkapaszkodott az ajtófélfában.

– Fényt, Alan! – kiáltotta, miközben támadójával viaskodott.

Alan kotorászott néhány pillanatig, aztán sikerült felkattintania az imént eloltott zseblámpáját. Apu elkeseredetten küszködött egy emberrel.

– Szaladj föl a létrán, Jean – kiáltott Alan –, és üvölsz, hogy nyissanak ki!

Aztán anélkül, hogy megvárta volna, míg Jean teljesíti a parancsot. Apu segítségére sietett. A verekedés olyan heves volt, hogy nehéz lett volna segíteni, de amikor Alan látta, hogy az idegen veszélyes ívben szorítja hátrafelé Apu, hirtelen rájött, hogy csak erőszakos lépéshez folyamodhat.

Lehajolt, és megragadta a férfi bokáját, majd nagyot rántott rajta. Az eredmény a vártnál is jobb lett, mert a férfi megtántorodott, elesett. Apu rápottyant, és a férfi estében a padló kőkockáiba verte be a fejét tompa puffanással. Alan észrevette, hogy egy hatalmas zseblámpa kandikál elő a férfi zsebéből, és rögtön lecsapott rá. Azonnal meggyújtotta, és a barlangot fény árasztotta el. Alan látta, hogy Apu az idegent földhöz szegzi. Egy pillantás elég volt arra, hogy felismerje Stidsont. Szemét lehunyta, és arca sápadt volt a lámpa fényében.

Apu még mindig zihálva kapkodta a levegőt a megerőltetéstől, de Alan megszólalt:

– Kelj csak fel. Apu; egy ideig nyugton marad. Azt hiszem, csúnyán beverte a fejét. Nincs bajod?

– Nem hinném, fiam, de elszoktam az effajta verekedéstől. Egy-két ütést még csak elviselek, de azt már nem szeretem, ha egy ember ilyen izmos karokkal szorongat. Jól tetted, hogy elrántottad.

Még egyre nézték a földön fekvőt, amikor egyszerre csak kinyílt a csapóajtó, és David hangja hallatszott:

– Hahó!

Jean egy pillanat alatt kimászott, de Apu utána szólt:

– Kérd meg Anyut, hogy hívja a rendőrséget. Mondd meg neki, hogy értékes zsákmányra tettünk szert. De ne ijeszd meg.

– Máris itt van két rendőr Anyunál! – kiáltott David.

– Akkor rohanj, és gyorsan hozd őket ide!

David elrohant Jeannel a nyomában, és néhány perc múlva Snelgrove felügyelő egy igen testes rendőr őrmesterrel már jött is lefelé a létrán. Apu kecmergett fel utolsónak a föld alatti szobából, és addigra Anyu is megérkezett a tett színhelyére, hogy segítségükre lehessen. Amikor meglátta Mr. Mackie-t vágással a szemén, vérző orral és kissé meggyötört állapotban, azonnal magával vitte, hogy sebeit orvosolja, anélkül, hogy egyetlen pillantásra méltatta volna a foglyot.

Alan magyarázta el a felügyelőnek, hogy mi történt.

– Aha, akkor őt láttátok tegnap éjjel. Hát persze. Gondoltam, hogy még mindig itt lődörög a környéken. Azt hiszem, a ti titkos szobátokat használta rejtkehelyül.

Óriási élvezettel szedték fel a lassan ébredező Stidsont, és felhurcolták a létrán.

– Egyelőre lakat alá tesszük a jóembert, aztán majd visszajövök, és beszélék a papáddal – mondta a felügyelő.

Stidsont South Moxtonba vitték, a dutyiba. Kába volt még, és mielőtt útnak indították volna, Anyu lemosta a fejét, és leragasztotta a csúnya vágást a fejbőrén.

A felügyelő türelmetlennek látszott, hogy Mrs. Mackie ennyi fáradságot pazarol Stidsonra, de Anyu azzal hallgattatta el, hogy ez kötelessége.

– Ilyen állapotban mégsem engedhetem el – mondta.

A gyerekek majd megvadultak izgalmukban a váratlan események miatt.

– Még jó – mondta Michael –, hogy Apu is veletek volt. Máskülönben meglógott volna.

Apu vigyorgott, noha fájt az arca, mert a seb meghúzódott.

– Szép dolog, mondhatom. Ezt kapom azért, mert hazajövök, hogy egy békés napot töltssek a családommal. Ráadásul holnap Londonban kell len-

nem, hogy néhány befolyásos emberrel tárgyaljak. Remélem, tetszeni fogok nekik.

– Milyen szerencse, hogy a felügyelő éppen most keresett fel bennünket – jegyezte meg Anyu.

– Igaz is, mi szél hozta ide?

– Azért jött, hogy közölje, szerinte Stidson egész biztos itt bujkál valahol. Éppen akkor kért, hogy mutassam meg neki a remeteodút, amikor David berohant, és segítségért kiáltozott. Megijedtem; el sem tudtam képzelni, mi történhetett.

David kuncogott:

– Látnod kellett volna, hogy tornászta le magát az a kövér őrmester a létrán. Az arca egyre vörösebb lett. Hallottam, hogy közben két gomb is lepattant róla.

Még egyre tovább fecsegték a dologról, amikor egyszerre Jerry állított be.

– Nahát – mondta, mint aki valami új hírt hozott –, most találkoztam egy autóval, két zsarú ült benne meg egy bevett képű fickó.

Aztán látva a gyerekek huncutul mosolygós arcát, hozzátette:

– Csak nem innen jöttek?

– Gyere csak, és nézd meg apámat, akkor mindent tudni fogsz – mondta Alan.

– A papád! Hát itt van? Azt hittem, Amerikában van.

– Mi is azt hittük, de tegnap este váratlanul betoppant.

– Repülőn – toldotta meg Elizabeth.

Jerryt bemutatták Apunak, aki igen örült, hogy megismerkedhet Alan barátjával. Váltottak még néhány udvarias mondatot, majd Jerry megkérdezte:

– És milyen gépen tetszett jönni?

– Ne haragudj, Jerry. Tudom, hogy nagy bűn egy modern iskolásfiú szemében, de fogalmam sincs.

– Nem tetszik tudni?

– Borzasztó, de nem. Tudom, hogy volt szárnya, motorja meg kormányja, és azt is tudom, hogy egy kicsit tengeribetegnek éreztem magam, de ennyi az egész.

– Azt tetszik mondani, hogy átrepülte az Atlanti-óceánt egy gépben, amelynek még a márkáját sem ismeri?

A gyerekek visítottak neveltükben. Apu pedig olyan szélesen mosolygott, amennyire csak a ragtapasz engedte.

– Miből gondolod, hogy átrepültem az Atlanti-óceánt?

– Elizabeth mondta.
– HUUU, nem is igaz. Micsoda hazugság!
– Azt mondtad...
– Azt mondtam...
– Csak félreértettétek egymást, ennyi az egész – mondta Apu. – Sajnálom, hogy elrontottam a játékodat, Jerry, de az igazság az, hogy egy személyszállító gép hozott ide Southamptonból.

Ezek után Jerry szemében Mr. Mackie nagyot esett. Őszintén lenézte az olyan embert, aki repülön utazik, és nem tud róla mást, mint hogy szárnya, motorja meg miegymása van.

Később Frances néni, a gyerekek és Chris uzsonnával felpakolva elmentek a láp fölötti kis dombra, ahonnan pompás kilátás nyílt a végtelenbe húzódó tengerpartra. Anyu azt akarta, hogy ne legyenek útban, mert még mindig sok mindent el akart mesélni Apunak. Ámde nem maradtak sokáig békességben, mert a felügyelő rövidesen visszatért Macleannel és még két emberrel. Megkérte, hogy mutassák meg nekik, hogy működnek a titkos ajtók, majd segítőtársaival együtt folytatta a nyomozást.

Egy ideig senki sem tudta, hogy mit találtak. Apunak megmondták, hogy másnap reggel tíz órakor jelentkeznie kell a rendőrségen, hogy tanúskodjon Stidson ellen. Apu megmondta, hogy ez lehetetlen, így aztán át kellett mennie a legközelebbi békebíró házába, aki történetesen Ridler ezredes volt, és eskü alatt kellett vallomást tennie.

A felügyelő idézést hagyott Alannek is, hogy tanúvallomást tegyen a talált ládáról, és Stidsonnak apja elleni támadásáról.

Anyu szörnyen aggódott, nehogy Mickyt is behívják, noha Micky majd meghalt a vágytól, hogy elmondja történetét. Borzasztóan csalódott, mert a felügyelő beleegyezett, hogy ha nem okvetlenül kell, nem beszélnek Spion Kop-beli kalandjáról.

Apu szerette volna megnézni Spion Kopot, de már nem volt ideje.

– A dolog úgy áll – mondta –, hogy ahelyett, hogy egy békés napot tölthettem volna a családommal, belepottyantam egy, még Amerikában sem látott gengszterfilm kellős közepébe.

– Szó sincs róla. Apu – jegyezte meg Jean. – Senkit sem lőttek le.

– Véleményem szerint majdnem. Az arcom így is csúnyán megjárta, és fogalmam sincs, hogy pofozom helyre magamat a holnapi tárgyalásra.

– Tudom már – szólta David. – Azt kell mondanod, hogy könnyelműen megengedted a feleségednek, hogy a kocsit vezesse.

– Szentelen kölyök – mondta Anyu. – Sohasem volt komolyabb karambolom, egyetlenegyszer hajtottam csak keresztül egy drótkerítésen.

– Keresztülhajtottál egy drótkerítésen? – csodálkozott Jean.
– Igen – mondta Apu –, és jó sok drótot kellett kivágnom Williams gazda kerítéséből, hogy kiszabadítsam az autót.
– Hát akkor azt mondd, hogy a repülőgép lezuhant – javasolta Micky.
– Ha nincs ellene kifogástok – vágott közbe Apu –, akkor, ha feltétlenül szükséges lesz, hogy magyarázkodjam, inkább megmondom az igazságot, hogy megtámadott egy...
– Kérlek, Apu, mondd, hogy „gengszter” – kiáltott Jean.
– Nem mondom. Nem szeretem ezt a szót. Azt fogom mondani, hogy egy úr éppen akkor akart kilépni az ajtón, amikor én beléptem.

Reggel Apunak nagyon korán kellett elindulnia, és Anyu vitte őt ki az állomásra. A gyerekek mind fölkeltek, hogy vidáman búcsúztassák. Amikor elment, Elizabeth tett egy megjegyzést, ami vad tiltakozást váltott ki:

– Tulajdonképpen jobb lett volna, ha Apu nem jön.

Később elmagyarázta, hogyan értette ezt:

– Mert most olyan pocsék dolog, hogy elment. Még két hónapig nem számítottunk rá, és már beleéltük magunkat a helyzetbe, de ezzel a váratlan látogatással ugyanolyan érzéseket keltett, mint amikor először ment el.

– De mégis jó, hogy itt volt.

– Igen, de ma reggel könnyeket láttam Anyu szemében, és ha Apu nem jön. Anyu sem lesz ilyen bánatos.

– Hm – mondta Alan –, lehet benne valami. De mennyire örültünk szombat este, mikor megtudtuk, hogy megérkezett. Nem kárpótol-e minket ezért a búcsúzásért?

– Igen – mondta Jean –, de mindig az elválás jön később, és éppen ezért tovább emlékezünk rá, mint az érkezésre.

Amikor Anyu visszajött, átvitte Alant a vizsgálóbíróhoz. Nem soká maradt, mert végül is nem volt rá szükség. A felügyelő azt kérte, hogy tartsák benn a foglyot egy hétig, és további letartóztatások is kilátásban vannak, így történt, és amikor Alan hazament, nem volt semmi mesélnivalója.

– Nos, drágáim, olyan sok minden történt itt, amire nem számítottunk, hogy fennáll az a veszély, hogy ez a vakáció nem is tesz jót nektek. A szünidő hátralevő részére ígérjétek meg, hogy nem mentek át a régi épületbe, kivéve, ha mind együtt mentek, hogy előadást tartsatok a színházatokban.

A Mackie-k megígérték, és akkor Anyu folytatta:

– A továbbiakban jól szórakozhatunk anélkül, hogy újabb kalandokat keresnénk.

– Nem is kell őket keresni – mondta Michael –, de ha mégis megesnek, nem tehetünk ellenük semmit.

– Nem, fiam, mégis azt hiszem, hogy egy vakációra bőven akadt elég kalandunk. Ezentúl csak a szórakozást keressük, és biztos vagyok, hogy meg is találjuk.

– Mehetünk Macleannel makrélát horgászni? – kérdezte David.

– Igen, ha jó az idő, de amíg haza nem megyünk, és ti biztonságban nem lesztek az iskolátokban, addig semmi új kockázatot nem vállalok.

– Ó! Iskola! – mondta Jean. – Ne is beszéljünk róla!

– Én szeretem az iskolát – mondta Elizabeth.

– Voltaképpen Jean is szereti, csak úgy tesz, mintha nem szeretné – felelte Anyu.

A megbeszélés következő napirendi pontja Frances néni születésnap ajándékának kérdése volt. Amikor ezt is megoldották, elvonultak, hogy előkerítsék a horgászfelszerelést, abban a reményben, hogy Maclean aznap délután makrélalesre viszi őket.

15. FEJEZET

A JACHTON

Mire a vakáció a vége felé közeledett, és egyre gyakrabban került szóba a hazautazás, a Mackie család számos ismerősre tett szert a környéken. Oxmouth Manor olyan régen állt üresen, hogy mindenki örült új gazdáinak, különösen a vidám gyermekseregnek.

Egyik este Anyu a házról és a birtokról beszélgetett Alannel és Jeannel, és elmagyarázta nekik, hogy noha igen olcsón jutottak hozzá, fenntartása olyan sokba kerül, hogy arra gondol, jó lenne valami pénzt csinálni belőle.

– Jaj – kiáltott Alan, őszinte rémülettel a szemében –, csak nem akarjátok ismét eladni?

– Azt nem, drágám, de amikor nem tartózkodunk itt, szeretnénk bérbe adni. Ilyen módon tekintélyes összeget takaríthatunk meg.

Jean egy grimasszal válaszolt:

– Nem bírom elviselni a gondolatot, hogy idegenek lakjanak a mi házukban. Mi lesz, ha teljesen feldúlják?

– Persze gondosan megválogatjuk a bérlőinket, mert én sem szeretném, ha bajt csinálnának, különösen most, hogy ilyen jól berendezkedtünk, és annyira ragaszkodunk itt mindenhez.

– Ne gondold, hogy undokságból mondom – szölt közbe Alan –, de szívóól remélem, hogy nem talátoó megfelelő bérlőt.

– Én megértelek, Alan, de a ház sokkal többe kerül, mint gondoltuk, és ha meg akarjuk tartani családí nyaralónak, kénytelenek leszünk az év egy részére kiadni.

– Ha így áll a dolog – mondta Jean –, akkor remélem, hogy hamarosan adódik majd egy gazdag ember, aki sokat fog nekünk fizetni itt-tartózkodása idejére.

Mrs. Mackie olyan váratlan választ adott, hogy a két gyerek tágra meredt szemmel bámult rá.

– Kinéztetek az öbölre ma este?

– Ki, de semmi említésre méltót nem láttunk. Miért?

– Gyertek csak velem – mondta Anyu. Követték őt a kerten, a kis alagúton át, végül kiértek a szirt tetejére.

– Nézzétek! – mondta Anyu.

– Egy hajó! – kiáltották mindketten. – Ilyen közel még sosem jött az öbölünkhöz egy se. Hát nem gyönyörű, azzal a sok vízben tükrözödő lámpájával!

– Mi ez? – kérdezte Jean. – Luxusjacht?

– Az óceánra azért nem elég nagy, ugye. Anyu?

– Nem óceánjáró, de igenis luxusjacht. Méghozzá egy gazdag úriemberé, akivel Apu Amerikában ismerkedett meg.

– Azt hiszem, most már dereng valami – mondta Alan.

– Mi? – kérdezte Jean.

– Az előbbi beszélgetésünk és a luxushajó jelenléte közötti kapcsolat.

– Úgy érted?...

– Igen – mondta Anyu. – A hajó fedélzetén egy úriember tartózkodik, aki Hiram P. Soss névre hallgat. Rengeteg pénzt keres...

– H. P. szósszal – vágott közbe Alan.

– Nem azzal, hanem pirula-, gyóóyszirup- és kombináltpor-szabadal-makkal. Apu szerint a legbájosabb emberek egyike, akivel valaha találkozott. Holnap reggel partra száll, és idejön megnézni a házat. Ha tetszik neki, legalább hat hónapra kibérli, és jól megfizeti.

– Akkor remélem, tetszeni fog neki.

– Bizony, mert ha tetszik, akkor jövő nyáron biztosan idejöhetünk nyaralni.

– Ugyanakkor persze nem tetszik nekem, hogy idegenek használják a házunkat.

– Igaz, de az még kevésbé tetszene, ha jövő nyáron nem tudnánk visszajönni.

Másnap délelőtt a Mackie gyerekek szokásos krikettjátékukat játszották az úszás után, és időnként kipillantottak a hajóra, mely kecsesen ringatózott a hullámokon, vagy egy mérföldnyire a parttól, amikor Anyu egyszerre csak felkiáltott:

– Nézzétek, a hajó felől egy csónak közeledik. Azt hiszem, Mr. Soss jön látogatóba. Megígérte, hogy ma reggel felkeres.

A játékot abbahagyták, és figyelték a közeledő csónakot. Látszólag hosszú időbe tellett, míg partot ért, végül azonban egyenesen kifutott a parti homokra, és a gyerekek beszaladtak a vízbe, hogy segítsék partra húzni. Anyu néhány lépéssel mögöttük várta az érkezőt.

Még el sem kapták a csónakot, a Mackie gyerekek máris alaposan szemügyre vették, persze a bent ülőkkel együtt. A jól karbantartott, elegáns csónak ragyogott a tisztaságtól.

– A mi csónakunk bezzeg nem ilyen – mondta Micky.

– Nem is vagyunk milliomosok – felelte Jean.

A csónaknak háromfőnyi legénysége volt. Két ember az evezőknél és egy a kormánynál. Mr. Soss mereven ült a csónak közepén, mint aki nem szívesen bízna rá magát ilyen kisszámú legénységre.

– Nem is csoda – suttogetta David –, ha meggondoljuk, milyen terjedelmes.

Valóban, Mr. Soss hatalmas ember volt, igazából csak akkor látszott, amikor felállt és a partra lépett. Szó szerint olyan volt, mint egy emberhegy; nem is annyira kövér, mint inkább hatalmas, Alan szerint hadihajó méretű.

Hangja, amellyel a gyerekeket köszöntötte, pontosan megfelelt óriási mellkasa méretének; szinte rájuk üvöltött, amikor meglepő könnyedséggel partra ugrott.

– Na, gyerekek! – kiáltotta. – Megérkezett az amerikai hódító, aki úgy száll partra, mint Július Caesar.

– Sokkal inkább, mint valami viking vezér – jegyezte meg Alan.

A megjegyzés, úgy látszik, tetszett Mr. Sossnak, mert nagyot nevetett, és lépett egyet Mrs. Mackie felé, akit kalaplengetéssel üdvözölt.

– Mrs. Mackenzie? – mondta. – Soss vagyok. Hiram P. Soss. Nincs itt senki, aki bemutasson, ezért végzem el ezt a műveletet egymagam.

– Üdvözlöm – mondta Mrs. Mackie. – A férjem mondta, hogy meglátogat.

– Bizony, mindent elmondott magáról meg a remek gyerekekről. Az áldóját! Valóban remekek! Bocsásson meg, hogy így ajtóstul rontok a házba, de ha megengedi, előbb essünk túl a dolgok üzleti részén. Borzasztóan szeretnék közelebről is megismerkedni ezekkel a gyerekekkel, de az élvezet nálam sohasem előzheti meg az üzletet.

Anyu mosolygott.

– Jöjjön – mondta –, felmegyünk a házba, aztán majd később visszatérünk ide is.

Komoly beszélgetésbe merülve eltávoztak, és a gyerekek figyelme most az amerikai matrózokra terelődött. Ezernyi kérdést tettek föl nekik, mindenről, ami csak eszükbe jutott: a New York-i felhőkarcolóktól Hollywoodig, a Mississippitől Seattle-ig, a Grand Canyontól a chicagói gengszterekig, de persze Mr. Sossról, illetőleg az üzletről egyetlen szót sem szóltak.

A matrózok legalább olyan jól szórakoztak, mint a gyerekek, és viszonzásul ők is mindenfélét kérdeztettek. Magasra húzták a parton a csónakot, aztán baseballra tanították a gyerekeket. Egyikük olyan messzire vágta a labdát, hogy Mackie-éknak szeme-szája is elállt, és a matrózból egyszerűen hős lett. Amikor meghallották, hogy a matróz valóban híres játékos volt a maga idejében, a gyerekek további hőstetteire is kíváncsiak lettek.

Végül a szirt felől ismét feltűnt Anyu és Mr. Soss. Anyu boldogan mosolygott, és Mr. Soss egy hosszú szivart szívott, és láthatólag kitünően érezte magát.

Amikor közelebb ért, odaszólt a gyerekeknek, akik azonnal elhagyták a baseball-hőst, és csatlakoztak ehhez a pompás külsejű férfiúhoz.

– Hé! – kiáltott. – Szeretnék megismerni benneteket. Gyertek, és beszélgessetek Hirammal.

Leült a homokba, és a gyerekek köré gyűltek. Mindegyiktől megkérdezte a nevét és a korát és még sok más egyebet is. Igazán baráti hangon csevegett velük, így egy cseppet sem voltak elfogódottak. Végül Anyu úgy gondolta, ideje, hogy közbelépjen.

– Elfárasztjátok Mr. Sosst a sok fecsegessél.

– Nem, asszonyom – felelte Mr. Soss. – Órákig elhallgatnám a maga gyermekeit. Tetszik nekem, ahogy beszélnek. Évezet jól nevelt angol gyerekek angolságát hallgatni. Sokszor mondták a barátaim odaát Amerikában: „Ha tisztességes angol beszédet akarsz hallani, menj el egy családhoz, és figyelj a gyerekek beszédét. A jól nevelt angol gyerek tökéletesen beszél.”

– Anyu nem mindig vélekedik így – szólott Michael. – Azt mondja, hogy gyakran helytelenül használom a szavakat.

– Nem így értem. Nem az számít, hogy hány szót használsz helytelenül, az a lényeg, hogy hogyan hangzik a beszéd, számomra az az izgalmas. Nekem is van két fiam, sokkal idősebbek, mint ti, de soha életükben nem beszéltek így.

Mrs. Mackie megpróbálta másra terelni a szót:

– Mr. Sossnak nagyon tetszik a házunk.

– De tetszik ám! – felelte. – És az édesanyátok csuda jó üzletasszony.

– Talán túl borsos árat kért? – kotnyeleskedett Alan.

Anyu bosszankodott a megjegyzésen, de Hiram felnevetett.

– Nem – mondta –, semmi ilyesmit nem tett, de megitatott bristoli tejjel.

– Ó – súgta Elizabeth Mickynek –, nézd, hogy Anyu mennyire elvörösödik.

– Mi az a bristoli tej? – kérdezte Jean.

– Én tudom – mondta Alan.

Mr. Soss ismét hahotázott. – Furcsa egy állat lehet az a bristoli tehén – mondta.

Anyu most már olyan zavarban volt, hogy azt sem tudta, mit csináljon.

– Nem azért adtam, hogy... – kezdte.

– Bocsásson meg, asszonyom; amikor azt mondtam, hogy ön kitűnő üzletasszony, őszinte véleményemet fejeztem ki. Olyan üzletet kötöttünk, amellyel mindkét fél meg van elégedve, és ha az a csodálatos bristoli tehén is hozzásegített, akkor el vagyok ragadtatva.

Alant kivéve valamennyi gyerek előtt titok maradt a bristoli tehén mi-benléte, de figyelmüket Mr. Soss szavai hamarosan másfelé terelték.

– Egy kis ünnepséget tervezek ma délutánra a hajómon, és szeretném, ha mindannyian megtisztelnének a megjelenésükkel.

Túláradó hálával fejezték ki köszönetüket, de Mr. Soss a szavukba vá-gott:

– Mohó öregember vagyok, és a magam kedvéért csinálom, nem a tiete-kért.

– Ezt nem hiszem – mondta Elizabeth –, biztos nekünk akar örömet sze-rezni.

– Magamnak, kisaranyom.

– Nekünk mindenesetre élmény lesz – tette hozzá David.

– Helyes! Akkor csónakot küldök négy órára. Vizszontlátásra.

A gyerekek nagy buzgalommal segítették a csónakot vízre tolni, és ha-talmas üdvívalgás közepette búcsúztatták, addig integettek utána, míg a karjuk el nem fáradt.

Hazafelé menet másról sem tudtak beszélni, csak a jachton teendő látogatásról, de Alan lemaradt, és Anyu mellé csatlakozott.

– Meg vagy elégedve, Anyu? – kérdezte halkán.

– Nagyon is, fiam. Mr. Soss ugratott, amikor azt mondta, hogy jó üzlet-asszony vagyok. Nagyon sokat kértem a bérletért, mert arra gondoltam, hogy biztosan alkudni akar, de szó nélkül kapott rajta. Hat hónapra bérlő a házat azzal az opcióval, hogy jövőre ismét bérelheti.

– Szóval ez azt jelenti...

– Ez azt jelenti, hogy a következő két nyárra biztosítottuk a nyaralásunkat, és ha valamilyen okból el kellene adnunk, biztos vagyok benne, hogy Mr. Soss megvinné.

– Remélem, erre nem kerül sor.

– Én is.

Mire négy óra lett, az egész népes Mackie család, Chrisszel egyetemben, bemászott a hatalmas csónakba, amit Mr. Soss küldött értük. Baseball barátjuk volt szolgálatban, és mint ahogy Micky megjegyezte, úgy bánt velük, mintha máris mind admirálisok volnának.

A tenger meglehetősen hullámzott, s míg a jachthoz nem értek. Anyu és Frances néni arca enyhe zöldben játszott, de a stabilan álló hajón hamarosan rendbe jöttek, bár örömeiket egész idő alatt az a gondolat háborgatta, hogy vissza is kell térniük a partra. A gyerekeknek semmiféle nyugtalanító gondolatuk nem volt, és átadták magukat a zavartalan élvezetnek.

A hajót Margaret Sossnak hívták. Michael először meg akarta kérdezni, hogy miért, de aztán elállt a szándékától. Később az egyik matróz magyarázta, hogy a Margaret Mr. Soss néhány évvel azelőtt elhalt felesége volt.

A hajó gyönyörű volt. A Mackie gyerekeket ámulattal és izgalommal töltötte el. Maga Mr. Soss vezette őket körül, és megmutatta minden zegézugát.

– Micsoda pompás kabinok! – kiáltotta Jean.

– Milyen tiszta és ragyogó minden – jegyezte meg David.

– Örült érdekes a motorház is – mondta Elizabeth. Még számtalan megjegyzést tettek, és már azt hitték, hogy újabb meglepetés nem vár rájuk, mikor egy egyenruhás fiú kürttel adott jelt az uzsonnához. Michael alig tudta magát visszatartani attól a kéréstől, hogy ő is megfújhassa a kürtöt.

Mr. Sossnak ezt mondta:

– Milyen szerencsés ez a fiú.

– Miért, kisfiam?

– Olyan gyönyörű egyenruhája van, meg a kürtöt is megfújhatja.

– Azt hiszem, Michael pillanatnyi vágyainak netovábbja az, hogy egyenruhát hordhasson, és megfújhassa a kürtöt.

– Igen – mondta Micky –, de mindezt egy hajón.

Az uzsonna ragyogó volt. A gyerekeknek még a szavuk is elállt a meglepetéstől, hogy micsoda ínyencégeket szolgálnak fel egy ilyen hajón, de a meglepetés nem tartotta őket vissza attól, hogy az eléjük rakott tányérokat az utolsó morzsáig ki ne ürítsék. Anyu és Frances néni komolyan aggódott a nagy mennyiségű fagylalt miatt, de Mr. Soss megnyugtatta őket, hogy nem lesz baj, minden a legkitűnőbb anyagból készült.

Uzsonna után számos fedélzeti játékot játszottak, majd Anyu kijelentette, hogy véleménye szerint máris visszaéltek a házigazda vendégszeretettel.

– Szó sincs róla – tiltakozott Mr. Soss –, évek óta nem éreztem magam ilyen pompásan, és szeretnék a gyerekeknek még egy élményt szerezni.

– Mit? – kiáltották a gyerekek szinte egyszerre.

– Egy kis hajókázásra megyünk, ti valamennyien a kapitányi hídon állhattok, és nézhetitek, hogyan irányítják a hajót.

– Kérem szépen – szolt David –, ha lehet, inkább lemennék a gépterembe, ott szeretnék állni a gépész mellett, mert látni szeretném, hogyan működnek a motorok.

– Helyes, úgy lesz, ahogy akarsz.

Mr. Soss üdvözlét küldte a kapitánynak, és megkérte, engedélyezze, hogy a gyerekeket ilyen módon szórakoztathassa.

Igy aztán végignézhették, hogyan emelik ki a horgonyt, hogyan utasítják a gépházat telefonon. Nagy ívben kifordultak a nyílt tengerre, elhaladtak a szirtfok alatt a Morley-öböl felé. Vagy egy óra hosszat hajóztattak már, amikor alkonyodni kezdett, és minthogy a kapitány sötétedés előtt akart még horgonyt vetni, visszatértek körülbelül ugyanarra a helyre, ahonnan elindultak. Ismét csónakba szálltak, és búcsúkiáltások, istenhozádok közepette kiveztek a partra.

Edna üzenettel várta őket.

– Valaki telefonált, és önt kereste, asszonyom – mondta. – Egy úr Exeterből.

– Exeterből? És ki volt az?

– A nevét nem akarta megmondani, csak annyit, hogy valamiféle társaság titkára; annak sem értettem a nevét pontosan. Nemsokára ismét telefonál.

– Gondolom, valami jótékony célú egyesület kér támogatást – mondta Frances néni.

– Az olyanok rendszerint írnak, nem. Anyu?

– Igaz, Jean, de ki tudja, miféle trükkökhöz folyamodnak manapság az emberek, hogy egy kis pénzt csikarjanak ki. Mindenesetre, ha újra hív, majd megtudom, hogy ki az.

Néhány perc múlva már szólt is a telefon. Mrs. Mackie maga vette föl a kagylót.

– Tessék?

– Mrs. Mackenzie beszél?

– Az.

– Peterson vagyok. A Délnyugati Megyék Régiségkereskedői Társaságának vagyok a titkára.

– Mit óhajt?

– Mr. Mackenzie egy levelében engedélyt adott nekem, hogy megnézhessem a házukat. Egy könyvet állítok össze a megye régi házairól, és külön fejezetet szentelek titkos szobáknak, remeteodúknak és hasonlóknak.

Anyu homlokán mély ráncok jelentek meg, a gyerekek tűnődtek rajta, hogy miért, persze nem hallhattak semmit, csak Anyut, aki mind ez ideig egy-egy szóval válaszoltatott csupán.

– Mikor óhajt idejönni?

– Ha nincs kifogása ellene, minél előbb. Rövidesen Németországba utazom előadást tartani, és szeretnék haladni a könyvemmel, amennyire csak lehet, mielőtt elutazom. Jöhetnék holnap reggel?

– Nos, lehet, habár az időpont nem nagyon alkalmas.

– Nem szeretném megzavarni. A délután jobban megfelelne?

– Nem, ha mindenképpen holnap jön, akkor inkább a reggel megfelelőbb.

– Nagyon szépen köszönöm. Igen hálás vagyok önnek. Tizenegy óra tájban érkezem. Köszönöm, a viszontlátásra.

– Viszontlátásra.

Anyu tűnődő pillantással tette le a kagylót. A gyerekek nagyon kíváncsiak voltak, de nem szóltak semmit. Anyu sem beszélt, csak intett Frances néninek, és néhány percig magánbeszélgetést folytatott vele.

Amíg Frances néni az élményeikkel boldog gyereksereg fürdetéséről és ágybameneteléről gondoskodott, addig Anyu Alannel beszélgetett.

– Vízitbe megyek. Szeretném, ha velem tartanál.

– Én is mehetek? – kérdezte Jean.

– Ezúttal nem, drágám.

Alan nem kérdezett semmit, elkísérte anyját kocsival Ridler ezredes házába. Az ezredes rendkívül udvariasan fogadta őket, és nagy lelkesedéssel ajánlotta fel szolgálatait.

– Ön ugyebár műgyűjtő és archeológus is – kérdezte Mrs. Mackie.

– Hát igen, nagyon szerény keretek között.

– Nos, ismer ön egy „Délnyugati Megyék Régiségkereskedő Társaság”-ot?

– Lehet, hogy van ilyen, bár sohasem hallottam róla.

– Hallott-e valaha, vagy ismer-e egy Peterson nevű embert, aki állítólag a fent említett Társaság titkára?

– Nem, azt hiszem, nem. De a vidék valamennyi számottevő archeológusát ismerem.

– Akkor hát jól sejtettem.

– Mit sejtett?

– Felhívott telefonon egy ember ma este, aki Petersonként mutatkozott be, és azt állította, hogy engedélye van a férjemtől, hogy kutasson a házban, azonkívül megkért, hogy jelöljek ki számára alkalmas időt.

– És ön megtette?

– Igen. Holnap reggel érkezik.

– Én nem engedném be.

– Nos, végül is lehet, hogy valóban kutató, és különben sem szeretnék megbántani valakit, akinek a férjem udvariasságából szívességet tett.

– No de azt állítja, hogy gyanakszik.

– Azt.

– Mire?

– Nem is tudom pontosan. Valahogy az ember hangja ismerősnek tűnt fel, noha nem tudom, hol hallottam. Megesküdnék rá, hogy már beszéltem vele.

– Mi a szándéka?

– Meg szerettem volna kérni, hogy jöjjön át holnap reggel, és ismerkedjen meg velem. Bemutathatnám mint jó barátunkat, aki ugyancsak érdeklődik régi házak iránt.

– Természetesen elmegyek. Hány óraker?

– Tizenegy előtt. Állítólag ő tizenegyre jön.

– Ott leszek, és ha az illető állandó látogatója régészeti kirándulásainknak, bizonyára ráismerek.

Mrs. Mackie köszönetet mondott az ezredesnek, és Alannel hazaindult.

– Már megint honnan fúj a szél. Anyu? – kérdezte Alan.

– Lehet, hogy semmi, kisfiam, talán csak anyád lát rémeket. Bár nem az az érzésem.

– Nekem sem. Lehet, hogy régi barátunkról, Simpsonról volna szó?

– Hát persze! – kiáltott Anyu. – Simpson, Donaldson, Peterson. Az ilyen bűnözőnek általában nem túl színes a fantáziája. Lehet, hogy ugyanarról az emberről van szó, akinek szegényes képzeletéből csak *son* végű nevekre telik.

– És ha így van, mit akarhat?

– Arra nekünk kell rájönnünk. Azt hiszem, legjobb lesz, ha most még benézünk Snelgrove felügyelőhöz.

A felügyelőt még a hivatalában találták, és elmondták neki az egész történetet.

– Résen leszek – mondta. – Lehet, hogy az ügy teljesen tiszta, de ha történetesen az a személy, akire én gondolok, akkor csinos kis csapdát állítok neki. Majd kora reggel átmegegyek, hogy mindent terv szerint készíthessek elő. Ezt azonban titokban tartják, ugye?

– Természetesen. Jó éjszakát.

Amikor újra a kocsiban ültek, Alan megszólalt:

– Azt hiszem, a vakációt izgalmak közt fogjuk befejezni.

– Lehet – mondta Mrs. Mackie. – Akkor aztán nagyot estek majd a hetedik mennyországból, mert a jövő héten hazamegyünk, és kezdődik az iskola.

– Hazamegyünk, de hiszen itt is itthon vagyunk.

– Hát igen, itthon vagyunk itt is. Ugye, nagyon jól éreztük magunkat?

– Anyu, isteni volt, és azt hiszem, ezután ha visszatérünk az iskolába, fenemód ki kell tennünk magunkért.

– Remélem, ez az érzés tartós lesz bennetek, fiam.

– Az lesz. Meglátod. Közben azonban egyre azon tűnődöm, hogy hoz-e a holnap valami új izgalmat, valami végső *knock outot*, ahogy Mr. Soss mondaná. Tudod, Anyu, igazán nevetnem kellett ma rajta, olyan furcsa dolgot mondott. Azt mondtam neki, remélem, hogy egyszer majd ellátogatók Amerikába, és talán újra találkozunk. Mit gondolsz, mit felelt?

– Valami igazi amerikaiit, gondolom.

– Azt mondta: „Édes öregem! Ha eljössz, biz'isten felrúgok két székelt!”

Alan nehezen aludt el aznap este, egyre azon járt az esze, meghozza-e a holnap a várt utolsó kalandot.

16. FEJEZET

DAVID KIVÁGJA AZ ADUT

Alan nagyon korán kelt másnap reggel, és az egész család legnagyobb meglepetésére Anyu is. Furcsa izgalom vett rajta erőt, s bár minden igyekezetével azon volt, hogy a gyerekek ne vegyék észre, mégis nehezen lepelte. Alighogy befejezték a reggelit, a következőt mondta:

– Na, gyerekek, ma délelőtt azt szeretném, ha mind elvonulnátok hazulról, néhány vendéget várok ugyanis. Csomagoltassátok össze az ebédet, és menjetek egész napos kirándulásra. A szakácsnőnek már megmondtam, hogy mit készítsen, és tiétek a nap. Egyetlen kikötésem az, hogy semmi olyat nem tesztek, amiről tudjátok, hogy én nem engedném meg, ha veletek volnék.

– Horgászhatunk a sziklákról, a strand túlsó végén? – kérdezte Jean.

– Bármit tehettek, aminek értelme van.

Alan kiment a szobából anyja után:

– Velük kell mennem?

– Velük, drágám.

– Én is szerettem volna részt venni a cirkuszban, ha lesz egyáltalán.

– Lehet, hogy semmi sem lesz, de ha igen, akkor sokkal jobb, ha nem vagy benne.

– Apu biztosan azt mondaná, hogy maradjak veled.

– Apu azt mondaná, amit mindig mond: „Azt tedd, amit Anyu akar.”

Ez a határozat nem tetszett Alannek, boldogtalan volt, de Anyu nyomában jókedvre hangolta a következővel:

– Különben sem szeretem, ha a többiek egész nap nélküled maradnak, arra kérek, hogy tartsd rajtuk a szemedet.

Alan elbaktatott, hogy a többiekkel együtt készüljön a kirándulásra.

Kilenc órakor Mr. Snelgrove megjelent a hátsó kapunál. Nem volt egyenruhában, és a tehénistálló mögötti ösvény felől mászott át a falon és osont a házhoz. Megmagyarázta, hogy azért nem jött nyíltan a bejárat felől, mert hátha valaki figyeli a házat.

– Nem hiszem, hogy észrevettek – mondta. – Néhány perc múlva egy vándoráros érkezik, aki gombot meg csipkét kínál, ő az én emberem, kérem, engedjék be. Két további emberem a barlangjuk bejáratánál, a sziklák között rejtőzik. Csónakon küldtem oda őket. Gondolom, felkészültünk mindennemű betolakodó ellen. Szeretném, ha beengedne a titkos alagútba.

Majd tisztes távolban várakozom, de résen leszek, és bármelyik pillanatban megjelenek, amint szükség lesz rám.

Ridler ezredes nem sokkal tíz óra után érkezett. Vidáman csörtetett befelé. Szívélyes nevetéssel köszöntötte Mrs. Mackie-t.

– Tudja, csalódott leszek, ha kiderül a maga emberéről, hogy valódi. Nem volnék ellene egy jó kis cirkusznak. Egy kis bunyó nagyon jót tenne nekem. A gyerekek hol vannak?

– Lent a parton. Úgy gondoltam, okosabb, ha nincsenek útban.

– Bizony sokkal okosabb. Nos, mit teszünk?

Az ezredes, a felügyelő és Mrs. Mackie haditanácsot tartottak, és gondosan kidolgozták terveiket. Amikor befejezték, a felügyelő jót nevetett.

– Ha a fickóról kiderül, hogy valóban archeológus, akkor mindenki rajtunk fog kacagni.

– Ezt kockáztatnunk kell – mondta Anyu.

Pontosan tizenegy órakor élesen megszólalt a kapucsengő. Edna nyitott ajtót, és bevezette a vendéget a szalonba. Aztán bejelentette Mrs. Mackie-nek.

– Mr. Peterson van itt.

– Köszönöm, Edna – aztán odafordult az ezredeshez: – Hát akkor gyérünk!

Amikor belépett a szalonba, Mrs. Mackie hátrahőkölt.

Arra volt elkészülve ugyanis, hogy az, akit lát, legalább halványan emlékezteti majd arra az emberre, akivel a vásáron találkozott, de ez az ember annyira különbözött tőle, amennyire csak lehetett.

Az a Donaldson vagy Simpson nem volt magas ugyan, de nagyon délcigen tartotta magát; olyasvalaki, akiről azt lehet állítani, hogy „elegáns”. Ez a férfi azonban, aki most felkelt és udvariasan meghajolva köszöntötte őt, idős volt és hajlott hátú. Előrehajló, gömbölyű válla volt, mely a nagy kabát miatt, amit az öregember viselt, még masszívabbnak tűnt. A kabát ódivatú szabását egy bő pelerin is kiegészítette. Vöröses szakállt viselt és igen vastag lencsés szemüveget. Előrenyújtotta a nyakát, és Mrs. Mackie szemébe nézett, amikor beszélni kezdett hozzá:

– Nagyon kedves öntől, hogy fogad engem, különösen ilyen hirtelen jelentkezés alapján. Férjével a hajón találkoztam, amikor nemrégiben Amerikából hazatért, és ő sokat mesélt a házról.

– Kérem, foglaljon helyet – vágott közbe Anyu.

– Köszönöm. A kedves férje megígértette velem, hogy legközelebb, ha Angliában van, meglátogatom, de megmagyarázta, hogy mostani látogatása túl rövid lesz erre.

– Bizony, csak egy napig volt itthon; fontos üzleti tárgyalásra jött haza.
– Így van, nekem is említette. Meghagyta New Yorkban a címét, és én bátorkodtam írni neki. Nagyon kedvesen válaszolt, és azt javasolta, hogy önnel lépjek érintkezésbe.

Mrs. Mackie tökéletesen meg volt elégedve az öreg meséjével, és már kezdte hibáztatni magát, amiért oly gyanakvó és elhamarkodott módon idecsődítette Snelgrove felügyelőt és Ridler ezredest.

– Bocsásson meg egy pillanatra – mondta Mrs. Mackie. – Szeretném, ha meginnánk egy pohárka bort, mielőtt elindulunk a ház megtekintésére.

– Kérem, ne fáradjon, Mrs. Mackenzie.

– Fáradságról szó sincs, egy pillanat, s újra itt leszek. Mrs. Mackie óvatosan becsukta maga mögött az ajtót, és berontott a szomszéd szobába az ezredeshez.

– Melléfogtunk – mondta. – Távolról sem olyan ember. Nem hinném, hogy csaló. A hajón találkozott a férjemmel. Jöjjön be, bemutatom.

– Nem baj – felelte az ezredes –, az óvatosság és az előrelátás sosem árt.

Mrs. Mackie intett Ednának, hogy hozhatja a frissítőt, és bevitte az ezredest, hogy bemutassa a vendégnek.

– Mr. Peterson, bemutatom Ridler ezredest, egyik szomszédomat, aki ugyancsak antikvitásokkal foglalkozik. Nagyon érdeklődik az ön kiadásra kerülő könyve iránt, és biztos vagyok, hogy sok közös témát találnak majd.

Eleinte úgy látszott, hogy Mr. Peterson nem nagyon örül a gáláns ezredessel való találkozásnak, és nincs is sok beszélni való ja vele. Ez azonban egyáltalán nem befolyásolta az ezredest, és rengeteg kérdést tett fel, melyekre meglehetősen bizonytalan válaszokat kapott. Néhány perc múlva a vendég azzal a kéréssel állt elő, hogy nagyon szeretné megtekinteni a házat, különösen a régi részt, minthogy nincs sok ideje.

– Természetesen – mondta Mrs. Mackie. – Bizonyára megbocsát, de Ridler ezredes is kitűnően ismeri a házat, és ő fogja önt körülvezetni. Mi rövidesen visszatérünk Londonba, és nekem még sok az elintéznivalóm.

– Köszönöm, nagyon lekötelez, asszonyom. Indulhatunk?

Amikor Mrs. Mackie a többiekkel együtt kilépett az előcsarnokba, nagy bosszúságára Davidet látta lefelé jönni a lépcsőn.

– Azt hittem, hogy a strandon vagy, David – kezdte.

– Csak visszajöttem valamiért, ne haragudj. Anyu – felelte David.

Már éppen ki akart osonni az ajtón, amikor Mr. Peterson utána szólt:

– Ez a fia, asszonyom? Mennyire hasonlít a papához.

David úgy bámult rá, mintha valami muzeális szörnyeteget látna, aztán a két úr továbbment.

– Anyu – suttogta David.
– Menj csak, fiam. Nincs itt semmi keresnivalód. Most nem beszélhetünk.

– De Anyu – erősködött David –, ki ez az ember?
– Apu ismerőse. Azonnal menj vissza a partra.
– De Anyu...
– Vagy elmész, vagy ágyba bújsz.
– Csak azt szeretném mondani, hogy a szakállas embernek össze van szugorodva az egyik ujjja a bal kezén, éppen úgy, mint Mr. Simpsonnak, akivel a vásárban találkoztunk.

– Micsoda?! – kérdezte Anyu majdnem sikoltva.
– Igen. A kisujja. Majd meglátod, ha visszajön.
– Biztos vagy te ebben?
– Teljesen. Amellett ez a vöröses haj paróka.
– Honnan szeded ezt?
– Amikor jöttem lefelé a lépcsőn, lenéztem, és biztos vagyok, hogy parókája van.

– Na, fiam, itt van életed nagy lehetősége, megmutathatod, mit tudsz. Szaladj le a partra, vidd magaddal Jeant, és menjetek be a barlangba. A többiek előtt egy szót se szólj Jeannek.

– Miért ne Alant vigyem?
– Azt akarom, hogy Alan Mickyre meg Elizabethre vigyázzon. Te meg Jeant viszed magaddal; amint lehet, másszatok be a barlangba. Szaladjatok végig az alagúton, és ott valahol megtaláljátok Snelgrove felügyelőt. Mondjátok meg neki, hogy Ridler ezredes le fog jönni egy úrral, aztán mondd el neki azt is, amit most nekem mondtál.

– A parókáról, meg az összezsugorodott ujjról?
– Igen, aztán, amint ezt elmondtad, azonnal menjetek el onnan. Ha azt kívánja, hogy vigyetek el egy üzenetet vagy valami hasonlót, meg kell teneteket.

– Két rendőr is ott lapul a sziklák közt. Ők nem láttak engem, de én észrevettem őket.

– Most rohanj, egy percet se veszíts.
– Egy pillanat, csak lámpát kell vinnem.

Két percen belül David már futott is, ahogyan csak a lába vitte. A szirt-ről szinte legurult a partra, annyira sietett. Még egy lábtörés lehetősége sem tartotta vissza. Jeant egyedül találta, és elmondta neki, amit Anyu üzent. Jean kalandot szimatolt, rögtön odaszaladtak Alanhez, és azt mondták, el kell intézniük valamit Anyu részére.

– Mit? – kérdezte.

– Majd megmondjuk, ha visszajöttünk.

Amikor elindultak felfelé a sziklán a barlang felé, az egyik rejtőzködő rendőr rájuk kiáltott:

– Hát ti? Hova igyekeztek?

– A barlangba kell mennünk – felelte David.

– Dehogyan mentek. Maradjatok csak szépen idelelenn.

– De Anyu küldött – mondta Jean.

– Sajnálom. Azt a parancsot kaptam, hogy mindenkit, aki a barlang felé igyekszik, meg kell állítanom, és itt kell tartanom, amíg a felügyelő más-ként nem rendelkezik.

– Igen, de... – kezdte David.

– Nincs de, kisfiam.

– Ez a mi saját strandunk – méltatlankodott Jean –, és jogunk van fel-mászni a saját barlangunkba.

– Én nem beszélek jogról vagy jogtalanságról, én rendelkezésről beszé-lek, a parancsot én kaptam. Menjete csak szépen vissza játszani.

– Helyes – mondta David. – Ha bajba kerül, az nem az én hibám lesz. Engem üzenettel küldtek fel Snelgrove felügyelőhöz, aki most az alagútban van, és ha az üzenetet nem kapja meg, megölhetik, akkor mit csinál majd a parancsával?

A rendőr habozni látszott. Végül megszólalt:

– Alagút? Miféle alagút?

– Odafönt van egy alagút, amelyik a mi házunkba vezet – közölte Jean.

– Várjatok csak – mondta, és kiáltott egyet: – Charlie!

– Halló! – jött a válasz nem messziről.

– Gyere csak egy percre!

Megjelent a másik rendőr is, és Davidnek ismét el kellett mondania az egész meséjét. Aztán újabb kérdések következtek, míg Jean türelmetlen nem lett.

– Ha tovább vesztegetjük itt az időt, elkésünk a figyelmeztetésünkkel. Már így is túl soká tartottak fel minket.

Végül a Charlie nevű azt mondta:

– Tudom már. Velük megyek, és megnézem magamnak azt az alagutat. Akkor megtudjuk, igazat beszélnek-e a gyerekek, és továbbengedem őket.

– Igazat! – hóbörgött Jean. – Mit gondol, mire volna jó a hazudozás? Ez az ügy fontos!

Charlie kíséretében felmászta. Nem tudott velük lépést tartani, és meg-lepetten tapasztalta, milyen biztonsággal igazodnak el az úton.

– Már vagy hússzor is jártunk itt – mondta David. – Eleinte kissé veszélyes volt, amíg meg nem találtuk a legmegfelelőbb ösvényt.

– Mind a mai napig nem tudtam, hogy itt egy barlang is van.

– Ami arra mutat – felelte Jean –, hogy eddig nem dolgozott a csempészszakmában érrefelé.

– Micsoda? Csempészés?

– Bizony. Nagyon is sok van itt, és a főhely benne ez a barlang.

– Na, most már igazán kíváncsi vagyok.

Nemsokára beértek a barlangba, és a rendőr kénytelen belátta, hogy valóban van ott alagút is. Persze azért eszébe sem jutott, hogy bocsánatot kérjen.

David elővette a zseblámpát, és Jeannel szorosan a nyomában, gyorsan haladt előre a sziklás úton. Nem álltak meg, hogy bármit is megfontoljanak, csak arra gondoltak, hogy minél előbb elmondják fontos üzenetüket. Nem is ügyeltek rá, hogy milyen mélyen járnak a barlangban, egyre csak haladtak beljebb tapogatózva, míg egyszerre egy érdes hang rájuk nem kiáltott:

– Állj!

Lihegve megálltak.

– Hú! Hogy megijesztett! – mondta Jean.

– Snelgrove felügyelő van ott? – kérdezte David.

– Mit akartok? – kérdezte a rendőrtiszt, egy-két lépést tett a gyerekek felé, és rájuk világított zseblámpája vakító fényével.

– Kérem, uram – kezdte David –, Anyu küldött minket fontos üzenettel. Egy úr fog ide lejönni Ridler ezredessel.

– Na és aztán? Mi van vele?

– Azt nem tudom egész biztosan, de annyit tudok, hogy nem az az ember, akinek az ezredes hiszi.

– Hát ezt meg honnan tudod?

– Felismertem rajta egy apróságot. A bal kezén össze van zsugorodva a kisujja.

– Micsoda! Biztos vagy te ebben?

– A legteljesebb mértékben.

– Nagyon okos vagy, hogy észrevetted.

– Hát igen, én már ilyen gyerek vagyok, mindent megfigyelek – mondta David halálosan komolyan.

– Nos, édes gyerekeim, a legjobb, amit most tehettek, hogy gyorsan elpárologtok innen, és bekülditek hozzám az egyik emberemet.

– Küldjük Charlie-t?

– Mindegy. Siessetek és tűnjetek el. Nem akarom, hogy itt legyetek, amikor Simpson-Donaldson-Peterson megjelenik. A nyomorék kisujjáról már sejtem, hogy kiről van szó, és ha valóban ő az, akkor bizony nem lesz kellemes ezen a sötét folyosón elcsípni. Menjetez hát.

Megfordultak, és David nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy a felügyelőt ne ugrassa egy kicsit.

– Szót sem érdemel, nagyon szívesen tettük – mondta.

Snelgrove nevetett.

– Köszönöm – mondta. – Sajnálom, hogy megfeledkeztem a jó modorról. Rólatok azonban nem fogok megfeledkezni.

– Üdv! – kiáltott David, és elviharzottak, hogy megkeressék Charlie-t.

Legnagyobb bosszúságukra azonban nem találták.

– Biztosan újra lemászott – mondta Jean.

– Akkor abban a szerencsében fogjuk részeltetni, hogy ismét felmászhat – nevetett David. – Legalább lead egy kicsit a pocakjából.

Lementek, és egész idő alatt hívogatták, de mindkét rendőrnek nyoma veszett. Miközben átmásztak az egyik sziklaszögellésen, David megjegyezte:

– Ugye, milyen gyönyörű innen a Margaret Soss?

– Az – felelte Jean. – Azt hiszem, nemsokára elhajózik.

– A kapitány úgy mondta, ma délután kettőkor indul. Bárcsak elvinne engem is egy nagyobb utazásra. Nézd csak! A szirtfoknál egy motorcsónak közeledik, olyasféle, mint egy versenymotoros. De mért jön ilyen közel a parthoz?

– Furcsa, hogy sehol nem találjuk azt a két rendőrt – szólalt meg ismét David.

– Ott vannak – mondta Jean. – Nézd, lustálkodnak. Azt hiszem, elfáradtak a semmittevésben.

– Figyelj csak! – intett David. – Majd jól megugratom őket.

Végigkúszott a sziklákön, vigyázva, hogy senki se lássa, szorosán a két rendőr mögé lopakodott, aztán torkaszakadtából elrikkantotta magát:

– Hé!

A két rendőr felugrott.

– Finom kis detektívek maguk! – mondta David.

– Te kis szörnyeteg! – szólt az egyik rendőr.

– A felügyelő azt üzeni, hogy egyikük azonnal menjen fel hozzá az alagútba; a támadás minden percben várható.

– Engem be nem ugratsz még egyszer – mondta Charlie. – Ha a felügyelő újabb parancsot akar adni, akkor majd ő maga jön.

– Igazán? Azt hiszi, majd otthagyja az őrhelyét, hogy megtegye?
– Eredj innen, fiam, aztán játssz szépen a többiekkel. És maradjatok a part túlsó végén.

– Szóval nem megy?

– Hát persze hogy nem.

– Hm. Olvastam már olyan emberekről, akik a parancsnak tudnak engedelmeskedni ugyan, de az eszüket képtelenek használni.

Erre Charlie dühös lett és felugrott. Elkapta David karját, és addig szorította, míg az fel nem sívított.

– Jobb lesz, ha pucolsz innen – mondta –, különben bejelentem a felügyelőnek, hogy a törvény őreit udvariatlan megjegyzésekkel sértegeted.

– Marhaság – morogta David, aki nemcsak mérgeződött, de meg is volt bántva, meg aggódott is.

Hirtelen csavart egyet magán, kiszabadította a karját a rendőr markából, és szikláról sziklára ugrálva elinált. Közben odakiáltott Jeannek:

– Gyorsan fuss le Alanhez, és maradj ott. Nekem vissza kell mennem a felügyelőhöz.

Charlie meghallotta, és utána kiáltott:

– Várj csak egy percre!

– Ne féljen! – kiabálta vissza David. – Majd elmondom neki, milyen ostoba emberekkel kell dolgoznia.

Ismét visszamászott a barlanghoz, és csak akkor jutott eszébe, hogy a lámpát odaadta Jeannek, amikor a rendőrök mögé kúszott.

– Hiába – mondta magában –, akkor lámpa nélkül kell visszajutnom. – És elindult a sötét alagútban.

Eközben Jean visszatért Alanhez és a két másik gyerekhez. Micky és Elizabeth a hullámdeszán ringatóztak, Alan pedig lapos kövekkel kacsázni próbált.

– Mi történt? – kérdezte Jeant.

Jean leült Alan mellé a meleg homokba, és mindent elmondott. Alan ránézett a zseblámpára Jean kezében, és megkérdezte:

– Most sötétben megy vissza?

– Úristen! Elfelejtettem visszaadni neki a lámpát.

– A gyerek határozottan merész. Én azonban nem nagyon örülök ennek a dolognak. Add csak ide a zseblámpát! Utána megyek. Maradj itt Lizzel és Mickkel.

Felugrott és elrohant, de nem jutott messzire, mert Charlie és a társa elkapták.

– Nem mégý sehova – mondta az egyik. – Ma délelőtt már túl sok volt errefelé a szaladgálás, és mi azt a parancsot kaptuk, hogy senkit ne engedjünk ide: senkit, érted?

– Értem – mondta Alan, de azért tovább kérlelte őket, engedjék, hogy az öccse segítségére siessen. Nem akarták meghallgatni, hanem leültették maguk közé.

– Itt megvárhatod, míg visszajön.

Dühtől füstölögve és tele izgalommal Alan kénytelen volt ott üldögélni a két rendőr foglyaként. Végül megszólalt:

– Ugye, hallják azt a motorcsónakot, amelyik ott pöfög az öbölben?

– Nem jelent az semmit. Egy csomó motoros jár errefelé.

– Igen, de ez erősen a part alatt jön. Nem tudom, mit akarhat itt, mert mi nem engedünk idegeneket kikötni a mi partrészünkön.

– Menj, és nézd meg jól – mondta Charlie-nak a társa. Charlie tehát elment. Nemsokára visszatért, és suttogni kezdett:

– Nagyon gyors járatú csónaknak látszik, egész közel van a parthoz, egy ember ül benne, és járatja a motort.

– Mért nem mennek le, és nézik meg, ki az?

– Nem, fiam, úgy látszik, nem érted. A mi parancsunk az, hogy őrködjünk, és mi őrködni is fogunk. Ha itt maradunk, meglátunk bárkit, aki felmegy vagy lejön, anélkül, hogy az illető észrevenné.

Néhány percig csendben ültek, majd olyasféle hangot hallottak a közelből, mintha egy kő gördült volna le. Charlie felállt.

– Gyere csak, Fred! – kiáltott. – Egy pasas fut arra lefelé.

Charlie felugrott, de azonnal össze is esett, mert kificamította a bokáját.

– Menj csak – ordította Frednek – utána!

Alan felmászott a szirt tetejére, hogy láthassa az üldözést, de az idegenek már nagy előnye volt, messze elhagyta üldözőjét, végigrohant a homokparton egyenesen a motorcsónak felé. Alan látta, hogy a férfi megszökik, és rettenetesen dühöngött.

Mit csináljon, gondolta, és amint azon tűnődött, hogyan tehetne valami hasznosat, kinézett a *Margaret Sossra*, és megpillantott ott valami távoli csillogást.

– Valaki távcsővel néz errefelé – mondta magában.

Egy szempillantás alatt levetette a kabátját. Szerencsére fehér ing volt rajta. Kihúzta magát, és ingét lengetve jelezni kezdett:

ÁLLÍTSÁK MEG A CSÓNAKOT!
ÁLLÍTSÁK MEG A CSÓNAKOT!

ÁLLÍTSÁK MEG A CSÓNAKOT!

Addig folytatta, míg megfájdult a karja.

17. FEJEZET

IZGALMAS HAJLSZA

Mrs. Mackie kitanította Ridler ezredest, hogyan kell lejutni a remeteodúba, és miután az ezredes a régi udvarház legnagyobb részét megmutatta a vendégnek, bevitte az ablakülékes szobába. Bemutatta, hogyan kell a csapóajtót kinyitni, és amikor az öregember lenézett az odúba, megszólalt:

– Uramisten! Nagyon szeretnék lemenni, de nem nagyon merem megkockáztatni a dolgot.

– Miért? – kérdezte az ezredes, akinek már elege volt a vendégből, és unta folytonos fecsegését.

– Nos, tudja, nem vagyok már olyan fürge, mint húsz évvel ezelőtt, és nem is tudom, hogy merészkedjem le ezen a létrán.

– Teljesen biztonságos. Majd én megyek előre, és irányítom az útját.

– Nagyon köszönöm.

Ridler ezredes leereszkedett az odúba, és amikor a létra aljához ért, felszól:

– Jöjjön csak, a létra szilárd és biztonságos.

Ha az ezredes látta volna, mit csinál ebben a pillanatban különös kísérelje, jobban ügyelt volna, mert az öregember gyorsan az ablakhoz lépett, és kétszer nyitotta-csukta.

– Jövök már – szólott vissza, és nagyon határozottan leereszkedett.

– Istenem, uram! – mondogatta folyton. – Jaj de érdekes, egy igazi remeteodú. Még hozzá gyönyörű példány. A legszebb, amit valaha láttam. Istenem, uram! Micsoda szokatlan falfestmények.

– Igen, de ez még nem minden, ha vár egy pillanatig, míg felmászom a létrán, és becsukom a csapóajtót, láthat még egyebet is.

– Istenem, uram!

Az ezredes felugrott a létrára, és amikor éppen nehezen egyensúlyozva, be akarta csukni a csapóajtót a fejük fölött, kirántották alóla a létrát, és ő nagy csattanással a földre esett.

– Istenem, uram! Istenem, uram! Milyen ügyetlen vagyok! A lábam beakadt a létrába. Remélem, nem esett baja.

Az ezredes nem válaszolt, az ember fölője hajolt, és egy zseblámpa fényénél, amit a zsebéből rántott elő, megvizsgálta. Látszólag megnyugodva odalépett a nyitott ajtóhoz, és bement az alagútba. Közben becsukta maga mögött az ajtót. Most könnyen járt, olyan könnyen, ahogy Mackie-ék sosem tudták ki-be csukni.

Gyorsan és csendesen surrant be az ajtó melletti résen át a kis barlangba, és előhúzta a ládát, amelyet Alan ott talált. Egy pillanat alatt kinyitotta, és sziszegő hangot hallatott, amikor észrevette, hogy valaki más már előtte feltörte a láda tetejét. Mohó, reszkető kézzel húzta ki a bélést, és kivette az üvegcsöveket.

– Á – motyogta –, ezeket nem találták meg. – Gondosan becsomagolta őket, minden egyes darabot külön-külön, a láda aljában talált vattába, és különböző zsebeibe rejtette a csöveket.

Halk kuncogást hallatva, kipréselte magát a nyíláson vissza az alagútba, és már-már megindult a tengeri kijárat felé. Egy másodperc múlva azonban megállt, mert valami kis neszt hallott. A nesz Snelgrove-től származott, aki óvatosan közeledett. A férfi nem látta a felügyelőt, de mégis megérezte, hogy van ott valaki, megfordult hát, hogy a másik irányba induljon. Érintésére elmozdult az ajtó, s belépett ismét a remeteodúba.

Odabent azonban a dühös ezredessel találta szemben magát, aki az eséstől csak rövid időre kábult el, ám mielőtt az ezredes rátámadhatott volna, a férfi újra kilépett a remeteodúból, és az ajtót becsapta ellenfele orra előtt. Az ezredes dühös ordítását Snelgrove is jól hallotta, mert e pillanatban csak néhány méterrel odébb állt az alagútban.

A férfi egy pillanat alatt ledobta magáról a nagykabátot, amit addig viselt, levette a vastag szemüveget, és újra visszahúzódott az odú melletti kis résbe. Snelgrove – lámpájával ide-oda világítva – közeledett, de mire előbukkant az alagút fordulójából, ellensége máris elrejtőzött. A felügyelő odament a bezárt ajtóhoz, amely mögül elmosódva hallotta az ezredes ordítását és ökölcsapásait.

Száját az ajtóhoz tapasztva beüvöltött:

– Maga az, ezredes? Mi baj van? Nem tud beengedni?

Az ezredes azonban úgy lármázott odabent, hogy nem hallotta Snelgrove-ot, akit hirtelen egy fejére borított nehéz kabáttal elnémítottak, lámpáját kitépték a kezéből, majd jó alaposan tarkón vágják. A felügyelő összerogyott.

Támadója közben úgy rohant végig az alagúton, mint aki már nagyon sokszor tette meg ezt a jól ismert utat. Csak időnként kattintotta fel a lámpát, hogy el ne tévedjen.

Eközben David minden erejét latba vetve sietett előre a sötétben. Amikor meglátta a fényt, odakiáltott:

– Snelgrove felügyelő, beszéltem az embereivel, de nem akarnak jönni, mert...

Tovább nem jutott. Két hatalmas marok megragadta, és olyan alaposan megrázta, hogy a fiúnak elállt a lélegzete. A férfi egy szót sem szólt, de kényszerítette Davidet, hogy vele rohanjon, míg az alagútból ki nem értek a barlangba. Ott, a világosságban David felismerte az idegent. Parókáját elvesztette, szemüvege sem volt rajta, nagykabátja is hiányzott.

– Mr. Simpson! – kiáltott David.

– Túl okos vagy a korodhoz képest, fiacskám – mondta. – Jobb volna, ha a méhekkal foglalkoznál, meg ilyesmivel. Most nem érek rá beszélgetni veled, de ha lármát csapsz, megfojtalak. Gyerünk!

David látta, hogy elszánt fickóval van dolga, és azt gondolta, a legbölcsebb, ha úgy tesz, ahogy parancsolják. A férfi végigvonszolta a barlangon, át a sziklahalmon, mely mögött David azon a reggelen rejtőzködött, amikor a családját meg akarta ijeszteni, fel egy további barlang keskeny bejáratához, amelyet Alan fedezett fel, de amelyről azóta megfeledkezett.

Először Davidet nyomta át rajta, aztán maga is bemászott. Odabent rettetesen sötét volt, de amikor felvillant a fény, David látta, hogy ez a barlang sokkal nagyobb, mint a külső. Ezt is használták, mert ládák meg egyéb vacakok heverték szerteszét. Még mindig erősen markolva a fiú kezét, Simpson, mert ez volt az igazi neve, kötelet keresett, s két perc múlva Davidet olyan szorosan megkötözte, hogy a fiú mozdulni sem tudott. Aztán elment, és otthagya a sötétben.

Simpson hangtalanul mászott le a sziklán. Hallotta Alan és a két rendőr hangját, de sikerült kikerülnie őket. A lent várakozó csónak pöfögését is hallotta, tudta, hogy rá vár, hogy kivigye a nyílt tengerre, és biztonságba helyezze. De a balszerencse mégis a nyomában volt, mert belerúgott egy kőbe, és azt a rendőrök meghallották.

Amikor látta, hogy üldözik, nem próbált elrejtőzni, hanem egyenesen a part és a csónak felé vágatott. Elérte és beugrott.

– Indíts! – kiáltotta.

A motorcsónak azonnal felbögött, és a nyílt tenger felé vette az útját.

– Megvan? – kérdezte a kormányos.

– De meg ám! – csattant fel Simpson. – Ne dumálj, csak kapcsolj rá. Hát az a hajó odakint meg micsoda?

– Egy amerikai jacht, azoktól nem kell félnünk.

– Gyorsíts, ember, gyorsíts! Mindent bele!

– Ennél gyorsabban nem mehetünk. Ha gyorsítok, felrobban a motor.

A motorcsónak orrával a levegőben, szinte repülve hasította a vizet. Simpson mereven a partot bámulta, azt figyelte, észrevették-e a szökését. Hirtelen meglátta, hogy odafönt a sziklán egy fehér alak kuporog.

– Hahó – kiáltott oda a kormányosnak –, hátra tudnál nézni egy pillanatra?

– Mi van?

– Azt hiszem, valaki jelzéseket ad le.

A kormányos hirtelen hátrapillantott a part felé.

– Az ám – mondta –, valaki jelez; csak azt nem tudom, kinek.

– Talán az amerikaiak. Nem kell tartanunk tőle. Nem állíthat meg. Előre!

Sebesen közeledtek a *Margaret Sosshoz*, az volt a szándékuk, hogy vagy félmérföldnyire haladnak el mellette. Saját motorzúgásukat azonban hirtelen túlharsogta egy még sokkal hangosabb motorhang, és az amerikai hajó mögül egy hatalmas gyorsmotoros bukkant elő. Óriási versenymotoros volt, és a két ember tudta, hogy ha őket üldözi, nem menekülhetnek.

Simpson megpróbált felállni, hogy jobban láthasson.

– Öt ember ül benne, kettő közülük egyenruhás.

A kormányrudat balra nyomták, mert a fok és a közeledő csónak között akartak elszurranni, de egy pillanat sem telt bele, látták, hogy a másik csónak legalább háromszor olyan gyorsan megy, mint az övék, és máris elvágta az útjukat.

– Fordulj és kanyarodj vissza! – üvöltötte Simpson.

A csónak szinte teljes hosszában egyszerre fordult meg, és a part felé rohant, de a másik követte.

– Arra kifelé! – kiáltott Simpson. – A sziklák közé nem mernek bemeni. Ez az egyetlen mód a menekülésre.

– Nem lehet – felelte a társa –, rapityára zúzódnunk mi is. – Közben megfordult, és ismét a nyílt tenger felé vette az útját, de az üldöző is velük fordult, végleg csapdába kerültek.

– Eressz! – kiáltott Simpson, és ellökte a másik embert a kormánytól. – Becsúszunk valahová.

Egy kis öböl felé irányította a csónakot a fok mellett.

– Megörültél! – üvöltött a másik. – Szirt van a víz alatt. Vigyázz.

Amikor látta Simpson szemében az örült elszántságot, felugrott, és a nagy sebességtől felkorbácsolt hatalmas hullámok közé vetette magát. A másik csónak most lelassított és elfordult, mintha a bennülők pontosan tudnák, hogy majd mi történik.

Simpson a kiugróval mit sem törődött, előrehajolt, és kikapcsolta a motort. De elkésett. Egy szempillantás alatt belerohant a szirtbe, mely a szó szoros értelmében kiszakította a csónak fenekét. Simpson hatalmas lendülettel előrebukott, majd egy rettenetes robbanás hallatszott. Akkora robbanás, hogy még a másik csónak utasai is megtántorodtak tőle.

Egy perc, és sem Simpson, sem az összetört motoros nem volt többé. A másik embert csodával határos módon az mentette meg, hogy a robbanás pillanatában éppen a víz alá temette őt egy tarajos hullám.

A másik motorcsónak óvatosan megközelítette, és a bent ülők kihúzták. Maclean segítette be a csónakba. Belenézett a férfi arcába, és azt mondta:

– Nicsak, Samuel Gurney, te is benne voltál a pakliban? És én még azt hittem, hogy benned megbízhatom!

A nap izgalmai azonban még nem fejeződtek be. Aránylag hosszú időbe telt, míg Ridler ezredest és Snelgrove felügyelőt kiszabadították, és akkor Davidet kellett még megtalálniuk. Nagyon aggódtak miatta.

Maclean és a vámosok, néhány rendőr és Mr. Soss legénységéből vagy tizenkét fő, akiket a milliomos küldött partra, estig keresték a fiút.

Anyu egyre idegesebb lett, végül Jean javaslatára a kiskutyát, Christ vitték magukkal segítségnek. És Chris meg is találta Davidet. Alan pedig szemrehányást tett magának, hogy nem jutott eszébe ez a rejtekhely.

Davidnek nem esett baja, és még büszke is volt, amiért annyira ünnepeleék. Hengegett is Michaelnek:

– Látod, nem te vagy az egyetlen, akit elraboltak.

Mr. Soss megjegyezte, hogy évek óta nem volt ilyen jó napja:

– Különleges élvezet volt figyelni az üldözést, örülök, hogy nálam volt a versenycsónak, és kölcsönadhattam a maguk embereinek. Tíz órát késem ugyan az indulással, de megérte.

A nap izgalmai után Alannek megengedték, hogy Anyuval, Ridler ezredessel, Frances néniel együtt jelen legyen annál a beszélgetésnél, melyben Snelgrove felügyelő mindent megmagyarázott.

A felügyelő elmondta, hogy már évek óta működött errefelé egy csempészbanda, de olyan ravaszul csinálták, hogy nem lehetett őket elkapni. Sikerüknek az volt a titka, hogy kiváló rejtekhelyeik voltak, ahová a zsákmányt dugták.

– A gyerekek felfedeztek egyet a hajóroncon, aztán egy másikat Spion Kopban, és a harmadik helyet a legidősebb fiú találta meg. Ez a harmadik volt a legfontosabb, ezt akartuk leginkább megtalálni.

– Miért? – kérdezte Anyu.

– Az üvegcsovek miatt. Ki akarták őket csempészni az országból. Újnan felfedezett, nagy hatású robbanóanyag volt bennük.

– Most már értem – szólt Alan. – Biztosan ott voltak Simpsonnál, amikor felrobbant.

– Én ugyan nem láttam a robbanást – mondta a felügyelő –, de még kábultan is megéreztem a sziklabarlang belsejében.

– Az egész ház beleremegett – mondta Anyu.

– Bizony, rettenetes anyag volt, és a kormány mindent elkövetett, hogy a nyomára bukkanjon. Attól tartottak, hogy máris ott van egy másik ország hadügyminisztériumában. Bizony megkönnyebbülnek majd, ha megtudják, hogy még sincs.

– Ki volt hát ez a Simpson? – kérdezte az ezredes.

– Ő maga nem volt csempész, de beférközött közénk, és a maga céljaira használta fel őket. Busásan megfizette minden szolgálatukat. Az az ember, akit megmentettünk, azt állítja, hogy eleinte a roncon rejtegette a robbanóanyagot, de aztán rájött, hogy a gyerekek megtalálták, és átvitte más helyre.

– Azt hiszem, felügyelő – szólt az ezredes –, hogy Mrs. Mackenzie gyerekei igen veszélyes és kellemetlen bandát lepleztek le.

– Igen, uram, de ez a Simpson volt közülük az egyetlen igazán veszélyes ember. A többiek csak egyszerű falusiak meg halászok, akik pénzt akartak keresni, igaz, nem becsületes úton.

– Stidson is hozzájuk tartozott – mondta Mrs. Mackie.

– Igen. Alapjában véve nem rossz ember, és amikor bezárta a kisfiút, mindent megtett, hogy maguk megtalálják. Azt vallotta, hogy csak azért tette, mert hirtelen nagyon megijedt.

– Minden jó, ha a vége jó – mondta az ezredes. – Gondolom, el kell búcsúznunk Mrs. Mackenzie-től.

Anyu és Frances néni még soká beszélgettek Alannel, miután a két vendég eltávozott, és még egyszer felelevenítették a szünidő különös élményeit.

A következő nap, reggelinél Micky mondta ki azt, amire valamennyien gondoltak:

– Hát kalandunk az volt, ugye? Vajon jövőre, ha ismét idejövünk, lesz-e részünk hasonlóban?

Anyu boldogan mosolygott.

– Meglátjuk – mondta.

TARTALOM

1. FEJEZET A Mackie gyerekek kalandot szimatolnak.
2. FEJEZET Izgalmas felfedezések
3. FEJEZET A roncs foglyai
4. FEJEZET Életmentés
5. FEJEZET Titok a láthatáron
6. FEJEZET A remeteodú
7. FEJEZET Alan eltűnik
8. FEJEZET Michael kalandja
9. FEJEZET Spion Kop
10. FEJEZET Elizabeth vadászsákmánya
11. FEJEZET Mulatság a virágkiállításon
12. FEJEZET Meghökkenítő események
13. FEJEZET Alan díjat nyer
14. FEJEZET Értékes zsákmány
15. FEJEZET A jachton
16. FEJEZET David kivágja az adut
17. FEJEZET Izgalmas hajsza

DELFIN KÖNYVEK

A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója
Fel. szerk.: Lengyel Balázs • A szöveghűséget ellenőrizte: Árkos Antal
Műszaki vezető: Gonda Pál • Képszerkesztő: Lengyel János
Műszaki szerkesztő: Krecska Miklós
102 350 példány, 11,6 (A/5) ív, MSZ 5601-59
68.532 Egyetemi Nyomda, Budapest

IP 800-C-6870
9,50 Ft